

Carpații

Depoziție legal: M. 8.137-953.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

1 DECEMBRIE 1918 SI AGITATIILE MAGHIARE de Traian POPESCU

U toți cei 61 de ani trecuți dela această dată, colbul uitării nu s'a asternut peste ea, căci semnificația ei e mai mult decât o dată istorică — realizarea voluntară a teritoriilor Transilvane la patria mamă România — e o transcendențială realizare, împlinirea visului Românilor de a fi uniți în spațiul testat de strămoșii noștri Daco-Romani, dela Tisa la Nistru, din Maramureș la Dunăre.

O dată memorabilă în care inimile tuturor Românilor, oriunde soarta i-ar fi aruncat, bat la unison și pe care o sărbătorească cu bucuria pe care și-o dă conștiința datoriei împlinite, de părinții noștri, care ne obligă a o respecta întocmai.

Pământul sacru al Transilvaniei, leagănul strămoșilor noștri Daco-Traci, Daco-Romani, eliberat de hoardele bolșevice ale ovrelului ungar Bela Kuhn, se realizează cu provinciile ei anexe, Crișana, Maramureșul și Banatul la trupul milenar al Daciei Romane.

Secolele de suferință, de calvariu, de umilințe impuse de mentalitatea asiatică a unor administratori despotici, sub controlul cărora soarta vitregă și intrigile unei Europe fără conștiință proprie, nerecunoscătoare și perversă ne aruncaseră frații de dincolo de Carpați, au fost date — în câteva luni — deoparte, de brațele vâjnoase ale soldaților Români, care odată cu eliberarea fraților lor, eliberau Ungaria și Europa Centrală de primejdia comunismului agresiv care venea dinspre stepele rusești.

Intraseră biruirii în Budapeșta, capitala făloșenilor și aroganței maghiare, autoarea atător nedreptăți făcute Neamului Valah, stăpân de când lumea al acestor teritorii uzurpate prin forță și vicleșug, dar nici o clipă nu s'au gândit să le răbune. Uzurpatorii Unguri de ieri erau atât de oproșiți de soartă, că omenește au uitat tot și așezându-și bucatăriile de campanie la încredințarea drumurilor, au împărțit cu populația flămândă pâinea și mâncarea lor.

Ungurii n'au priceput însă că dreptatea istorică care se făcuse populației autohtone românești, era un semn al lui Dumnezeu indicând necesitatea unei conștiințe pașnice între cele două națiuni nealiate, amenințate de panslavismul rusesc, același sub oricărui conducere țaristă sau comunistă ar fi.

Dimpotriva, parcă omnia românească, le sgândărise și mai mult fanatismul amorului propriu și-au început să unească din răspături dela această dată și până în zilele noastre, și continuă să unească prin propagandă mincinoasă pentru a fărâmița — încă odată — unitatea românească conștiință la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918.

Ce deosebire între comportamentul românilor noștri și al ungarilor care din cauza conspirației celestelor Europe perversă, ocupaseră în 1940 partea de Nord a Transilvaniei, ca pedepstre a politicii externe titulesiene patronată de "Tălbărul Tălbărilor" Regele Carol al II-lea.

Crimele odioase săvârșite cu sânge rece mongolice împotriva populației majoritare românești, contrar acordurilor încheiate privind schimbul de populație, ar fi fost suficiente ca după 23 August 1944, să se deslănțue din partea Românilor o justificață "curățire" a terenului.

UN TESTAMENT INEXISTENT SI UN EXECUTOR AUTODESIGNAT

de E. LOZOVAN

Dl N. Penescu ne-a făcut recent alt cadou: e vorba de aproape 6 pagini de proză nedatată. Vor fi din toamnă, vor fi din vară? Oricum pe piață au ieșit în octombrie 1979. Nu mai sunt tipăriile sub egida lui de la Paris care compromite și pe omul pe care îl atinge cu mâneca pe strădă ori în metrou. Dacă dl Penescu a înțeles acest lucru e un progres pentru care îl felicit fără rețențe.

Textul se intitulează "Testamentul lui Iuliu Maniu" și e scris pe o mașină cu caractere speciale drepte. Bănuesc a cui e dar fac: vreau să văd cum evoluează situația și pe unde mai târziu ardează bizare colaborări. În expresii și "doctrină" recunoașc fără greutate ideile dl H. Comănicu, cum însă D-sa nu revendică calitatea de co-autor al textului voi lua în considerație numai pe semnat.

Pasionat cum sunt de documente inedite, titlul m'a bucurat. Credeam că s'a păstrat undeva un ultim mesaj al lui Iuliu Maniu, care acum a ieșit la lumină. Cum știe tot cetățeanul informat, chiar fără a fi avocat, jurist ori măcar cu un an-doi la "Drept", un testament poate fi: 1. olograf, scris, semnat și datat de mâna testatorului, 2. notarial, înregistrat la Autorități și înțir de doi martori, 3. voința exprimată, verbal ori în scris — eventual sub dictu — în articulo mortis.

Când am intrat în posesia ultimei scrisori a Mareșalului Antonescu — a cărei autenticitate era îndubitabilă, fiind vorba de o copie făcută pe original de o prietenă a Mariei Antonescu — am intitulat metaforic articolul ce o reproducea "Un testament de bronz" (STINDARDUL no. 112, oct. 1979, p. 1). Mai târziu, mi-am procurat altă versiune ("Din cenușa Troiei", STINDARDUL no. 139, ian.-apr. 1979, p. 12) care încheie aceleași idei, într-o frazare mai conelă. Așa că Ion Antonescu a folosit la proces categoria inexistență printre cele de mai sus de testament politic, lăsat poporului român.

Textul semnat de dl Penescu nu poate fi clasat nicior. Nu posedă o singură frază inedită (adică nepublicată) din mulla vorbărie lansată în eter de Iuliu Maniu deslunșul unei alinuoase vieți. Vor fi existând poate note ale celor care au petrecut împreună cu el anii de închisoare. Mă îndoleiesc însă, ba chiar as pune mâna în foc, că după porația de la proces a dl Penescu — despre care va fi vorba în altă parte — Iuliu Maniu i-a mai adresat un singur cuvânt.

Iată deci cum stau lucrurile: "testamentul" nu există în proza dl Penescu iar D-sa este ultimul om care să poată revendica calitatea juridică de executor al ultimei poziții (săracul a avut atâtea) a lui Iuliu Maniu.

Dar iată conținutul "lăsamântului" cum zicea odinioară dl Comănicu, folosind un termen dialectal mai potrivit pentru că nu e juridic:

1. Considerată despre Mișcarea Legionară cu reproducerea fragmentară a unei scrisori, din care rețese clar că în "ziua libertății" (23 august 1944, bine înțeles) dl Comănicu și-a dat adevărul clamoros la "act". Dl Penescu ar trebui să știe că un document se publică integral, nu cu omisiuni.

Dar n'au făcut-o gândindu-se că acești năpăstuiți soarești, astopta ambele popoare, cunul comunismului sovietic, lăsat de acea Europă perversă să se abată crunt asupra Europei de Est, predată bunului plac al muscalilor stalinizați.

Deși la fel de părtăși la "binefacerile paradisului roșu", cu care i-a blagoslovit Apusul, tratamentul aplicat minorităților românești rămase în Ungaria, nu a fost egal cu cel aplicat de Români minorităților maghiare rămase în România.

Aici R. P. R.-ul cât și R. S. R.-ul s'au întrecut în a-i colora cu ample libertăți locale nevisitate și nemeritate.

Mai mult, în anul 1950, în luna Octombrie, guvernul R. P. R.-ist a decretat o săptămână a — "Prieteniei Româno-Maghiare" — în care au avut loc o serie de manifestări în acest sens și pe care le-au marcat în Istoria Ființelor, cu emiterea unui timbru poștal cu supratiparul "TRAIASCA PRIETENIA ROMANO-MAGHIARA".

Nimic corespunzător nu s'a produs nici până astăzi din partea vecinilor unguri.

Școli, universități, biblioteci, teatre, presă, toate proprii, reprezentanți în parlament, profesori universitari, demnitari, miniștri în guvern, etc., pentru că până la sfârșit, ungurii noștri în complet acord cu guvernul dela Buda-pestă al lui Janos Kadar, și cu ungurii refugiați în Occident după revoluția din 1956 (care se bucură de multe simpatii la opinia publică mondială, rezultat al spiritului ovrelor maghiarilor), să imagineze "persecuții" împotriva ungurilor în R. S. R. și să ceară prin manifestări publice în fața Organizației Națiunilor Unite și a Guvernului American la Washington, sever boicot și sancțiuni împotriva României.

Al cui loc vor să-l facă Ungurii comunisti, cu această neolăsată atitudine față de Româniile comuniste "frați întru ideologia leninistă-marxistă"?

Transilvania nu mai este o problemă dela 1 Decembrie 1918.

Situația ei politică este ireversibilă. A fost, este și va fi totdeauna românească. Nu se mai poate re-medievaliza istoria.

Omenirea a plătit scump cele două principii isvorâte din cele două crunte războaie mondiale: cel al naționalităților și autodeterminării și cel al drepturilor omului, care se vrea astăzi aplicat pe întreaga planetă.

Colonialismul a murit pentru totdeauna și drama care începe pentru Rhodesia — ex britanică — astăzi Zimbabwe, o dovedește cu prisosință celor care cred că mai pot sclaviza popoare europene, cu cultura și tradiții milenare.

Ungurii, împinși de patronii lor moscoviti, se pare că mai visez această aventură. Agitațiile lor sterile o demonstrează.

Lipsa de prevedere și de românism a primilor conducători R. P. R.-ști a lăsat câmp liber vehemenței antiromânești a militanților unguri revizionisti, prin eliminarea bruscă și inutilă a Bisericii Unite, bastionul religiei românești cel mai eficient în contra maghiarismului și a maghiarizării.

Biațul, Episcopii Români și preoții Uniți, au fost timp de secole făclia aprinsă a latinității Daco-Românilor, băgătină, din negura vremurilor, al gilei transilvane.

Preoții catolici maghiari și episcopii lor sunt cei mai deznădăjduți ai românismului transilvănean și propagatori ai maghiarizării, pentru că "românii să se bucure de regimul de favoare al Ungurilor" în R. S. R.

Cum am afirmat-o deseori în paginile acestei reviste, n'ar fi mai bine să-l frământăm pe toți cei interesați în acest apăsător carpatin, să realizăm o confederație a statelor — nealve — AUSTRIA-ROMANIA-UNGARIA? Ar fi pivotul unei adevărate Europe Unite, forță de echilibru între pretențiile a doi monștri care vor să domine lumea, cum a vizat-o oligul Roosevelt: Rusia prin comunism și USA prin democrația tip american.

Vechiul continent le respinge deopotrivă, ca inadecuate culturi proprii.

PUNCTE DE REPER PENTRU O ISTORIE A INCONȘTIENȚEI

A) RADACINILE PUTREDE ALE DEMOCRATIEI

de Romeo BRAN

ISCUTAND despre pondere în Istoria popoarelor, un englez desu citea spusese despre națiuni că se pot grupa în trei clase: fac istorie, care trăiesc în istorie sau care trăiesc în afara istoriei.

Calitatea de a face istorie nu este neapărat legată de număr.

Sute de ani chinezi, milioane, au trăit în afara și astăzi, alte milioane de diferite culori fac la fel. Grecia elenistă cu o mână de oameni a făcut istorie care se mai resimte, cultural și astăzi.

Poți fi implicat din plin în istorie manipulând abili părgăhii financiare cu care să influențezi obiective majore cum a făcut și face bine organizată lumea evreiască de la care, la ora actuală, s'ar putea învăța ceva în acest domeniu. Micul nostru popor cu țarina împărțită, răvnită și hăituită reacuri de-a-rândul este un exemplu de țarie în a trăi și a face istorie, până după începutul acestui secol. Acum însă, de 35 de ani, este în afara istoriei.

Causele care au condus la prăbușirea națiunii noastre sunt multiple și complexe așa d. p.ă cum toată istoria strict contemporană e ciudată și uneori absconsa.

Prăbușirea nu poate fi imputată numai celor ce au condus România numai unor persoane oricât de influente ar fi fost ele și ni poate fi imputată exclusiv năci caracteristicilor negative ale Românilor acest nefericit popor, "tolănit la poalele carpaților" cum remarcă cu tristețe meta-fizică un rafinat parizian.

Simplificând — după procedeul matematic —, pentru a atinge mai ușor rădăcina problemei, putem spune că tot acest complex de cauze care au dus la prăbușire este legat de ciudata, bulită, discutată și de mulți dorită democrație contemporană vestică.

Noțiunea, veche — tot din epoca antică grecească —, însemnând domina, stăpânirea poporului —, a fost repusă în circulație de revoluția franceză din 1789 și de principiile de bază ale proaspătului stat american format. Totul se reducea la cunoscutul slogan al libertății, egalității, fraternității, cuvinte ce s-au dovedit în timp goale de conținut.

Democrația nouă, așa zisă burgheză, din Franța, s-a ridicat contra absolutismului feudal și s-a pășit în lume începând cu o cumpănită teroare, călcând pe o hecatombă de cadavre ghiotinate sau împuscate, numărul victimelor incerte, omorâte în numele unor aparente și demagogice principii fiind întrecut doar de contemporanul comunism ciădit de ruș.

De cealaltă parte a oceanului, democrația lumii noi în scurt timp s-a dovedit similară cu cea inventată de poporul "civilizației iluministe", exterminând cu Biblia în mână nativii și ucigându-se frațele în baza aceluiași principii.

Nimic nou sub soare. Cuvintele îmbracă alte haine, foarte asemănătoare circarilor de bălău, dar goana pentru paranoia puterii rămâne aceeași. Libertatea mult trămbățată de democrație nu este decât — și rămâne — un slogan.

Peruelle pudrate ale curților parfumate dispar. Ceremoniile formale se duc. Dar se înlocuiesc cu aparența simplitate a costumelor sobre, cu gulere albe și cu abundența hirtirilor birocratice.

Statul acum se prăvălește pe putere financiară, pe armata modernă. În numele democrației, armate elegante și puternice pot ocupa teritorii pagnice cu popoare cu vechi tradiții culturale, pot impune orice punct de vedere convenabil democrației, pot împărți lumea.

E ceva diferit ca esență față de Imperiul Macedoneanu-lui sau al Cezarului?

Să vedem cum a ajuns România să fie binecuvântată de binefacerile democrației moderne.

Istoricii consideră apariția României moderne după "revoluția democratică" dela 1848.

În lumina terminologiei moderne putem considera anul 1848 — din punct de vedere al ideologiei politice — un exemplu edificator de import al revoluției. Un grup de ti-

2. Un paragraf de 11 rânduri și jumătate despre Tineret.

3. Considerații de Politică externă, din care aproape jumătate e constituită din parafrazarea celebrei cărți a lui Aurel Popovici.

4. Niște divagații fără cap nici coadă care se termină cu un citat dintr-un apel al CNR și un adăos al d-lui Penescu. Concluzie subliniată: Este testamentul lui Iuliu Maniu. Mă frece la ochi și nu știu cum să calific asemenea manipulare. Adică două fraze, plus garnitura, din care niciun cuvânt nu este al lui Iuliu Maniu sunt prezentate drept "testamentul" acestuia. Dacă nu e fals în acte publice, e în orice caz inducere în eroare. De aici încolo îl las pe jurist să analizeze dosarul. Eu mă întorc la analiza metodică a "textului din octombrie".

Ni se spune că de Penescu era în manuscris două volume de memorii. Mă bucur și abea aștept publicarea lor pentru a le examina cu atenție. Dar mă îngrijorez imediat, cum e normal. Dacă acele pagini au fost transmise pe undele "Europei Libere" și au primit năci obștit din partea lui Noel BercoVICI, Jupiteri! Pe sub ce furci caudine au trebuit să treacă?

Analiza "textului din octombrie" va avea ca obiect: 1. Inexactitățile (politolice spus), 2. "Întoarcerea pe dos" a unor afirmații anterioare, în sfârșit 3. trusele și tăcerile orientate.

1. Citat: "La 23 august s'a constituit guvernul Sănătescu cu generalul Aldea la Ministerul de Interne. La cererea generalului Susalov, președintele Comisiei aliate de control, au început arestările unora din foștii demnitari din timpul lui Antonescu, a unor generali, a celor acuzați de colaborare cu Germania și a Legionarilor". Arestările din după-amiaza zilei de 23 august pot fi cronometrate; ele au fost executate de garda regală sub comanda căpitănelui Dimitrescu, la ordinul M. S. secundat de generalul Sănătescu (cf. Arthur Gould Lee, *Crown against sickle*, Londra, 1950, p. 68-79). La orele 16.30, în momentul arestărilor, generalul Aldea nu era încă Ministru de Interne designat ci membru "potențial" al unui guvern improvizat abea către seară. Generalul Susalov nu a avut niciun amestec în această afacere, el fiind consilierul generalului Malinovski se găsea undeva în Moldova ocupat cu ducerea în captivitate a armatei române trădătoare. Comisia aliată de control nu exista încă, cum nu exista nici pretinșul "armistițiu" semnat abea în 13 septembrie 1944. După această dată, primul reprezentant sovietic al Comisiei a fost generalul Vinogradov. Acesta, considerat de Ruși insuficient de energic în procesul de sovietizare a României, a fost înlocuit cu Susalov doar la 4-5 martie 1945, cu miștunea specială a instaurării guvernului Groza (cf. Arthur Gould Lee, *Helen, Queen Mother of Rumania*, Londra, 1956, p. 249-250). În care, după cereri lacrimogene la "alături" s'au oferit PNT-ului și PNL-ului două straponline pentru Emil Hăteganu și Mihail Romănescu. Inutil, au fost ulterior date la o parte ca niște cărpe. Și gata cu opoziția manifestată. Și apoi: opoziție la ce? Împotriva sistemei pe care ei înșiși li instauraseră? Bodnăraș avea teoretic dreptul să-l încalce de lipsă de loialitate.

E lucru știut că Memoriile trebuiesc scrise înainte ca cineva să-și plardă memoria. Se pare că și de Penescu suferă demult de amnezie. Afliam de la D-sa că al doilea guvern Sănătescu a fost constituit la 4 dec. 1944. În loc de 4 noiembrie-5 decembrie! La procesul Maniu — vezi *Minuta* (versiunea franceză), 1947, p. 99, a avut loc dialogul următor:

Președintele: Ce funcții ați ocupat în aparatul de stat? Acuzatul (Penescu): Am fost secretar general al Ministerului de Interne în 1932 și de trei ori deputat.

Președintele: Mi se pare că ați mai fost și altceva.

Acuzatul: Nu. Ba da, am fost ministru în 1944, m-am fost Ministru de Interne. De unde ar urma că și de Penescu a fost Ministru de Interne doar o zi ori deloc, în care răstimp a reușit să comită minunile caribabile asupra cărora se extinde larg în vorbe și înconic în precizări.

Tratându-se de felul cum i-a mângăiat și salvat pe Legionari li las pe cei în cauză să le poartă. Nu sunt informat amplitudina cum imi place a fi. În ce privește episodul de la Pitești din 10 august 1948, din timpul campaniei electorale, când doi prieteni ai d-lui Penescu ar fi fost omorâți lângă Dna, constatăm că erau prieteni însemnați că nu erau anonimi, iar dacă au fost uciși nu e niciun risc pentru nimeni de la de da numele. Cine sunt victimele ca să le onorăm memoria?

2. Peste guvernul președat de Iuliu Maniu între 20 octombrie 1932 și 13 ianuarie 1933, de Penescu trece foarte repede; cu excepția măsurilor luate contra Legionarilor de Ion Mihalache, ministru de Interne în 1932, la cererea regelui Carol, PNT nu a avut nicioaltă o atitudine ostilă față de aceștia.

Măsurile sunt nici mai mult nici mai puțin decât o "democratică" disolvare. Și apoi nu e fair-play să lășăm ponosul numai pe umeri și drept puternic al lui Mihalache, Ministerul de Interne de atunci — secretarul general ar trebui să o știe — era bicefal: celălalt

vultur chior și cu monoclu nu era altul decât Tărănușul, apoi transițiv, Armand Gălbeneșu, iată în ce companie s'au găsit Legionarii "aunești". În aceste momente blajine de Crăciun parcă m-e milă și de calomniatorul universal. Bieții oameni au vrut "titluri".

3. Trec la trusele, hilariante dacă n'ar fi tragice: "Dacă ar fi trăit Codreanu, nu ar fi căzut lorga și Adăgeanu". N'am văzut în niciun manual de logică acest tip de raționament circular. Codreanu a fost inculpat, condamnat și uciș totmai cu complicitatea frenetic exprimată a lui Iorga, care la rândul său a lăpăsit o vină morală. Apoi: "Adevăratul om de stat este acela care prevede ce se va întâmpla". Surprinzător corolar de metodologie istorică: politicienii au darul profetei iar profetii pot fi politicienii. Partea a doua a raționamentului nu e totuși în întregime deralată: mă gândesc la Moise, Eschiel și Daniel. Numai că vremea profetismului politic a trecut demult: după captivitatea babilonică a Israelitilor și distrugerea primului Templu. Însăși revolta Macabeilor o e dovadă a lipsei de viziune politică. Nu-i putem cere d-lui Penescu cultură teologică și o păstrătoare filosofice a istoriei. Dar de ce nu face? Eu nu mă ocup de cardiologie ori de trigonometrie.

Acum o omisiune gravă. În fragmentul de scrisoare a lui Iuliu Maniu se pomenește de o "frumoașă proclamație" a lui Gălbeneșu. Cei care n'au citit-o vor fi foarte surprinși când vor lua cunoștință de ea. Fîind în domeniul public, și mai ales după 35 de ani, autorul nu mai are copyright asupra ei. Totuși, așteptăm sportiv să o publice alături împreună cu răspunsul *netrunchiat* al lui Maniu. Altcum, după un răgaz corect, o vom face noi. Se va înălțura astfel orice ambiguitate, ba mai mult, va fi plângerea și scrișuirea dinților.

Acum aproape patru ani scriam următoarele d-lui Penescu, care mă invitase urban să particip la ciudatul D-ei sale "CNR" care, din capul locului, pentru oameni lucizi, nu adușea nimic bun. Refuzul meu a deslășit atacul gorilelor pe care — lăsând caritatea deoparte — a trebuit să le lovesc peste nerușinatul bot calomniator.

Skodsborg, 29 iulie 1970.

Muli atimate domnule Penescu.

Am primit scrisorile dv. din 30 iunie și 19 iulie, deasemenea și materialele anexe pe care le restitui alăturat. Am întârziat cu răspunsul căci el mi-a cerut îndelungată meditare. Am avut între timp, în aceeași problemă, un schimb de scrisori cu vechiul meu prieten al Horașului Gălbeneșu.

Regret de a nu putea corespunde încrederei cu care mă onorați chiar dacă pe platforme extrem de largi suntem de acord:

1. Necesitatea unei reprezentanțe naționale.

2. Renunțarea la arbitrajul Majestății Sale.

3. Totală independență față de patronaj străin.

Refuzul meu se justifică în felul următor:

1. Nu simt nicu chemare de "leader" politic. În exil, timp de 25 de ani, am fost un luptător de rând în marea înclăștare anti-comunistă. Așa doream să rămân mai departe. Titluri vane n'ar adăoga nimic la modesta mea contribuție.

2. Deși evaluatei fost greutățile ce stau în fața unei "dosări" a reprezentanței naționale imi permit a nu aproba felul dv. de a proceda. Ne asigurăm că cele trei partide se sprijină pe realitatea din țară. Am voie să mă îndoiesc în condițiile actuale când orice sondaj de opinie este imposibil. Un singur exemplu. Existența PSD este de domeniul mitologiei (0,8 % la alegerile din 1937). El a fost supra-dimensionat în străinătate de cătiva social-democrați — fe-loni de două ori ca aide Gaston Beuve — care aveau tot interesul să-l facă pe Guy Mollet să creadă că și România a avut un mini-SFIO! Ci totul s'a redus la înalțarea cu picățele a lui Titu Petrescu. Folklor inocent, când nu intervine mistificarea. Or catapulțarea de azi a unor socialisți români de cafea în locuri de frunte este falsificarea calificată și, în plus, grotescă.

3. Cum v'am declarat la Paris, în cursul întrevederii noastre, nu am nicio apartenență politică chiar dacă pot fi clasat la dreapta. În rândurile naționalistilor. În fapt rămân un Antonescunesc, adică fidel necondiționat luptei pentru supraviețuire în care ne-a condus ultimul nostru volevod. Credința mea este intactă față de toți combatanții, de la generali la soldați, care au murit între Prut și Caucaz. Cei vii au fost desonorati și asassinați cu aprobarea partidelor "democratice".

E penibil a trage linie de hotar între morminte. Și bineți eu mă descopăr numai în fața celor curate.

imprudent? O mare Ungarie ar putea fi jenantă pentru Reich. Ungarii ne-au arătat totdeauna cea mai perfectă ingratitude: ei nu au nici o atenție și nici o simpatie pentru minoritatea germană. În ce mă privește, eu nu mă interesez decât de Germanii mei. I-am spus, fără ocol, contelei Csaki, care era așezată în același loc unde vă găsiți DV și i-am spus, fără menajament, regentului Horthy și lui Imrezy: minoritățile germane din România și Ungaria nu vor să se întoarcă la Ungaria; ele sunt mai bine tratate în noua lor patrie. Și ceea ce minoritățile germane nu vor, nici Reichul nu vrea.

Ar fi, evident, o rațiune ca noi să protejăm pe Unguri; ei au fost alături de noi în timpul marelui război. Dar aceasta nu este cu totul exact. Noi am fost alături de ei, pentru a le veni în ajutor în războiul pe care Austro-Ungaria îl provocase atât de imprudent.

Dacă aș fi fost la putere în 1914, eu nu m'aș fi supus pur și simplu ultimatumului Berchtold, Tissa și Căile. Aș fi intervenit în negocierile dintre Austro-Ungaria și Serbia. Era absurd să fac război pentru a salva prestigiul Austro-Ungariei. Bătrânul imperiu al Habsburgilor era un anacronism. Un Stat imposibil de apărut. El înțelega ura și fosea pe Unguri contra Românilor, Cehii contra Germanilor, Slovaci contra Ungurilor și așa mai departe. Iată de ce, cu toată originea mea austriacă, eu n'am luptat pentru Austro-Ungaria. Eu am înțeles, ca German, să mă înrolez în armata germană. Dacă aș fi fost la conducerea Germaniei în momentul în care ultimul război a izbucnit, eu aș fi propus împărțirea Austro-Ungariei după un criteriu etnic: Germanii la Germania, Polonezii la Polonia, Serbii la Serbia și Românii la România. Principiul naționalităților, vedeți DV, trebuie să fie la baza oricărui ordin durabil. Este rațiunea pentru care eu nu mă voi stinge de România. Nu voi încerca nici o revendicare contra ei, atât timp, bine înțeles, cât îmi va fi permis să conțez pe prietenia ei.

Iar la pag. 91, găsim această declarație a Cănelorului:

"Garantiile anglo-franceze nu vă vor servi la nimic. Dar nu mă voi formaliza. Eu cunosc slăbiciunea DV pentru Franța. Cu totul altă ar fi atitudinea mea dacă DV veți participa alături de Soviete la această vastă încercare a Germaniei pe care o prepară guvernul de la Londra."

Nu se poate un mai clar avertisment, care se dădea pentru România, prin ministrul ei de externe, Grigore Gafencu. La puțin timp după Gafencu, Cănelorului Hitler a primit în audiență pe George Brătianu și pe Ată Constantinescu. În declarația făcută, în nimic dăduse de cele spuse și de Goering, Hitler a mers până acolo că este dispus să garanteze alături de Franța și Anglia, integritatea României neutre. Mi-a citit George Brătianu raportul pe care l-a redactat, împreună cu Ată Constantin, și l-a prezentat regelui Carol. Doamna Elena Brătianu, în Memorile pe care le a scris la Paris, mi-a declarat că a reconstituit din memorie acel raport, a cărei copie George Brătianu a încredințat-o spre păstrare unui profesor belgian, dar nu și mai amintea numele.

Reese clar insistența lui Hitler de a-l asigura neutralității României, așa de prețioasă pentru Germania, datorită petrolului și producției agricole. Dar pentru guvernul britanic "sprijinul Rusiei era indispensabil" și noi acceptaserăm garanțiile Angliei. Nimeni nu se întreba dacă, pentru Anglia ca și pentru Franța garanțiile date României vor fi valabile când Rusia Sovietică va revendica Basarabia? Și astfel ne-am pomenit participând la "încercarea morală" a Germaniei.

La ce ne-a servit? La 4 Aprilie 1939, Cănelorului Germaniei a rostit un discurs în care, pentru prima oară, nu a pomenit — cum făcea totdeauna — de Rusia Sovietică. Era o absență care vădea o schimbare de totdeauna în politica lui Hitler față de adversarul de totdeauna al Germaniei. Într-un articol pe care l-am publicat în "Curentul", îmi aduc bine aminte, după ce am analizat discursul Cănelorului, încheiam cu această logică întrebare: "Ce premerse acest discurs? Un tratat economic sau ceva mai grav, un program politic?"

Răspunsul l-am avut la sfârșitul lui August 1937 — Acordul Ribbentrop-Molotov, în care se prevedea și Basarabia și Bucovina de Nord. Era începutul sancțiunilor ce se aplicau unei politici în care "filifru" presupunea comandamentelor patriei și le neocoteau. Invazia Poloniei s'a executat în prima zi de Septembrie. Unde erau oare garanțiile date de Franța și Anglia? Declarația de război a acestora s'a făcut fără nici un atac împotriva Germaniei, Polonia a luptat singură. Politica pro-anglo-și la lui Beck își primea răpiata.

Zăpăceala regelui Carol și a guvernului era evidentă. După o lungă călătorie în Londra și Paris, a sosit la București, Potemkin, comisarul poporului adjunct la Afacerile Străine. Grigore Gafencu redă conversația avută cu acest exponent al politicii sovietice. Paginile cărții "Derrière les jours de l'Europe" n'au fost scrise ca un articol de ziare, scris imediat ce ai luat contact cu o țară sau cu un om politic important; au fost scrise în liniștea de la Geneva, cumpănind îndelung fiecare cuvânt spre a-l înlesni o reîntrire în viața politică. Dar paginile spontaneitate: vorbirii cu Potemkin par de o nediscutată sinceritate:

"Domnul Potemkin, în cursul călătoriei pe care a făcut-o în Balcani, a semănat pe drumul său cele mai asigurătoare iluzii. Peul corect de a vorbi al diui Potemkin, ca al fidelității față de guvernul sovietic nu puteau fi bănuite. Dar, în manierele sale curtenitoare, avea ceva din vechiul regim, și aveai plăcere să-l faci plăcere unui om amabil, declarându-i gânduri de înțelegere: îi simțai foarte fericit, la rândul lui, de a putea să exprime, într-o franceză căutăată, bunelo gânduri pe care Uniunea Sovietică le are pentru cei mai apropiați vecini. Când di Potemkin soseala la București, el asigurase deja trei părți din Balcani."

Fără să vreau, mă văd obligat să spun: mulți năstări a întâlnit acest rafinat diplomat în călătoria lui de admărire a celor pe care li asigură. Mă întreb însă, de ce se simțea așa de fericit Grigore Gafencu de manierele diplomatului rus, că "avea ceva din vechiul regim"?... Doar Gafencu era în Moldova, la Crisovloni, la Ghidigheni, și fără îndolăși aflate de negocierile de pace separată pe care le ducea primul ministru al Rusiei Taristă cu Von Yagov. În vederea unei păci separate. Era acolo și familia regală, care măsura prăpastia în care, aceste negocieri, dacă izbuteau, rostogoleau Statul român, care n'ar mai fi existat. Ori, "vechiul regim" era Rusia Taristă, care ne-a dorit pleiere. De ce s'a simțit "le beau Grigore" fericit, că li amintea ceva din vechiul regim, când trebuia să simtă un fior de teamă față de exemplarul din vechia nobilăță rusă identificat cu politica lui Stalin. Sunt pagini pe care, o prudență elementară, ar fi evitat să le scrie în 1940. Reproduce un alt pasaj din cartea lui Gafencu:

"Di Potemkin credea în sfârșitul fericit al negocierilor între Moscova și Occident. Puterile totalitare pun în circulație șvonul că Uniunea Sovietică ar fi gata să se apropie de Germania și Italia. Aceasta este o tactică specială a guvernului de la Berlin pentru a împiedeca reunirea între Franța, Anglia și Rusia a împiedeca reunirea între Franța, Anglia și Rusia. Hitler chiar a uzat de acest procedeu, lăsând să creadă inimii lui că și-a rezervat posibilitatea de a reînnoi la momentul oportun, legături directe cu URSS. Toate aceste manevre nu vor izbăvi asupra politicii Sovietelor. Moscova vrea pacea și înțelegere să apere pacea prin mijloace pacifice."

Si Gafencu ne lămurise:

"Acele declarații m'au îndurajat să expun în detaliu politica noastră. Nu l-am ascuns speranțele pe care noi le punem într-un acord între puterile Occidentale și Rusia, pentru apărarea securității generale. Dacă noi nu participăm direct la negocieri, este pentru a nu provoca supărările reacției ale Germaniei și a nu mai agrava o situație deja foarte încordată. Dar garanțiile pe care noi le-am acceptat dela Anglia și Franța, neîncetarea pe care uneltirile Azei le inspiră opiniei noastre publice, atitudine guvernului și, înainte de toate, concentrarea forțelor noastre armate în lungul frontierei occidentale, totuși dovedește net de ce parte noi ne simțim amenințați și contra cui noi înțelegem să ne apărăm."

Si după ce a mai invocat și "Înțelegerea Balcanică", ministrul de externe notează:

"Di Potemkin părea foarte satisfăcut. El arăta un interes deosebit pentru proiectele noastre balcanice."

Ce singuranță putea da satisfacția pe care o arăta di Potemkin, când Comisarul adjunc sovietic dorea să-l pună o singură chestiune cu caracter mai delicat: cu privire la "Tratatul de alianță polono-română". Si foarte gentil, Gafencu l-a dat tot ce putea să impresioneze pe Potemkin. Această vizită se situa la sfârșitul lui Iulie 1939. Triumfător, scrie:

"La București, ca și la Ankara, trecerea lui Potemkin înseamnă atmosferă: părea că o încălire de speranță ce se ridica dinapre Moscova."

Cum să nu creadă Gafencu când Potemkin l-a asigurat

că schimbarea intervenită la departamentul externelor la Moscova era o simplă afacere de persoane: Molotov va urma exact aceeași politică pe care a avut-o și Litvinov, Instrucțiile pe care chiar el le-a primit erau identice cu cele care li fuseseră date înainte de plecare.

Întreb pe orice Român cum să calificăm această uitare a Basarabiei, în tot timpul cât a vorbit cu Potemkin? Nici un moment, Basarabia n'a fost scotită altfel decât ca "un teritoriu vremelnic ocupat".

În Camera deputaților am prezentat odată revista "Krasnaya Basarabia" (Basarabia roșie) pe care sta scris, la adresa noastră, "Joy laba de pe Basarabia". S'a lăsat chiar un incident. Ghiță Pop, deputat național-ărăniștilor, care învățase să se orienteze în lectura unui ziar sau revistă rusească, a înțeles că corectele: "Nu Joy laba de pe Basarabia, ci Joy mână de pe Basarabia". Ca un singur om, toți deputații basarabeni s'au ridicat, dându-i lecție de limbă rusă, arătându-i cum se spune "mână" în rusește, și cum se spune "laba".

Intervenția mea, ca și incidentul Ghiță Pop, se găsește în dezbaterile camerei ale Monitorului Oficial. Nici astăzi, după trecerea altor zece de ani, nu pot să pricep ce importanță avea dacă s'ar fi folosit "mână" și nu "laba", când era clară contestarea Rusiei Sovietice a dreptului nostru asupra Moldovei dintre Prut și Nistru...

Asigurările lui Potemkin au durat până în August, când s'a semnat "Pactul Ribbentrop-Molotov". În dimineața zilei de 1 Septembrie 1939, trupele germane intrau în Polonia. În Iunie 1940, capitula Franța. La 21 Iunie 1940, România primea ultimatumul Rusiei Sovietice. Politica lui Titulescu, aceeași ca și politica lui Carol, își arăta blestematele ei roade.

Ar fi nedrept să se spună că a existat un veritabil curent de prietenie în favoarea Rusiei Sovietice! Lovitura din Iunie 1940, sancționa o politică total străină de interesele de viață ale neamului românesc.

Se căutase în Anglia scutul de apărare. Dar la Teheran, în Decembrie 1943, erau sacrificate țările Baltice, Finlanda, Polonia și România. Există câteva pagini în "Memoriile" generalului Anders, Comandantul tuturor forțelor poloneze care au luptat în cadrul armatei Marelui Britanii, în care, Churchill, la reperișurile aceluși oasă la Poloniei, a răspuns: "Puteți să vă luați dințiile, nu mai avem nevoie".

Această frază ca să se înțeleagă că ori ce "filie" este un început de uitare a intereselor de viață ale națiunii. Si "filia pro-anglo" a stat cuibărită la Ministerul nostru de Externe, unde, acești renegați ai patriei, au pregătit în cursul războiului lovitura de la 23 August 1944.

Ideea publicării articolelor scrise în 1944, dela Ianuarie până la 7 August, mi-a fost sugerată de Ion Haimaghi, care mi-a comunicat că în Biblioteca Universității din Pittsburgh a găsit "Curentul" din anul 1939 până în 1943. Întrebându-mă dacă nu am cumva articolele din 1944, în care aproape zilnic notam apropierea împlinirii planurilor rusești de robire a României.

Revizându-le, am fost și eu ulmit de exacta notație a evoluției războiului, așa cum era redată în presa țărilor neutre: Elveția, Suedia, Turcia și deasemenea la posturile de radio engleze și americane.

Începând din Noembrie 1943, se negocia la Stockholm un acord de armistițiu, la inițiativa Rusiei Sovietice, cu guvernul Mareșalului Antonescu. A fost o greșală fatală cedarea Mareșalului Antonescu, la cererea insistență a lui Iuliu Maniu, de a trimite la Cairo pe Stirbel, să negocieze cu Aliații.

În cartea "Les communistes démasqués", care reda procesul contra "Internationalei trădătorilor", după notele stenografice ale procesului, găsim depoziția lui Visolanu. Reproduce răspunsul lui Visolanu la întrebarea avocatului Fournier:

"— Se face apel la DV pentru că sunteți un specialist al diplomației internaționale și aveți excelente relații cu Aliații."

"— Si în special cu Rusia Sovietică, răspunde Visolanu" (op. cit., p. 466).

Gura păcătosului adevăr grație! Acest răspuns, plin de enfață, definește omul. Si ca să accentueze poziția lui "pro-sovietică", a lămurit de ce nu a plecat odată cu Stirbel, la Cairo:

"Dar să știți acum un lucru pican. În momentul în care Stirbel a plecat, eu trebuia să-l acompaniez. Aceasta a fost adevărul cunoștința mareșalului Antonescu și mareșalul s'a opus la plecarea mea fiindcă eu eram considerat ca prea înclinat spre prietenia cu Rusia Sovietică" (op. cit., p. 468).

Lipsește un amănunt pentru a măsura dispozițiile politice și ale faimosului Stirbel, și anume: Bodnăraș a fost parangutat la începutul lui Aprilie 1944 și a găsit adăpost

la Stirbel, la palatul lui de la Băneasa. Sta sub numele de Spătaru. De prezența lui Bodnăraș la Băneasa știa și regele Mihai și generalul Bănătescu, precum și Visolanu desigur. Săa oare și Iuliu Maniu? Îndoleind, să li știe. Ceea ce este surprinzător este faptul că regele "Siguranței", Eugen Cristescu, n'a fost informat nici măcar când Bodnăraș a organizat, cu aghiotantii regali, lovitura dela 2 August 1944.

Întrădevar, în timpul atacului Rusiei Sovietice contra Finlandei, pe cât îmi aduc aminte, Visolanu a justificat atacul Rusiei Sovietice, eliminată în Decembrie 1940 de la Societatea Națiunilor.

Acești oameni, invenții de Nicolae Titulescu, au urmat cu nedreptmănie fidelitate linia politică a prietenului lui Litvinov, Valoarea lor, greu de descoperit, dar acțiunea lor o arată.

Sper să am într-o zi și articolele din 1944, între care și polemica mea cu Steed dela B. B. C., care mă acuză că amăgesc opinia publică românească afirmând că Rusia Sovietică urmărește să ajungă la Marea Egee. Si foarte binevoitor, Steed ne arată că unica scăpare a României este "capitularea fără condiții și cât mai repede".

De la 1933, am comentat evenimentele internaționale numai din punct de vedere al intereselor vitale ale României. Această disciplină a analizei pe care o făcăm, dar azi, când nu mai există unghere de umbră care să împiedice cunoașterea exactă a împlinirii evenimentelor care au dus la desamănuntul pe care îl trăim, posibilitatea de a le publica. Măgăli speranță să pot publica, atunci când voi putea strânge articolele în legătură cu succesiunea evenimentelor internaționale de la 1933, preluarea conducerii destinelor Germaniei de către Hitler până la acei început de război, când în ziua de sece țepeam din țară.

Succesiunea articolelor ar forma o lătură la Europei în curs de 11 ani. Cum grija de exactă redare a comentariilor și informațiilor m'a călăuzit, o asemenea lucrare ar înlesni istoricilor, ce s'ar încumeta să evocă această epocă, să găsească fără greutate izvoarele pe care le-am folosit.

Ar fi modesta contribuție a unui gazetar român de orientare în tumultul neadevărurilor folosite de propaganda Marilor Puteri, care își făceau un război de exterminare. Este unica mângăiere pe care o pot avea, după 60 de ani de comentarii politice, cu atât mai de preț cu cât destulul scrișului gazetăresc este să-și plardă prea repede interesul.

PAMFIL SEICARU

Așa au desăvârșit ostașii Români Basarabia! Rege, Partide deosebiți trădători!

CRUCILE VII

PADUREA CU FIARE SALBATICE de Alexander von RANDA

A 30 Noiembrie 1938 a început un an de suferințe pentru Legionele, de un trágam în fața cărora au pãlit toate cele precedente. Comparãtia cu "padurea cu fiare salbatice" a devenit o realitate. Întregul aparat de stat și-a propus fãluri criminale și a recurs la mijloace criminale.

Cel uitat împusesse tuturor legionarilor să lupte deschis și să nu se ascundă niciodată sub scutul anonimitãții. Aparatul polițienesc dispunea deacera de lãte exacte ale legionarilor, iar celele de agenți îi cunoșteau aproape pe toți soldații Arhanghelului și practicãsã ani deãrãndu-l trãdãrea. Urmãrirea fusese prelãtã de tehnicieni deosebit înãci din perioada democrației, înãci dictatura s'a deosebit de democrație prin abuzurile mai consecvente și prin eliminarea oricãrei ocrotiri din partea justiției. Primul ministru a înființat o "brigãdã mobilã", sub ordinele sale directe. Campania de exterminare a acestui primuministru asasin și a brigãdii sale de asasinii se temea de luminã și o multime de crime au rãmas și rãmân ascunse în întinerul pãduri cu fiare salbatice.

La trei zile dupã asasinarea celui uitat, brigada de asasinii a scos din celele trei deșinuți, doi muncitori și un jurist, a cãrui mãrturie prezenta un interes deosebit pentru comandamentul brigãdii: el trebuia să declare cine a preluat moștenirea celui uitat. Metodele cu care a fost torturat sunt indescriptibile și erau menite să se generalizeze, dar au rãmas, dupã cãt se pare, fãrã succes, cãci în noaptea de 3 Decembrie a fost împușcat împreunã cu cel doi camarazi muncitori ai săi. Efectuarea execuției într-un carter periferic al unui centru universitar era menită să înfricoșeze studențimea legionarã (1). Cadavrele au dispãrut fãrã urmã.

E greu de stabilit care dintre comandanții Bunei Vestiri a preluat efectiv moștenirea celui uitat, înãci nici unul dintre ei n'a putut să și-o asume pentru un timp mai îndelungat. Vãntorii de oameni au profitat de faptul că Legionea nu era o societate secretã. Fruntașii legionari fuseserã întineriți și deveniserã în felul acesta ostaceli. Un tribunãl militar condamnase la șapte ani de închisoare nouăsprezece intelectuali fruntași într-un simulacru de proces în seãnitã secretã. Un profesor universitar și un priinț au reușit să sãrã din tren în cursul unui transport și să scape de urmãritori. Profesorul, vice-președinte al organizației "Totul pentru Tãrã", a reușit să rãmânã ascuns timp de cãteva luni. Trãdat și înconjurat, el s'a apãrat și a fost împușcat la 26 Ianuarie 1939. Priințul, comandantul Corpului Moș-Marin, fost luptãtor în Spania, a rãmas nedescoperit, dar s'a predat de bună voie și n'avea să supraviețuiască acțiunii sãu de cavalerism.

Legiunea decapitatã era destinatã suferințelor. Înãci nu se cunoșteau detaliele abominabile ale strãngãlurii celui uitat, înãci simplii comunicãți oficiale, evident mincinoase, referitor la împușcarea lui în cursul unei tentative de fugã de sub securitã însemnã a sfidare monstruoasã a simlãmãntului de onoare legionarã. Cu ani înainte, cel uitat își încheiase cartea "Pentru legionari" cu ordinul ca asasinarea sã se facã pe cale acceptatã cu reșemãrare și repelãse acest avertisment, cãnd i se dăduserã asigurãri cã ministrul de Interne are "cele mai bune sentimente față de ei", dar acelaș ministru de Interne, ridicat în rangul de prim-ministru, devenise asasinul sãu. Ultimul său ordin de prim-ministru, pentru a scuti Tãrã de sãngerosoã soartã a Spaniei, pãrea categoric; trebuia interpretat înãci cu un salvandocel pentru asasinii? Se pronunțase în mod demonstrativ în favoarea monarhiei, dar fãcuse o deosebire între monarhie și monarh și tocmã acest monarh pãrea implicat în asasinat în poștã albului strãvezu al unei cãlãtorii în strãinlãtã.

Dupã condamnarea celui uitat printr-o sentințã care bãlucurea orice sentiment de justiție, un comandant și cincizeci de legionari au vrut să se sinucidã demonstrativ în fața palatului regal, dar acest gest de protest eroic corespundea mai degrabã cavalierismului moral japonez decât liniei creștine a Legionii și a devenit lipsit de sens dupã asasinatul din Noiembrie. Un mic priinț și mare as-

tinat s'a oferit zadarnic să-l împușce de pe scenã pe criminalul încoronat în cursul unei reprezentații de gailã. Atunci, un tânãr ofițer, profund zguduit sufletește, s'a hotãrât să se jertfească și să împunã pe propria sa rãspundere ispãgirea crimei. Acest locotenent, cu un talent deosebit în domeniul pirotehnicii, asistenta universitar la cãtredra de chimie, a început să construiască în secret într-un atelier al armatei, aruncãtoare de fiacãrã artizanale. El concepușe planul de o îndrãmnealã nebulosã să atace deschis somptuosul palat regal din capitalã pentru a extirpa întregul cuib de ucigași; înãci o explozie produsã în atelier a atras atenția poliției. La 23 Ianuarie 1939, locotenentul a sucombat sub torturi. Relatãriile referitoare la moartea sa diferã între ele. Poate cã a reușit să se apãnzare, pentru a nu trebui să reveleze numele nici unui dintre cei inițiați în planurile sale. Nu se mai poate stabili cãți legionari s'au alãturat de bună voie intenției sale. Doar un inginer prieten, care furnizase aruncãtorul de fiacãrã pentru atac, i-a împãrtășit soarta.

Au fost puse în practicã în schimb douã acțiuni individuale cu valoare simbolicã. Pagubele provocate de ele au fost neînsemnate, n'au costat viaș omenești și nu s'au ridicat la anvergura crimelor guvernului, dar dictatura a lovit orbește, fãrã să se sinchisească de vinã sau de lipsa de vinã. La 8 Februarie, o licențiatã în filosofie a sãrit pe fereastrã ne mai putând suporta torturile. În aceeași zi, un medic, în agonie în urma torturilor îndelungate, a fost ars de viu la crematoriul. Alți șapte legionari au fost împușcați în grup la 14 Februarie. Cel de-al optulea, grav rãnit de salvele de gloanțe, s'a tãrit dupã piecarea plutonului de execuție pãnã într-o strãdã învecinată. Cãțiva trecãtori miloși sperau să-l salveze viașã internându-l într-un spital, dar au fost înșelați într-un mod rușinos. De pe urma pierderii de sãnge era atât de slãbit, încãt poliția n'a mai socotit cã este locul să-l împușce și a ordonat să fie otrãvit: un medic a acceptat să facã acest lucru. Șapte intelectuali legionari, acuzați de participare la o tentativã de asasinat împotriva primuministru, au fost torturați pãnã la desfigurare, apoi împușcați la 18 Februarie și cadavrele trimise la crematoriul.

În această lãrnã de asasinatãle dictaturii, Legiunea nu intrase în acțiune ca un tot, înãci rãrile acțiuni individuale au fost suficiente pentru a umple de teamã pe cei rãspunzători pentru urmãrire. Poliția secretã a recurs la o manevrã abilã de diversione, rãspândind prin agenții ei știrile înșingătoare, cã cel uitat nu este mort și cã și-a putut realiza intenția inițialã de a pleca în strãinlãtã. Bașmul, care nu era nimic altceva decât o manevrã, a fost crezut mult prea ușor de mulți din cei care nu se puteau rezema și accepta stingera din viașã a celui uitat. O comandantã legionarã a dispus efectuarea unor cercetãri și s'a fãcut astfel posibilã de un delict demn să fie pedepzit cu moartea. Începând de la 10 Iunie a fost supusă unor suferinș inumane. Cãnd a fost adusã la crematoriul, o fãrãmã de viașã se mai zãbea înãci în trupul ei mutilat îngrozitor. Cãlãii se grãbeau înãci și au aruncat-o de vie în cașan. În urmã cu 800 de ani, fecloara din Domremy declarase judecãtorilor: "J'ai entendu la voix de l'Archange Michel. Il m'a dit: Prends tout en grã; n'ais pas trop grand souci de ton martyre; tu viendras finalement au royaume du Paradis". Cuprinsã de fãlcãrie rugului, Jeanne d'Arc strigase: "Mon Archange, mon Archange!". Poșta colaboratoare apropiatã a celui uitat așezãnd cãndva la mormãntul eroiului necunoscut crucea care lipsea din ordinul lui Mareșal Orient; și ea a fost arã în ereditã în poporul ei și în Arhanghel și ca pe timpul primilor creștini, un funcționar al crematoriului a cules cenușã unei mãrtiri.

Comandanții s'a fost ultima victimã a morții prin ardere, a fost ars de viu și comandantul grupului de jertfã de bună voie din fața palatului regal. În ciuda temerilor, a lagãrelor de concentrare și a crematoriilor, marea încercare de extirpare a eșuat. Metodele de torturã indescriptibile au putut avea ca rezultat cã unii legionari au cãrât victime alãbului omenești în pãdurea cu fiarele desinșuite și i-au fãcut "sã ascundã după copaci", cum preziese cel uitat. Dar tocmã joanica și brutalitãțile persecuțiilor au fãcut sã creșcã noi legionari, netrecuți în listele poliției, care au rãmas necunoscuți și celor mai experimentați agenți ai ei. Nu erau nici tãrãși și nici funcționari, nu purtãserã niciodatã cãmãșã verde și nu depuseserã nici un jurãment, înãci — în conformitate cu voinșã

comandanțel arme de vie — au stabilit realitatea morții celui uitat și s'au hotãrât să-l rãbune. Nu le-a trecut înãci prin gãnd sã întineze prin acte de comitașii sau de partizanii memoria unui om, care în credinșã lor avea cã creșee și dupã moarte "o țãrã ca soarele sfânt de pe cer". El erau conștienș cã nici un legionar nu poate înclãca porunca a cincea decât în caz de pericol extrem pentru țãrã și cã trebuia să ispășească el însuși acest pãcat. Ca întotdeauna de la nașterea Legiunii, vicișia acestor ucenici în armata Arhanghelului era strãnutã de un aizm de rãspundere cavalereș și creștin.

Bucurându-se de favoarea vizibilã a capului încoronat, primul-ministru nu credea cã este expus vre-unui pericol în timp ce parcurgea la 13 Septembrie 1939 strãzile capitalei. La orele 13, mașina sa de lux a fost ciocnitã de o altã la intersecția din apropiere de podul Sfântului Elefterie și rãmãnãtorii au deschis focul. Asasinul și-a dat viașã imediat, dar rãmãnãtorii nici n'au fugit și nici nu s'au sustras. Au luat cu sașit postul de radio și au anunțat țãrile întregi: "Neam îndeplinș durerosoã noastrã obligație, cãlãul a fost pedepzit". Și-au spus numele, s'au predat de bună voie și au fost masacrați imediat fãrã nici o formalitate. Noile cadavre au fost expuse public timp de trei zile la podul Sfântului Elefterie, deasupra lor cu inscripșii: "Așa vor sfârși toți trãdãtorii!!".

Primul-ministru cãruș, dar rãmãsesse intactã centrala asasinilor și cu gîntia și din voinșã coroanelã a ordonat telefonice și telegrafice bala de sãnge din noaptea de 22 Septembrie. În lagãrul de concentrare din mijlocul țãrile, anti-camera morții pentru fruntașii legionari, președintelui partidului "Totul pentru Tãrã" (2) i s'a cerut să semneze mãrturia gata scrișã cã primul-ministru a fost împușcat din ordinul șuș Comandanțel Bunei Vestiri era înãci conștient cã dictatura voia să-l smulgã o justificare pentru represaliile intenționale. A rezistat unor torturi care abia pot fi bãnuite, lipsindu-l astfel pe persecutori pãnã și de cel mai strãvezu prețier pentru ceea ce avea să urmeze. Împreunã cu el au fost puși în fața plutonului de execuție nouăsprezece legionari din "procesul celor nouăsprezece". Cel de-al unsprezecelea, rãmãs în viașã datoritã gicãntelor greșii înșinite, s'a ascuns sub cadavre. A fost descoperit o douã zi și lovit de data aceeașã mal sigur. Nu se putuse evita transferarea a șapte dintre "cel nouăsprezece" într-un spital militar, întrucãt se îmbolnãviserã în timpul detenției. Cãnd jandarmii l-au ridicat din pãturi, unii erau atât de slãbi încãt nici nu s'au putut îmbrãca singuri. Unul dintre ei a pus mânia pe o cruce, spre marea nemulțumire a ofițerilor de jandarmi: "Nu-mi puteți rãpi dreptul, domnule colonel, de a fi împușcat cu crucea în mână. Legionarii mor creștinește". Colonelul și-a proclamat nevinovãtia și a invocat ordinul, afirmând cã întotdeauna nu s'a purtat bine: "Vã lertãm acest lucru și vã lertãm moartea noastrã, dar nu vã va fi lertatã nenorocirea pe care o aduceți asupra poporului nostru". Cel șapte bolnavi au fost duși într-o pãdure și împușcați. La numãrãtoarea cadavrelor s'a constatat cã unul lipsește. În întinerul nopții unul din bolnavi s'a desprins din cãtușele comune și scãpase. Prin radio s'a anunțat un mare premiu pentru aducerea lui viu sau mort. A fost descoperit în crãiele unui copac și împușcat. Dictatura se descotorisise de înãci douãzeci de fruntașii legionari.

În lagãrul din partea de Vest, o fostã școalã, au fost chemate din front patrușecisipatrul de victime, dintre care nouăsprezece studenți și cãte trei muncitori și ofițeri. Un maior le-a comunicat "transferarea într-un alt lagãr", la care cei menșii morții l-au strigat verde: "Spuneți în sfârșit adevãrul, mãcar o singurã datã în viașã și înșetati de a mai fi o canalã mãcar în fața morții noastre!". Rugãcunea din urmã a celor patrușecisipatru legași unui de altul s'a stins în pãcãnșit mitralierel.

În lagãrul din partea de Est au fost mãnași în fața țevilor de mitralierã treizeciszidul de legionari, printre care se numãrau un colonel invalid, un om de artã și un doctor în teologie. Primul legionar strãpuns de gloanțe a fost și cel dintãi aruncat în groșã, dar rãmãsesse în viașã. S'a tãrit printr-o pãdurea apropiatã pãnã la locuinșă unui medic. Doctorul l-a dus la un spital, dar a telefonat jandarmierel, care a ordonat repetarea execuției. Jandarmul care trebuia să execute ordinul a tras intențional pe alãture, dar legionarul grav rãnit n'a putut ajunge prea departe. Un ofițer de jandarmi a dat de urma celui rãnit și slãbit total de pierderea de sãnge și s'a îngrijit de o moarte sigurã. Unul alt legionar, salvat de mitralierã l-au rețezat ambele mãini; a reușit să-și trãgã cloșetile trãnșãgerate din cãtușele comune, dar n'a mai putut scãpa. L-au împușcat și l-au aruncat cadavru lãngã celelalte. Lagã-

rul din partea de Est se gãsea în apropierea orașului și învãltorii și profesorii au primit dispoziția să-l ducã pe elevi la colina morții, pentru a fi înșãpmãntați de acest exemplu. Cel "treizeciszidul de trãdãtori" au fost transportați abia douã zile mai tãrziu într-un cimitir pentru animale.

Pe lãngã morții din cele trei lagãre de concentrare, centrala ucigașilor din capitalã mai ordonase ca în zorii aiei în fiecare județ să fie expuse cadavrele a trei legionari. Ordinul a ajuns peste tot aproape la timp, astfel încãt au fost ucisi mai mult de o sutã cincizeci de legionari, între alții un frate al celui uitat și trei propti. Fãrã să fi bãnuit nimic, victimele au fost amuse noaptea din sãnuș familiilor și împușcate pe strãdã. Elevii au trebuit să se perinde timp de trei zile pe lãngã cadavrele așezate la vedere, astfel încãt fii au trebuit să treacã pe lãngã cadavrele înșãngerate al țãrilor, marcați ca "trãdãtori". Doi condamnați arbitrar la moarte, cu opt luni mai înainte, au fost împușcați în noaptea nelegiuitã la mormãntul celui uitat și apoi cadavrele au fost duse la crematoriul. Despre un inginer, directorul închisorii respective raportase cã este deosebit de periculos, fiindcã era respectat pãnã și de temnicierii săi. El rãspândise o lucrare despre înșenarea judeciãrã împotriva celui uitat și astfel urmãritorilor li s'a pãrut fãrã să-l transporte într-un camion spre capitalã și să-l surgne pe drum dupã metoda de neuitat a asasinării celui uitat. Predarea cadavruului la crematoriul a avut loc la 12 Octombrie 1939.

Amãnuntele ulterioare ale drãmului plin de suferinș ale legionii, precum și ale victoriei și apusului ei au intrat în istoria poporului ei, astfel cã nu ne vom ocupa aici de ele.

Faptul cã "sfântã coborã de tineri", grav decimată, s'a ridicat la luptã înainte de a fi trecut un an de la aceste asasinatã și cã a pus capăt rușinoșel dictaturii regale, a fost calificat un miracol. Victoria din Septembrie 1940 a fost meritatã, înșã tristã, cãci ea trebuia să-și jleasã nu numai morții, ci și țãrã teribil moliatã, așa cum preziese cel uitat. Lãudãroșul regal, animat de o umanã crime față de Legiune a fost un lag în politica externã și a cedat fãrã nici o rezistenșã o treime din teritoriul național. A fost aproape un gest de supraomene cã fugãrili lag nu l'a întâmpinat nimic. Înãci disciplina legionarã a fost pusã la o încercare și mai greã cãnd au ieșit la luminã zilele grozãvile din anul asasinatelor.

Cercetãrile pentru a descoperi rãmãștele pãmãntesti ale celui uitat l-au dus pe legionari la un bloc imens de beton, menit să ascundã cea mai mare crimã a dictaturii. Cãntãrea patruzeci de tone și a putut fi ridicat doar cu mijloace mecanice. De desupt au ieșit la luealã cincisprezece bidoane mari cu vitriol, dar acțiunea acideului sulfuric fusese împiedicatã de placa de beton. Trecurã din anul din noaptea crimei, dar cadavrele celui uitat, ale Nicãdorilor și Decemvirilor nu erau atât de descompuse încãt să nu mai poată fi recunoscuți și toate pãsãprece purtau urmele vizibile ale strãngãlurii și ale împușcãturilor ulterioare în cenșã. Dacă privilegiile grozãvã de era de naturã să sãgude profund pe orice legionar, criminali și complici lor au intrat în panicã. În special asasinii deșinuși în vecinãtatea (imediatã) a mormãntului au oferit un spectacol deșugãtor. Scheunau încercând să-și scape viașã, s'au acuzat reciproc, au invocat ordinele superiorilor și au fãcut apel la înșeitele legãturi de care dispuneau. Dictatura transformase o mare parte din funcționarii de stat în complici. Procurorul care asista la exhumarea victimelor a cerut "terminarea rapidã a acestei comedii" și asasinii sperau salvarea din partea acestui justițiu. Cãnd paznicii legionari ai mormãntului și al închisorii au fost informați cã vor trebui să cedeze locul unor unitãți ale armatei înãci în cursul nopții, și-au pierdut rãbdarea. Au fãcut repede deprețate pe propria lor rãspundere, s'au alinaș la mormãntul celui uitat și au raportat cã a fost rãbãnat (3). Conștienș de pãcatul comis au fost gata de orice pedepșã. Marea masã a înșãilor complici al dictaturii a rãmãs în viașã și în libertate.

Legiunea a jertfit "Totul pentru Tãrã" și a fost trãdatã de toți cei în care avusese încredere. Cel de-al II-lea rã-

(3) Împlina de oameni din umbrã, generalul Antonescu a încercat să înșenască evadarea din închisoarea Jilava a unei pãrți din complici dictaturii lui Carol. Legionarii au aflat de acest plan și l-au fãcut să eșueze.

Dupã pedepșirea vinovatilor, în total șaiszecisipatru, printre care se numãrau în formãtã de onoare la mormãntul lui Codreanu, l-au raportat, cu mânia ridicatã pentru salut: "Cãpitane, te-am rãbãnat!" (vezi Horia SIMA: "Cãrul Iorga-Magaru", edit. "Carpați", Madrid, 1901, pag. 42-43; desenarea Mihail Sturdes: Rãmãnia și sfârșitul Europei, Amintiri din Tãrã Pãdusã, Edit. "Dacia", Rio de Janeiro/Madrid, 1966, pag. 225). (Editorul).

(1) La Universitãtes din Cluj exista una din cele mai puternice organizații ale mișcãrii legionare (Editorul).

(2) Inginerul Gheorghe Cîmpe, șeful Corpului muncitoresc, preluase conducerea partidului ca succesor al generalului Cantacuzino, dupã moartea acestuia (Editorul).

dat mai însemnate sunt meritele din trecutul "burghiz al persoanei în cauză, cu atât mai mult a fost aceasta eliminată din viața reserșită, în atât mai sgaritate sunt organele resere în relatarea adevărului, acoperind gurile cu fraze formale și cu referiri la momente minore din viață și activitatea unui dispărut de seamă. "Am scăpat de încă unul!" — pare a fi raționamentul acestei tinute observate în atâtea și atâtea cazuri. În consecință, în cazul lui Pan Halippa nu se sufliă nici un cuvânt despre meritul suprem al lui de a-și fi dedicat viața cauzei supreme a Basarabeli și prin aceasta cauzei întregii lui neam Românesc. Se amintește într-un necrolog scurt numai de creația poetică și dispărutului, azi venind în ajutorul mușamalizării caracteristice împrejurarea că se poate de "fericită", că G. Calinescu a consemnat amintirea creației poetice în a sa antebelică "Istorie a literaturii române". Or, această istorie, căci, analizată, nu se găsește și nu se reeditează în nici o formă, a rămas capătă, valoare doar în asemenea momente "de circumstanță". În consemnaarea acestui merit mai noi îl adăugăm "recunoscut" în se pînă la un "prim care" și se anuța ca fiind în viață în anul amicului în "Plăcută din Canada, una ca asta intra mai puțin cîr pîrce în vederile mînuitorilor de dat biografe reserșiti. Căci în acele versuri este vorba, printre altele, de "o Romînie Mare", cum și de "a viști creștinași norușci".

Ca toate acestea când e vorba de dispoziția din viața a unor personalități de seamă ale istoriei noastre contemporane, în R.R.S.R. se trece sub tăcere, se ocultează datele biografice esențiale. Cu toate că meritele din trecut "burghizează", cu cât mai mult a fost aceasta elita reserlistă, cu atât mai săgărite sunt în relațiile adevăratului, acoperind golurile și cu referiri la momente minore din viața și la dispreț de seamă "Am scâlpăt de încălțăminte rășnă pe toți oamenii și pe raționamentul acestei științe observate ca cazuri. În consecință, în cazul lui Pană îl născu un cuvânt despre meritul suprem dedicat viața cauzei supreme a Basarabiei întregului lui neam Românesc. Se amintorește scurta născă a creației poetice a venit în ajutorul mușamalizării caracatură că se poate de "fericită", că G. Cantacul amintea creației poetice în a sa. Că literaturii române. Or, această istorie, nu se găsește și nu se rededează în a valoare doar în asemenea momente de iar a consemna acum versuri mai noi "unscut" poet, de pildă acelea prin care "fînd în viață, în 1972, amicului sau Ion anada, una a caște intra mai puțin ca amintirilor de date biografice reserlistă este vorba, printre altele, de "o Români de "a vieti creștinești porunca".

Fotim, vă rog, dați dumnevoastră crezare, dacă puteți, unei asemenea afirmații gratuite pusă pe seama celui ce nu mai grădește!

Departa de vreo secole înainte a lor în R.S.R. sunt ai ideile năronice, dacă în această țară nu s-a făcut aluzie în fraza reserată citată, cu care Halipie a venit să adevărat a venit în scurt contact în tinerețea sa Pe urmă, e de adevărat a venit în ultimul său ceaș năruite ambele sale idealiuri din tinerețea cel cu Basarabia liberă, încorporată acum de noul țarism eucursor, și idealul de năronicism (seminătorism), apoi acela de democrat național, toate sugrumate și înghițite de plaga orânduirii peceșter-riește, să se considere felicit în R.S.R. ? Această se poate numai în stful escamotării reseriate a adevărilor mari și mici!

...a realiza a lor în R.S.R. sunt și ideile
la acestea se va fi făcut aluzie în fraza
...care Halipia întradevar a venit în
tineretele sale. Pe urmă, el a fost național-
aut, deci, Pan Halipia, văzând până în
măruite ambele sale idealuri din tinerete:
liberă, încorporată acum de nou (arism
ul de naordnicism (semănătorism), apoi
ul național, toate sugrumate și înghițite
rili pecerist-reseriste, să se considere fe-
Aceasta se poate numai în stilul esca-
a adevărilor mari și mici!

Alina nu l-au putut înghesui oasele
ale ei datorită în primul rând robusteții
organismului său solid, căci se treburile
să deverii de pe linia stălnăstă la lui
care a dispus ca deținutul număr cutare
să fie escortat la Ungheii, să treacă din-
tre, mântul, să sârute încă odată pămân-
tul, ce, din punct de vedere "mare-ruse" e
alt. Pentru vina numel de a fi fost fiu
al mamei l-a pierdut lui arma pentru
înăci unii cunoscuți din exil afirmau în
trăia din nou la București, că ar fi murit

Născut în satul basarabean Cobolța, pe râul cu același nume, Pan Halipa își face aici școala primară în limba rusă, limba românească nefiind admisă în învățământ. Dascălul Ch. Barcă și elevul Pan Halipa, și unul și altul Români moldoveni (ca și toți ceilalți elevi), făceau a la reciproca învățături în limba rusă! Mare minune pe pământ care se mai repetă și astăzi cu frânturi ale neamului românesc din alte țări!

Din dorința tatălui său de a se face preot, Pan Halippa merge la Seminarul Teologic din Chișinău. Acolo are profesori tot Ruși, cu excepția a 2-3 Moldoveni, care tot în rusește trebuiau să predea.

De importanța istoriei Basarabiei, seministrul Pan Halilpa s-a scizait de la fratele său mai în vârstă, secol culegător de documente privind trecutul istoric al provinciei. Ulterior, aceste documente, adunate în număr mare, au alcătuit trei volume publicate sub titlul "Documentele moșilor din Basarabia". M'am izbit de primeleia contactului cu asemenea documente și cu numele proslăvit Halilpa la biblioteca Academiei Române, devenită "poziția" Academiei R.P.R., când, cerând volumele spre consultare, m'am vădit în fața cenzurii politice cu ancheta: de ce mă interesa eu de asemenea carte cu fotografie regulată? Se pare că nu vedea că și vorba de Basarabia.

La Seminar, Pan Halippa cunoaște ideile narodnicilor și-și face socoteala că acestea sunt prielnice pentru promovarea cauzei Basarabenilor. De aceea el este activ în revoluția din 1905, numită burghezo-democrație, și drept urmare este arestat, exclus din Universitate unde făcea studii în drept, fixându-l-se apoi domiciliu obligator.

În 1906, Pan Halippa scoate împreună cu alți patrioți basarabeni ziarul "Basarabia", titlul acestuia fiind scris cu litere latine, în timp ce textele din corpul lui erau

bol mondial a adus în țară "unități de instrucție" ale unei mari puteri, a căror prezență a sprijinit pucul militar de la 21 Ianuarie 1941. Legionarii atacați de formațiile de tancuri s-au batut cu aceeași abnegație ca în bătălia din Septembrie. Muncitorii și studenții ridică pe baricade n-au putut fi înfrânți nici de artilerie. Însă o victorie a legiunii ar fi lipsit poporul de propria sa armată și l-ar fi transformat într-o jucărie a puterilor beligerante. Ea ar fi însemnat războiul împotriva unei mari puteri ale cărei divizi înarmate până în dinți se găseau deja în capitală și care acum au primit ordinul de angajare. În provincia pierdută n-răsisr pândea însă, mai apropiată și mai periculoasă ca oricând, puterea uriașă a împăratului lui Satana. N-a mai rămas altă cale decât aceea a ultimului și celei mai înalte jertfe: Totul pentru Țară.

Legea ne învinsă a acceptat în felul acesta noi urmări și noi tribunele excepționale ale celei de-a doua dictatură, care a provocat hecatombe poate și mai mari decât prima. Dictatorul militar însetat de răzbunare l-a încadrat pe ostasii Arhanghelului în batalioane de pedepșiți trimittându-i să moară pe front. Mulți au pierit înși în lăgăre și temnițe străine. Cea de-a doua dictatură a durat aproape de două ori mai mult decât prima; a jăstuit locuri în 1944 cea de-a treia, cea mai teribilă, a cărei operă de exterminare fizică și sufletească continuă de două decenii. Această victorie finală a împărăției lui Satan s-a realizat cu complicitatea Europei și a înecării totodată a cetașătră. Continutul s-a transformat într-o pădure cu fiare sălbatice și ispașete această complicitate prin divizarea sa până în zilele noastre.

Căntecele Legiunii au amuțit în "măștina demădeidei".
A fost oare cel uitat din această cauză un individ orbit
la unul singur popor, sau a fost profetul unui crez creștin
pentru salvarea multor popoare? Face parte credința sa
în învierile de apoi în faza trancului dumezesc, a tuturor
popoarelor, din gândirea anacronică a unei "Jari" înopata-
te în curs de dezvoltare, sau din Vechiul Testament al
unei viltosoare Europe a arhanghelului Mănuș? Vor intra
aceste "crucile ale yll" în istoria secolului nostru ca niș-
mă sau ca primii cruciați ai Arhanghelului?

„După interdicția ziarului, Pan Halippa trece în Iași, ca și alții vreo 20 de tineri basarabeni și urmează studiile la Facultatea de istorie, geografie și literatură, între 1908-1912. Aci are profesori cunoscuți ai lui, pe D. Xenopol și pe Constantin Stere, fost deportat în Siberia. La încheierea studiilor, Halippa nu acceptă invitația profesorului său Al. D. Xenopol de a rămâne asistent al său la catedra de istorie a Românilor, ci preferă să se întoarcă pe câmpul luptei patriotice în Basarabia. Acolo, începând imediat din 1913, participă la editarea ziarului — revista „Gând Moldovenesc”. Acest organ de luptă patriotică revoluționară pregătește până în 1917 emanciparea Basarabiei, netrecând calea spre constituirea Sfatului Țării și unirea cu România.

De aceea, Basarabenii vor fi primul dintre Românii de peste granițe care — și vor exprima răspicat și apoi (tot primul care) își vor realiza dorințele de unire, urmați fiind de Bucovineni, apoi de Transilvăneni.

În cursul frământărilor din 1917 se ajunge la convocarea, în 20 octombrie, a "Congresului militar român" care consfințește autonomia politică a Basarabiei și înființează Parlamentul — Sfatul Țării, acesta reprezentând toate categoriile sociale, inclusiv minoritățile din Basarabia.

Halippa folosește prilejul de a sta de vorbă direct cu Kerenski și cu Millukov (istoric și ministru) în chestiunea basarabeană. Aceștia s-au împotrivit proclamării autonomiei, chiar și procurării de la Tsagi a manualelor școlare pentru anul șc. 1917/18 în vederea progresului cultural mai accelerat în Basarabia. Nenumitul de politica lui Kerenski și Millukov în chestiunea basarabeană, Pan Halippa, după cum o arată personal, se adresează opoziției bolșevice în persoana "compatriotului" basarabean Troicki Lămurindu-l că "omul de mâine" este V. I. Lenin. Troicki are amabilitatea să-l conducă pe Halippa la locuința conspirativă a lui Lenin. În convorbirile avută cu acest prieten, Lenin i-a dat lui Halippa soluția conform căreia concepția sa enunțată totmai pe atunci în chestiunea națională, spunând că întrucât ei, Basarabienii, sunt Români, trebuie desigur să caute soluția în legătură cu toți Românii; să procedese în concordanță cu conștiința lor națională și cea politică; să facă însă totul pe cale legală prin Sfatul Țării.

După cum se ştie aşa s'a şi făcut datorită în cea mai mare parte lui Pan Halippa însuşi el fiind la început vice-preşedinte apoi "ultimul preşedinte" al Sfatului Ţării. La 27 martie (stil v.) 1918 acest Sfat sfârşit deplinând voinţa majorităţii absolute a populaţiei Basarabiei, hotărâşte unirea pentru totdeauna a acestei provincii cu ţara mamă — România. Impotriva lui votat doar trei deputaţi, aceştia fiind, după cum preciza Halippa, streini de neamul românesc şi deci de înţeles. Desăvârşirea Unirii, prin Adunarea transilvăneană de la Alba Iulia, are loc abia doi 8 luni, la 1 Decembrie 1918. Desigur că în R. S. R. se ignorază această prioritate calendaristică, cu oricât patos s'ar face caz de "desăvârşirea Unirii".

Iată, aşadar, pe scurt istoria care a dus prin măsura NKVD, şi totodată a noli securităţii comuniste române, la adăgirea a încă unui capitol al acesteia, acela de "penitenţă", în viaţa lăpăturii patriot Pan Halippa.

Readus la Bucuresti il pusera pe Halippa sa locuiasca la un domisol umed pe str. Principatele Unite, unde prindea apa in galeata de la un robinet de sub tavan ca sa prepare mancarea pe o lampa cu gaz.

Cei de la partid, aflând că Pan Halippa a stat cândva de vorbă cu Lenin, au venit la el să le dea relații despre acea întâlnire memorabilă. Lucrețul Pătrășcanu care la rândul său s-a fost văzut cu Lenin, fiind asigurat de către înghetătorii săi comunisti, Halippa era acum singurul martor în viață care l-a văzut pe Lenin personal. Și se aște cu căta miză să se recupereze în general marturii orale și scrise despre viața și apusele lui Lenin. "Via spun eu în ce a constat coborîrea mea cu Lenin, i-o-a răspuns Halippa destul de tăios (doar a trecut prin apame și primejii de care l'au cilit), dacă-mi dăreți easa mea de aici din București, macar să lealesc în ea, dacă nu se poate să-mi redevină proprietate!". "Ca să vedeți..." - au încredințat interlocutorii. "Eu văd, văd că lealesc în miserie, iar coio ești o cămă, mea în care lealesc comod alții!"

I-a acordat în cele din urmă spațiu de locuit în fața
lui casă. Atunci a Plin Halippa, tot în cele din urmă, a
convenit să dea relații privind înțelegerea sa cu Lenin
în ajunul revoluției. Iar acesta l-a spus, în acuzatoriul său
de Petrograd, cele mai suferințoase. Au hoțbat ochii emi-
sarii pitulidului la surorile acelei "ierarhi", mai fiind la mi-

loc și buclucașa personalitate a lui Troțki, eu notat totuși și ai pus sub aceluși "secret de stat" până astăzi și, în fine, până vor dura în fond, n'aveau de ce să rămână bulmăci și să se răstălmăcească și răstălmăciți și singuri poziția lui Lenin din septembrie 1917 - în chestiunea națională, partidul proletar trebuia să aștină și să nu se lăture să meargă și înfăptuiească imediată a libertății deplină de despărțire de Rusia pentru toate popoarele și națiunile asuprite de țarism, înglobate cu forța sau înute cu forța în granițele statului, adică anexate".

Noi cunoaștem, acum, foarte bine prin "divulgarea" lui de către Hallappa însuși, când venea la el câte un boșarabean, sau altcarea cu sentimente adevărat patriotice ca și omagize. Hallappa își putea îngăduși să vorbească mai deschis, față de cei sincer interesați de cunoașterea adevărului istoric. În fond, nici nu i se putea impune zisa "discerție" absolută sub acest raport. Căci dănsul n'avea nevoie bunăoară de un pasaport: nu l'a avut nici în Rusia sovietică, nici la călătorii romitice spre întinderea sa, Lenin și către Dullu. Cu toate acestea, cum dănsul arăta cu mirare întotdeauna, în aceste cazuri, că va da darul și gradului de încredere pe care Hallappa întregi să-l acorde de unuia sau altuia dintre interlocutori.

Odăla am mers la ei împreună cu un macedonean care se interesa de activitatea politică și revoluționară în 1919 în Sfatul Țării, a compatriotului său Dragănaș (unde dintre cei care votaseră contra lui Pan Hristov, și parau bine de acest interes "mal larg" despre istoria și parau muri la care ei a fost prăbușit stăt de aciv, Jovial, Halipala își depănă cu acest prietel amintirile. Cercetătorul credea foarte satisfăcut de valoarea informațiilor istorice, lelesse din surse vize, autentice. La despărțire Halipala ne înmăbrășe amical și zise: "Să-mi mai aduc vizitatori de accepta, tol așa de simpatici ca dumnealui!" Aceasta fusese ultima noastră înțelegere.

Acum, Uniunea scriitorilor din București se limita a zice că ea pierde doar "pe unul dintre cei mai vechi membri ai săi". O credem și-i dăm dreptate în privința "vechimii". Iar asupra motivelor restrângerii și "modestiei" în această declarație nici nu mai întrebăm.

Știm că a trecut în viața de dincolo un proeminent militant Basarabean, un devotat Român și un mare Patriot. Și n'a plecat dintre compatrioți fără a lăsa mare. Aceasta constă în opinionea sa exprimată răspicat că Basarabia s'a revină în granițele României, aceasta fiind singura condiție firească a adevăratei ei prosperități și a menținerii etnosului ei românesc. Credința noastră nestimulată, a tuturor este că această dreptate se va împlini.

POEME

Nici o dată lângă este,
Totdeauna lângă care
Un alt eu de lângă mine
Așezatu-mi-a ulcioare.

Dincolo, mă ispitește
Cestălalt nici nu mă știe
Cine te-a oprit în cale
Brat vrăjmas de terezie?

Si sunt doi care se luptă:
Eu cu eu, mine cu mine;
Mă privesc într-o oglindă
Si salut: «Multi ani. Străine!»

Ma tem de mine groaznic că eu voi fi întrântul!
Se balansează'n mine și cerul și pământul.
Cântarul lui Osiris poate sunt ochii mei,
Când plin de mâl și broaște, când plin de zări și tei.

Groaznic mă tem de mine că eu voi fi înfrântul.
E greu să porți în suflet și cerul și pământul!

DUMITRU ICHIM

Tradus din limba germană
de Mircea HOBU

FESTIVALUL CANTECULUI POLITIC

de Sever MANUCEANU

vorba de editia a III-a a Concursului canteecului politic organizat de C.C. al U.T.C. din biata noastra tara. N'am vrea sa fim rai sau sarcastici. Dar cand vesti pe ce drum e impins "patrioticul socialist" al tineretului si care sunt simbolurile considerate ca "elemente de parva" intru suflarea filarilor sacre, iti vine sa le plangi de mila, atat autorilor cat si celor ce se preteaza, ca interpreti, in o asemenea umilinta. Te simti tu insuti umilit, chiar fara sa ai cunostinta de atata saracie plastitudine si monotonie in "cantaecul" unui popor care-a suferit totdeauna sa-si exprime stralucitor sentimentele si aspiratiile. O mahnire nemarginita iti fereca sufletul la gandul ca mili si mili de tineri vor fi obligati sa repete la infinit ineptiile laudatorii la adresa unui "partid" pe care-l detesta si-a unui "satrap" pe care-l uras.

Dar asa e in regimurile de libertate marxiste! Partidul si organizatiile anexe s'au mai bine pe cine TREBUE sa iubeasca si sa cante masele "entuziaste", atunci cand e vorba de "o expresie a angajarii plene" sau sa dezvaluie "ecoinja si fapa tinerilor uterici de a cladi fara lumina, de a ridica spre inaltimea standardului libertatii".

In fata acestor dogme cine ar indrăzni sa spună contrariul sau măcar să adauge un simbol în plus? In lumea celor care nu cunosc, dar care trebuie să fie prezentă oricărui este chemată, entuziasmul festivalului a fost un "drăgostel omagiu" și un răspuns delirant al... "dragostei nefericite pentru conducătorul țării" (!!!). Deaceia trebuie să se înțeleagă (vezi bine) că acest eveniment artistic are "edacii semnificative politice"; iar cele 12 lucrări premiate constituie un *summa* de simțiri și aspirații românești.

Cam astfel delirează "SCINTEIA" din 4.11.1979, ridicând în nori o producție poetică de-o calitate îngroșătoare, sub umbră, dacă o apreciem după cele câteva extrase reproducute ca model de sensibilitate "patriotică" și tematică "politică". Dacă și melodice sunt pe același calapod, ne putem închipui nivelul artistic atins și înaltătoarea uniformitate caotică a ceea ce numește în RSR "edacii politice pentru tineri și studenți".

Ca tematică, totul este redus, schimonoscat, pentru a intra în lista de propuneri a C.C.-ului (discutate și aprobate în sedința secretă), în intenția de a se evita cîte cîte ce ține interactivă, neconformă cu linia regimului în realizarea acestui nobil scop, totul se învârtă în jurul a 3-4 elemente de înaltă valoare și stimă marxistoidă: PARTIDUL, CONGRESUL, PROGRAMUL, și... bineînțeles, deasupra tuturor, ȘEFUL mult iubit al regimului.

Aceste patru elemente au fost scoțite ultrasuficient pentru ca lirismul mănăstirilor de versuri din fetele Reseră să atingă sublimul artistic și politic. În rezultatele au depășit speranțele C.C.-ului. Nimeni n'a dat o notă falsă în structura celor patru cantece politice. Totuși s-au conformat "sugeriilor" primite dând, ca adevărate opere de-o valoare neprețuită, ca următoarele două compozitii laureate pentru frumusețea gândirii și "cele mai înalte simțimente față de patrie, partid, față de conducătorul țării".

"Te vom urma, PARTID iubit"

"La CONGRES"

"Cu încredere și demnitate, dăm cântur marelui PROGRAM"

În întrebăm cum ce se va alege peste câteva luni sau ani, cu cei care vor cânta în public melodia și cuvintele pentru un *Congres* ce va avea o altă structură umană (edacii, alți indivizi pretențioși) sau ale unui *Măreș Program* ce până atunci va fi dat faliment de mult, fiind înlocuit cu alt Cincinal realizabil în trei ani.

Cât despre "conducătorul țării", a cărui personalitate unică nu poate fi trecută cu vederea într-o manifestare de gen apoteotic, reținem versurile următoare, de-o gingașă și bogată lirică cum numai în lirica hotentată se mai poate întâlni:

"Osta nouă și lider dăm mândrie
Te vom urma, PARTID iubit
Și pe eroul României
Pe tuul ei peștit
Căușescu, când de pace

Brac erou, al țării fii
România o înaltă
Către viitor".

Ar fi fost mai corect spus: "către asfințit", pentru a rima cel puțin cu adjectivul "vestit".

Pe vremea lui Enăchică Vițărescu, încercările poetice schiopădau aveau măcar acuză începuturilor. Posezau, în schimb, bogăție de fond, o gândire aleasă, o anumită perfecțiune în alegerea termenilor și a sensului poetic. Pe când, în versurile premiate ale acestui *Congres* "pe fară", ai impresia că un biet copil din a-4-a clasă primară, și ascute primul condei liric laudându-și colegul de bancă pentru a-4 putea cere în schimb, la recreație, cinci bile și trei argece.

Există deci o sărăcie de expresie și de substanță în acest ciclu de "edacii" făcute la comandă, care contrastează labor cu poezia locală tratând alte domenii ale sensibilității românești.

Să fie oare întâmplător? Nu-i cu puțință!

Această decadență, această lipsă totală de suflu poetic, de sentimente înalte, de entuziasm și de trăire spirituală, singurile care pot aduce o stare de unanimă înțelegere și desăvârșire, au o cauză caracteristică ideologiilor marxiste: degradarea omului, aducerea lui în starea de instrument fără suflet, fără personalitate; unificarea, într-un amalgam inform și acuturat de voință, a tot ce-i curat, frumos, spiritual în ființa umană.

Cu ce suflet să cânti patria când îți se cere s'o identifice cu partidul! Cu ce lirism să însulești ghizlance de flori când îți se cere să le împlețești cu programul material al regimului! Cu ce credință să crezi mituri și legende când îți se impune să preamărești persoana "unui fii vestit" în care nimeni nu crede, pe care nimeni nu-l iubește și în spinarea căruia vor fi aruncate toate lăturile regimului când Domnul se va îndura să scape neamul de el!

Sarcina zdrobitoare chiar pentru neamul și trespădușii regimului, care n'au respectabile principii lăuntrice cu privire la creația adevărată, creația simplă. Sunt capabili să înjurime orice și oricând, în onoarea oricui și la anunțul oricărui comenzi.

Nu mai e, POEZIA nu permite asemenea infracțiuni. Se răsună, pedepsește fără milă. Un fel de nepuțință creativă lovește pe versificatorul imprudent sau îndrăgostit. Poți, la nevoie, înghesba o proză de comandă. Nu poți, NICIODATA, concepe un poem valabil în care să nu fi pus o parcelă din tine însuși, din credința ta, din speranță, dragostea sau entuziasmul ce te domină. Nu mai astfel o poezie, fie ea chiar politică, militantă, revoluționară, capătă un sens o frumusețe, o nemurire, poezie pe care buzele tuturor o murmurează ca un balsam.

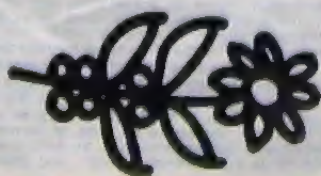
Această dăruire, această credință, această speranță, dragoste și entuziasm, au lipsit total compozitorilor ce-au umplut de-o anostă maculatură "Marele Festival al Canteecului Politic" din RSR.

Situație extrem de semnificativă!

Sentimentele populare, de care se face atâta caz în lumea tristelor epave ale socializmului și linfitei, n'au luat parte la preamărirea "partidului iubit". Producția impusă a depășit norma dar, ca tot ce se realizează în aceste regimuri "programate", a rămas calitativ fără noimă, minoră, infantilă, n'în întregime în afara aspirațiilor ce frământă neamul românesc.

Semnal grăitor, al cărui sens ascuns suflarea exilului îi înțelege în plinătatea lui profetică.

SEVER MANUCEANU

INSTGATILE DOMNULUI MARIUS LIGI

de Traian POPESCU

FAPTE ȘI EVENIMENTE

LA TORONTO, CANADA, ACTIVEAZĂ UN GRUP TERORIST NUMIT

GRUPUL

RAZBUNĂTORILOR CAP DE MORT

ȘEFUL TERORISTILOR AMENINȚĂ CU MOARTEA PE REDACTORUL

"MICRO MAGAZIN"-ULUI ȘI SE DEMASCA SINGUR ȘI FARĂ SĂ VREA:

MATEI HOJBOTĂ, CARE-ȘI SPUNE ȘI "HATMANUL"

SCRISOAREA TERORISTULUI A FOST TRIMISĂ REDACȚIEI DUPA APARIȚIA REPORTAJULUI DESPRE ASASINAREA LUI NICOLAE IORGA

Aflăm cu surprindere de existența unui grup terorist în Canada, cu un reșid principal în orașul Toronto.

Șeful grupului este Matei Hojbota care își spune și "Hatmanul".

Matei Hojbota a trimis în cursul lunii trecute, în numele grupului, o scrisoare de amenințare cu moartea redactorului gazetei "Micro Magazin".

Grupul terorist din Toronto se intitulă: "GRUPUL RAZBUNĂTORILOR CAP DE MORT".

În scrisoarea sa, Matei Hojbota scrie, între altele:

"Și îți vom atupa gura cu pământ, așa cum a fost atupată și gura lui Nicolae Iorga, căminul".

Scrisoarea amenințătoare a fost trimisă redacției după apariția în "Micro Magazin" a reportajului "O tristă aniversare - 40 de ani de la asasinarea lui Nicolae Iorga", apărut în ediția din 1 November a.c., în care erau denunțate înfăptuirile asasinării, și căpșii marelui cărturar și înfăptuirea împrejurărilor în care a fost comis oribila asasinat.

Reportajul, după ecourile ajunse la redacție, a suferit pe cei care au fost și mai sunt atupați "echipelor morții" din trecut de trinită amintire. Din după cum se vede, scrie, o echipă ale morții! Nu au dispărut și continuă să se aple în țările noastre adoptive de pe continentul american sau poate și de alte continente.

Existența grupului terorist din Toronto, având în frunte pe Matei Hojbota, ne amintește de vehicul apăsător "Serat legionar" de la București. Oare l'a mutat respectivul senat la Toronto? Așa se pare, pentru că noul grup terorist este croit după același sistem. Cu singura deosebire că cel de la Toronto trimite scrisori de amenințare cu moartea, în timp ce senatul legionar nu trimitea nici o scrisoare de acest gen, ci trimitea direct elemente fanatice pentru uciderea unor demnitari ai României dinaintea războiului, demnitari care, nu priceau cu orbi bun înțelesurile legimării, ba chiar erau și adversari pe față ai acestui mișcare.

Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Guțulescu, se întrunea desori pentru a pune la cale asasinat, după a lui apăsătoare, lista neagra. Era prezidat de Gheorghe Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndreptă către fanatice și se auzau cuvintele:

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

Aceia erau Capitani și aceștia erau faptele lui. Și totuși, zădă, "Căpitanul Românesc" din Hamilton, Canada, cu ocazia aniversării de 40 de ani

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

Aceia erau Capitani și aceștia erau faptele lui. Și totuși, zădă, "Căpitanul Românesc" din Hamilton, Canada, cu ocazia aniversării de 40 de ani

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

Aceia erau Capitani și aceștia erau faptele lui. Și totuși, zădă, "Căpitanul Românesc" din Hamilton, Canada, cu ocazia aniversării de 40 de ani

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

Aceia erau Capitani și aceștia erau faptele lui. Și totuși, zădă, "Căpitanul Românesc" din Hamilton, Canada, cu ocazia aniversării de 40 de ani

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

Aceia erau Capitani și aceștia erau faptele lui. Și totuși, zădă, "Căpitanul Românesc" din Hamilton, Canada, cu ocazia aniversării de 40 de ani

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

Aceia erau Capitani și aceștia erau faptele lui. Și totuși, zădă, "Căpitanul Românesc" din Hamilton, Canada, cu ocazia aniversării de 40 de ani

"Măine va trebui să moră un nou ministru. Am hotărât să moră. Și îl vom ucide!"

Ridica apoi mâna dreaptă și indică pe cei care trebuiau să primească "misiunea sfântă" de a comite asasinatul. Tinerii indicați se așteptau în rând și jurau în fața căptanului lor că vor comite crimele. Era un jurământ de credință și de supunere. Fără nicio abatere. Li se dăduse tinerilor arme, li se pusea la dispoziție automobilul necesar și fanaticele porneau la lucru imediat.

În ziua și sau câteva zile mai târziu, presa înveștigă asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al țării. Se făcea puțin scandal politic, așași țele se discutau și în parlament, dar ne mulți de triste eveniment, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagra" și se făcea de moarte.

de la moartea lui Codreanu, a publicat o pagină, cu fotografie, consacrată figurii "Legendare" a Gărzii de fier. Nu ni s'a părut ceva neobișnuit - mai ales pentru adepții mișcării - dar autorul paginii n'a dat pe Codreanu ca "exemplu de educație pentru generațiile tinere".

Adică ce vrea să spună autorul articolului respectiv? Să facă și tinerii din emigrare la fel, ca fostul șef legionar? Adică să aștepte doar să le dea arme de către "hatmanul" de la Toronto și să pornească urbește la înfăptuirea crimelor?

Cine are urechi de auzit, să auză... faptele ca le de mai sus care se petrec - la capătul acestui deceniu.

Pentru buze de cunoștință, redacția a trimis copii ale scrisorilor menționate autorităților de guvernământ și de poliție ale Canadei și poliției F.B.I. din New York.

REAMINTIM

ȘI

CEREM URMĂTOARELE:

"MICRO MAGAZIN" GOMBATE ORICE MIȘCARE TERORISTĂ ȘI ORICE MIȘCARE EXTREMISTĂ - CA, DE FIDLA, MIȘCAREA DE STÂNGA COMUNISTĂ ȘI CEA HITLERISTĂ SAU FASCISTĂ DIN U.S.A. ȘI CANADA ȘI ORICE MIȘCARE ANTISEMITĂ.

REAMINTIM CĂ STATELE UNITE ALE AMERICII CA ȘI CANADA SUNT ȚĂRI DEMOCRATICE ȘI CĂ STATELE UNITE ALE AMERICII SUNT PRIN DEFINIȚIE ȘI CONSTITUTE, O DEMOCRATIE.

DATORIA ZĂRIȘTILOR DE PE ACEST CONTINENT ȘI A CETĂȚENILOR CARE ȘIAU ALES O NOUA PATRIE PE ACEST PĂMÂNT ESTE ACEEA DE A APARA INSTITUȚIILE DEMOCRATICE ALE AMERICII ȘI A PROPAGA PRINCIPILE CONSTITUȚIONALE ALE PATRIEI LOR ADOPTIVE.

CEI CARE SE ABAT DE LA ACESTE PRINCIPII, ACTIVÂND PENTRU SUBMINAREA INSTITUȚIILOR ȘI PRINCIPILOR DEMOCRATICE ALE AMERICII, SUNT PASIBILI DE PEDEPSE CONFORM LEGILOR ÎN VIGOARE ÎN U.S.A. ȘI CANADA.

MAI AȘĂZÎND CĂ PENTRU TOȚI MEMBRII GRUPURILOR ETNICE DEVENIȚI CETĂȚENI AI ACESTEI ȚĂRI, MAI EXISTA UN ȘTIAG - ȘTIAGUL PATRIEI LOR ADOPTIVE, ȘTIAG PE CARE AU JURAT LA OBȚINEREA CETĂȚENIEI ȘI ÎN JURUL CĂRUIA TREBUIE SĂ STEA UNUL ȘI SĂ APERE ÎMPOTRIVA TUTUROR MIȘCĂRI LOR EXTREMISTE ȘI TERORISTE.

ÎN BAZA CELOR DE MAI SUS, CEREM CA AUTORITĂȚILE DIN CANADA ȘI U.S.A. SĂ ÎN CONSIDERARE CAZUL DE LA TORONTO ȘI SĂ ÎNȚEPINDĂ URGENTE MĂSURI ÎMPOTRIVA GRUPULUI TERORIST NUMIT "GRUPUL RAZBUNĂTORILOR CAP DE MORT" ȘI A EVENTUALELOR RĂNIEȚI ALI ACESTUI GRUP ÎN U.S.A.

★ ★ ★

fantele al redacției - în relatarea faptelor - impune o punere la punct, ci necesitatea de a-l obliga, măcar din diferență pentru cititori, să spună adevărul.

Nu faptele în sine, ci motivele care au dus la consumarea lor interesează istoria.

Aceste fapte au fost provocate între cele două războaie mondiale de abuzurile și nedreptățile "democrației balcanice" instaurată de guvernele ce s'au perindat la cârma Țării după războiul de reînțepire și de lichidării politicienilor aleși să conducă România Mare între 1920-1940, lipșiți de viziune românească, sau sugaci la "viteful de aur".

Împotriva desmătușului politic și înstrăinării intereselor naționale s'a ridicat tineretul Românesc.

Marius Ligi

Nu persoana Domnului Marius Ligi și nici exeeul de

Călit în convulsivul primului război mondial, el trăia cu entuziasm "miracolul" României Mari și era conștient de menirea lui sacră de a păstra intact acest țesut național, răspând sacrificiilor seculare ale Neamului Românesc, ca sentinela a graniței de Est a Europei.

Unități teritoriale, el le adăuga unități sufletească și spirituală, topind prin dragostea obârșilor comune diferențele sociale sau particularitățile provinciale.

Intelctuali, muncitori, țărani lucrând cot la cot în cântec și vologie transformaseră România într-un imens sanctuar, pe care din munca brațelor lor benevole se ridicau biserică, școli, dispensare, case pentru bătrâni și văduve, se zgâlțau apele tumultuoase ale râurilor, se croiau șosele și se încăleau inimile la focul unui românism curat și adevărat.

Sigur că toate acestea nu puteau fi pe placul nepoștii lor evrei, care fugeau de practiclele comunismului conceput de ei și aplicat în Rusia bolșevizată, veniseră cu sutele de mii la noi, ca să ni-l propovăduiască prin "dimineața", "Adevărul", "Lupta" și alte gazete, gazetute și fișici, care învârbau raporturile dintre tineret și bătrâni manevrând forțele publice împotriva primilor, utilizând corupția unora dintre cei de al doilea.

Total pe spinarea bietelor români cărora le era interzisă libertatea de gândire românească, de acțiune sau de protest, prevăzute în Constituția țării, pentru că leasau interesele masei evreiești, care ca o lipitoare imensă le suga vîaga sub protecția balonetelor jandarmilor români.

La hotărârea lui Corneliu Zelea Codreanu din ziua de 24 Iunie 1927 de a duce singur lupta contra comunismului și a propovăduitorilor lui, înființând Legiunea Arhanghelului Mihail, s'au aliniat, reprezentând tot atâtea provincii românești, cinci tineri — Ion Moța, Corneliu Gheorghe, Ilie Garneată, Radu Mironovici și Tudose Popescu.

Erau puțini și săraci, cum observă Corneliu Codreanu, în cartea lui "Pentru Legionari", dar au jurat să apere cu propria lor jertfă România de primejdia comunistă din Răsărit, care se ridica năvalnică spre cerurile Europei și ai-su respectat jurământul.

Dintru început au fost loviți schingiuți, urmăriți ca fiarele sălbatice, încercări, împiedecați să-și termine studiile în universitățile românești, iar după întoarcerea Prințului aventurier Carol de Hohenzollern, transformat peste noapte în Regele Carol al II-lea prin conspirația politicianilor cu sionismul, bunul plac și teroarea polițistă, se făcuseră stăpâni pe țară.

Camarila Palatului, condusă de faimoasa ovreică Elena Wolf Lupescu, amana Regeleul, "lăsa și spânzura", adușă de personalitățile create "ad hoc".

Românii ajunseseră proștergi în propria lor țară, prin călcarea samavoinică a legilor, a drepturilor nației autohtone, prin imixtiunea elementelor semite în treburile publice, subminând conștiința națională a Neamului și otrăvind cu slogane mincinoase sufletele chinuților muncitori pe care ele îi exploatau, căci ele erau proprietarii marilor industrii și al comerțului.

Bestialitatea tratamentului aplicat legionarilor, întrece orice imaginație și dacă Domnul Marius Ligi nu și-a pierdut memoria trăind în "libertățile vieții americane", nu poate să nu știe de mii de victime produse în rândurile Mișcării Legionare de către regimul carlist, din ordinul — pro comunismului internațional evreesc. Dacă da — îl sfătuim să citească, pentru documentarea Domniei Sale, cartea recent apărută "LEBENE KREUZE" CRUCI VII de Prof. Alexander von Randa-Collecia "Europa" München, Grünlandstrasse 7-D-8047-Karlsfeld, în special ultimul capitol, reproduc în continuare în Carpații —, Padurea eu Flare sălbatice".

Toate aceste nelegiuri și nedreptăți au creat în sufletele tinerilor schingiuți și a celorlalți camarazi ai lor legal urmăriți, o stare de revoltă, care depășind educația lor profund creștină, a împins pe unii să se simtă îndreptățiți să fie "facționi de dreptate".

Au fost rare cazurile de exasperare legionară, care au împins la violența lor — Prefectul Muncii, I. G. Duca, Mihail Belescu, Armand Calinescu și banda de asasini ai Legionarilor închisă la Jilava în 1940, forga și Madgearu constituiesc un caz aparte. Un accident nenorocit din viața Legiunii, datorit aurescării nervoase a legionarilor, provocată de descoperirea și deșumarea adevărului lui Corneliu Zelea Codreanu și al camarazilor lui, de sub înșepădea de acest moment și de reformarea legionară a unor tineri adepți, pentru a se răspuna pe imixtiunea Profesorului Iorga în treburile altora scriind seria de articole din "Neamul Românesc" — "Porcii motorizati", Asupra acestor cazuri vom reveni către sfârșitul acestui triat istoric românesc.

Legionarii care au decis să fie "Cavaleri ai dreptății" n'au fugit niciodată de răspunderea actului comis. Odată

implinită dreptatea, s'au predat autorităților și și-au așteptat pedeapsa prevăzută de legi.

Toate prigoanele autorităților scoțarea din lege a organizației, arestările ilegale ale membrilor legionari, torturile fizice și morale la care au fost supuși din ordinul comunismului internațional și unelele lor ovreiești, au fost inutile.

În zece ani, adică până la 24 Iunie 1937, grupul celor șase ajunseseră la un milion de luptători încadrați și alte milioane de sprilintitori anonimi, cum au dovedit-o alegețiile din Decembrie 1937, când Partidul Total pentru Țară — formula politică a Legiunii Arhanghelului Mihail — a obținut 66 de mandate de deputați în Parlamentul Țării, devenind al doilea partid de guvernământ, parcă apunând dușmanilor "de acum încolo Românii vor redeveni adevărații stăpâni".

Panica ce s'a cuprins pe Rege, Camarila, ovreimele și partidele politice, a creat o paimoasă demență în cercurile guvernamentale, zăpăcind burghezia și populația Țării cu stiriile false și amenințările de rigoare, dacă România nu ia drastice măsuri de a elimina primejdia nazistă — a Gărzii de Fier, lansate de corul presei internaționale dirijată cu măiestrie de forțele oculte ale sionismului. Manevră abilă pentru a justifica promovarea dictaturii personale a Regelui Carol al II-lea, omul fără scrupule, omul lor, Irodul tineretului român.

Nationalismul Gărzii de Fier nu avea nimic comun cu hitlerismul sau fascismul, orice afirmație contrară fiind născocire tendențioasă a vrășmașilor.

El renăscuse într-un moment crucial al României Mari, în pădurea Dobrina de lângă Huși în 1919, din exemplul atator "Capitani" apăruiți în Istoria Neamului în vremurile lui de restriște, ca Horia, Cloșca, Crisan, Vlad Tepeș, Ion Vodă cel Cumplit, Mihail Viteazul, Avram Iancu, Tudor Vladimirescu preluat și reapsina de penultimul, CORNELIU ZELEA CODREANU, CAPITANUL LEGIUNII, care ca toți ceilalți a fost eliminat prin trădare, trădarea Profesorului Iorga. Capitânul, îmbrind primejdia marxismului victorios în pravoslavnica Rusie și a năvălirii iidoșvești a Țării, chemase din tînuțele străbune tineretul român la lupta de apărare și de asanare a moravurilor ticloase care dirijau viața publică a nației, creând din ei "oamenii noi", cu concepte morale, eroi și sfinți, care să scoată Neamul din marasmul în care se săbea.

Patriotismul Capitânului lucra din cea mai profundă dragoste și grija de Neamul lui. Doctrina lui păstrăna de cei mai pur spirit creștin și autentic românescă și-l situa în rândul marilor educatori ai secolului nostru.

Tineretul român, ferm pe pozițiile naționale cucerite cu atâtea jertfe în decada amintită 1927-1937, anihilase pe plan intern comunizarea Țării, opunând oricărei tentative un bloc granitic anticomunist format din 90 % din componența lui de intelectuali, muncitori și țărani.

Pentru aceasta l'au urmărit și l-au sugrumat glasul mizelește într-o margine de pădure, pentru redase Neamului încrederea în virtuțile lui și în destinul măreț care-l aștepta. Asta n'o doreau să se realizeze, nici Regele, nici Camarila, nici ovreii, nici partidele politice, nici hitlerismul, nici fascismul, nici comunismul.

Toți la un loc, oricât de paradoxal ar părea, au uneltit împreună pentru a-l zădărnici opera și a-l ucide elita creată.

Neamul n'a înțeles că el era trimisul providenței și al strămoșilor noștri, pentru a-l feri de relele urzite împotriva-l de cancelariile unei Europe putredă și trădătoare, căzând treptat prin apatia seculară a resemnării sub jugul a trei dictaturi succesive, de aspecte și tendințe deosebite, dar cu același "numitor comun", oculta ovrelăcă. E vorba de dictatura Regelui Carol al II-lea, de cea a Mareșalului Antonescu, amăguitul cântecelor de sirenă ale așa ziselor partide istorice și ceea a Anel Pauker et Co, adușă ca dar capitulării Regelui Mihail în "răse campagne", de tancurile Rusiei Sovietice fabricate în Statele Unite ale Americii, în fabricile coreligionarilor monstrului roșu.

Țara trădată, umilită, sfărțată, geme greu și multi vor fi încă cei care să-și aducă aminte oftând de profetiile Capitânului privind primejdia de moarte a Neamului nostru ce se ridica în Răsărit. Impasibilitatea cu care ea a tolerat uciderea celor mai bune vîlăstare ale Neamului, o plătește cumplit.

Pe Corneliu Zelea Codreanu l'au ucis fizic. Spiritul lui e mai viu ca oricând. Doctrina lui, doctrina — Omului Nou — lînde să se universalizeze. Si-o dispută și "dreapta" și "stînga", fiind unică soluție a trăirii omenirii măine.

Vor reuși să realizeze Omul Nou numai acela care vor pune la zădărniciu lui, aceea umanitate creștină, dragoste imensă de aproapele și puritatea sufletească desprinsă de ambiții sau interese personale a Capitânului Corneliu Zelea Codreanu.

Revenind la cazurile de exasperare legionară, care au împins la violența, așa cum le-am amintit mai sus, le voi lua pe fiecare în parte, explicând opiniei publice de azi, cine erau "venerabilele personalități" ale Domnului Marius Ligi care-l justifică ofensiva calomnioasă prin Micro-Magazin împotriva memoriei lui Corneliu Zelea Codreanu și a anticomunistilor lui.

E comod să te bați cu "strigoli". Aceștia nu pot răspunde și nici nu-l pot scruta cu privirea.

Deci totuși li e teamă?... și prin apelul "Reamintim și cerem", publicat și reproduc mai sus, caută să se pună la adăpost asmuțind împotriva celor ce nu pot cuvânta prigoana autorităților americane, a căror democrație vrea s'o facă complice la abominabile crime pe care coreligionarii săi le-au pus la cale împotriva unui Neam — Neamul Românesc — care l-a cules după drumuri, ca pe niște biete ființe năpăstuite în 1919, pentruca după acea, drept recunoștință să-l ucidă cel mai bunul fiu, pentru că nu vroiau să ajungă sclavii lor și să-l vîndă anticristului sovietic la 23 August 1944.

Își simte conștiința încărcată de păcatele proprii și de cele ale coreligionarilor săi pentru minciunile spuse și pentru crimele făcute dela Goigota și până astăzi împotriva creștinilor, al căror sânge vărsat și l'au luat asupra — și, când l'au răstignit pe Ius Christos.

Pentru ași impresiona cititorii imaginează cu desinvolтура un scenariu — gen Hollywood — un ritual mafios, reminiscență în subconștientul său ale unor asemănătoare ritualuri la care a asistat probabil în viața sa.

Cităm:

"Senatul legionar, care avea sediul pe strada Gutenberg, se întrunea deseori pentru a pune la cale asasinat, după o listă așa numită "lista neagră". Era prezidat de Corneliu Codreanu, înconjurat de "bătrâni" senatului.

Figura cu privire fascinantă a lui Codreanu se îndrepta către fanatice și se auzeau cuvintele:

"Măine va trebui să moară un nou ministru. Am hotărât să moară, și îl vom ucide!"

Ridica apoi mîna dreaptă și indica pe cei care trebuiau să primească "mistuna sfîntă" de a comite asasinat. Tinerii îndoași se așezau în rând și jurau în fața Capitânului lor, că vor comite crimă. Era un jurământ de credință și de răpunere fără nici o abateri. Li se dădeau încredințări arme, li se puneau la dispoziție automobilele necesare și fanaticele porneau la locul indicat.

A doua zi sau câteva zile mai târziu, presa înregistra asasinarea unui prim-ministru sau a altui demnitar al Țării. Se făcea puțin scandal politic, asasinatetele se discuteau și în parlament, dar nu mult după trisele evenimente, se făcea tăcere. De ce? Numai de teamă, pentru că unii demnitari puteau figura pe "lista neagră" și se țereau de moarte.

Acesta era Capitânul și acestea erau faptele lui."

Cum este posibil ca o minte lucidă, cum se pretinde Domnul Marius Ligi să mintă cu atîta răse credință, înșelînd puritatea conștiințelor americane, relatînd fapte născocite de fantezia sa gazetărească?

Nu, Domnule Marius Ligi. Nu aceasta era Capitânul și nu acestea erau faptele lui.

Acesta s'etichetăa tendențioasă a unei perverse înclinări spre denaturarea adevărului istoric și uman, pe care rase Dumnească o utilizează pentru a induce lumea în eroare.

Codreanu este un martir al creștinismului românesc și este o impletate a-l atribui sistemele criminale inventate de denigratorii lui.

Mă miră că nu ați fixat încă în subsoiul sediului din strada Gutenberg camerele de gaz și crematoriul care "autrimis pe lumea cealaltă" cei 300.000 de ovrei, pe care din senin li asvârie în spinarea României, sionismul internațional, în campania Holocaust relanșată acumă câteva luni de zile.

Legionarii nu au asasinat. Cavalerii dreptății refuzată de cei care călăuș legile Țării, au pedepsit cu moartea câțiva dintre autorii morali ai abominabilelor prigoniri la care au fost supuși, sau pe cei dintre ei care trădau. N'au fugit de răspundere ca teroriști lași de stînga atîzi. Se predau autorităților și li primeau pedepsele prevăzute de legi.

Faptul că cineva ajungea Prim-Ministru, ministru sau demnitar în structura democrației balcanice care a guver-

nat România dela 1920-1938 și apoi sub dictaturile care au urmat pînă astăzi, nu înseamnă că aceste personaje însumay sumumun de perfecțiune morală, umană sau națională.

Dimpotrivă: odată instaurat regimul carlist la 30 Iunie 1930, majoritatea acestora erau recrutați dintre ambițioșii lipăși de scrupule și de patriotism ai partidelor politice, slugi plecate Regelui sau camarilii ovreiești condusă de Elena Wolf Lupescu.

Ca unele ale machiavelicelor lucrături iidoșvești, aceștia s'au pretat la cele mai murdare persecuții împotriva tineretului legionar, lăsînd în umbră toate închinările medicale, prin sistemele de torturi inventate și aplicate, aruncînd în disperare zeci de mii de familii în imposibilitate de a-și apara copii schingiuți de poliția și de jandarmeria românească, transformate de arginții ovrelor, în sclăii celor mai vrednici fii ai Neamului.

Acțiunea de acumă a Domnului Marius Ligi se încadrează în aceaș obsele ovreiești de a lichida naționalismele europene anticomuniste, sub pretextul de a combate antisemitismul, pe care el îl provocă prin imixtiunea nepermisă în treburile tuturor țărilor din lume, pe unde au fost primii.

Această acțiune face parte dintr-un complot gigantic împotriva lumii creștine, pe care ovreii vor s'o controleze și s'o exploateze pentru atingera scopurilor oculte ale "Inteligienților Sionului".

Antisemitismul legionar nu a existat ca atare, nici rasial, ovreii interpretînd dorința Capitânului Corneliu Codreanu de a reîncorpora Români în drepturile lor încălcate, ca o manifestare antisemită.

Mai de grabă anticomunismul s'a transformat în antiido-vism, prin constatarea că agenții propovăduitori ai marxismului moscovit în România, într-o proporție de 90 %, erau ovrei.

Iată dovada:

RIVAROL N° 1500 - 22.11.1974

Iis ont dit...

◆ Aaron VANGELIS, directeur de la Sovietish Heimland (le « Foyer soviétique », incontestablement le plus important journal yiddish du monde, avec dix millions d'exemplaires), lors du VIIe Congrès des « Affaires juives », à New York : « Je suis venu pour vous rappeler que nous avons eu une révolution appelée Révolution d'Octobre. Nous, juifs, avons versé notre sang pour elle. Nous avons mené la seconde guerre mondiale pour la préserver, nous construisons un nouveau monde... Je pense à notre magnifique histoire juive, à nos héros, les Matchabées, aux martyrs de Varsovie, aux héros juifs de la Révolution soviétique... L'antisovietisme est la pire forme d'antisémitisme. Partout où vous trouverez l'antisovietisme, vous trouverez l'antisémitisme. La campagne autour des juifs soviétiques est, en fait, une campagne contre les juifs soviétiques, et une incitation à l'antisémitisme. » (Propos cités par le Daily World, organe du Parti communiste américain.)

● Ne jetez pas, après l'avoir lu, ce numéro de RIVAROL, passez-le à votre voisin.

Cum constatați o mărturie chiar ei, fără nici o jona. Aaron Vangelis este directorul celui mai important ziar evreesc din Rusia Sovietică — "Sovietish Heimland" — scris în yiddish și cu un tiraj de 10.000.000 exemplare. El afirmă categoric în cel de al VII-lea Congres al "chestiunilor ovreiești", ținut la New-York:

"Am venit ca să aduc aminte că noi am avut o revoluție numită Revoluția din Octombrie. Noi, ovreii, ne-am vărsat sângele pentru ea. Noi am dus cel de al doilea război mondial pentru a o apăra, căci noi construim o lume nouă... Mă gândesc la minunata noastră istorie evrească, la eroii noștri, Macaberi, la martirii din Vargovia, la eroii ovrei al revoluției sovietice.

„CUVÂNTUL ROMÂNESC“

Ziarul legionar „Cuvântul Românesc“ din Canada se ocupă în domeniul conștientizării, de la o parte, a acțiunilor de propagandă americană în fața bisericii, acțiunilor care, în mare măsură, identifică crimele de război naziste care, prin delirul lor minime și schimbări de nume, au reușit să-și găsească refugiu în teritoriul Statelor Unite.

Nu devoli, deputatul Holzman a intrat într-o sesiune de lucru, urmând ca să se discute în cadrul sesiunii următoare, în fața bisericii, acțiunile care duc la expulzarea criminalilor de război nazisti. Legii, prin amendamentul propus de deputatul Holzman, se spune, scopul și se face mențiunea de expulzarea de naționali, rămasă din țara de la sfârșitul 1945 de către americanii, dar în curs de revizuire.

Care a fost domnul american, pentru care se vorbește în acest articol? Nimeni, în afară de cei care au scris și grupurile bolșevice din care fac parte.

După această acțiune preluată pe cîrmășii de război nazisti, deputatul Holzman a început să discute acțiunile de expulzare extremă de deștepă din țările din „Estul Europei, pentru care și România, care au luat parte la războiul mondial de exterminarea populațiilor evreiești, după modelul hitlerist.

De prima acțiune, publicată în legătură cu U.S.A. și din Canada nu s-a ocupat. Dar fapta de a doua acțiune (care privește și cazul Trăia), publicată în timpurile au luat amploare.

La editorialul din ediția de la New York, 1979, „Cuvântul Românesc“, prin directorul gazetei, stă la îndemnul multor persoane care au scris și grupurile bolșevice din care fac parte, de a se ocupa de cazul Trăia, publicat în timpurile au luat amploare.

Se continuă cu acest proiect de abținere a autorității a unor țări care au scris și grupurile bolșevice din care fac parte, de a se ocupa de cazul Trăia, publicat în timpurile au luat amploare.

Amintim aici, în primul rând, „Declarația unei deputate din America“, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Declarația deputatei Elisabeth HOLZMAN în fața bisericii, în care se spune că în fața bisericii.

Cuții „Micro Magazin“, singura gazetă independentă din România, care s-a înfăptuit în toată domeniul, gazeta care va spune adevărul.

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

Am așadar în fața noastră americană, cum se întimplă în țara în care aproape toate grupurile (și se pot scrie, dar nu se pot scrie).

NOAPTE DE CRĂCIUN

de Ovidiu VUJA

Lui N. ST. GOVORA

E cu dimineață începuse să ningă, așa că atunci când au pornit să se lase umbrele sării, tenebrele cădeau ca niște păsări înjunghiate, pe covorul alb, acoperind străzi, case, copaci. Totul. Ca un giugiu luminos.

Pelegriul plecă de-acasă cu gândul să viziteze o biserică. Era primul alun de Crăciun, pe care-l petrecuse singur. Nici cel puțin un rășan nu-l așteptase, nici cel puțin un scriitor. El părăsise în ultimul alun și cel din urmă prieten.

Dar toate tristețile se încercară să-l imbie sufletul cu apele amare ale nopților, se risipiră, împrăștiate, ca un stol de lăstuni negri. Înaintând pe cărările înzăpezite, aducându-l aminte în năpădeau cu milie, așa precum îl loveau, nenumărați, fulgi de zăpadă, pe obraji, în ochi, pe umeri. Solii de cristal rece, al unui cer, care se acutură peste oameni.

La un colț, se întăni cu trei copii, alba leșii din nămeți, purtând în fruntea lor o stea, argintată pe margini. Vroia să se dea la o parte să-l lase să treacă, dar pruncul porni cu colindul, aluneau pe lângă el, nu-l vedeau.

S-au oprit la o casă scundă, aprinsa la geamuri, de sărbătoare și au început să cânte un colind: „O, ce veste minunată, în Vicleem ni se-arată“.

Cântecul venea pară îngănat, de undeva departe, asemenea fognirilor mol ale unor aripi de îngeri așezați în grădini nămeți în jurul fantanelor goale. Ingeri albi.

Privind peste gard, într-o cameră, vedea un alt copil, închinat eucenic sub un pom, plin de licăriri. În ochii copilului, bradul de Crăciun părea o lărmă de paradis coborât pe masă lângă el, rupt din stofa azurului înfinit în cărat cu stele, înălțat ca niște oglinzi de ametist, alară, în lărmă.

Mai departe a întâlnit un bătrân îmbrăcat cu o mantie și căciulă roșie, îmblânite cu catifea de castor, ală: „Mă Crăciun cu pietă dalbe. A sosit de prin nămeți...“ Și era moșul înecovolat de greutatea sacilor purtați pe umeri: „Si ne-aduce daruri multe. La fetițe și băieți, Moș Crăciun, Moș Crăciun“.

Pelegriul întinse mâna să-l ajute, dar moșul trecu mai departe, fără să-l poată pipăi, chiar prin ființa lui. Ca o arătare a visului.

Mai încolo se oprit la o școală unde elevii jucau într-un mister biblic. Cu doi păstori și trei crai de la răsarit: Gașpar, Melchior și Balthazar. Erau toți puși pe urmele unei stele strălucitoare, mult mai mare și mai luminoasă ca jucăria de dimineață, aparută de-așupra fetei, în care Fecioara Maria născuse pe Mesia.

În sală mirosea a lănmări aprinse și a smochini, ca pe drumul cel vechi al Bethlehemiului.

Copleșit de atâtea amintiri, pelegriul, își simți deodată intrarea viață schidată într-o pace fără de margini: albă și neapărută, așa cum erau toate faptele acestei Nopti de Crăciun.

Traie pe strălăie unui oraș necunoscut, căuta o biserică, de unde auzea venind spre el chemările clopotelor, ca pe o muzică de orgi înalte, de piatră.

Galăie înăfrăți o biserică, dar aceasta era întunecată și parădă. Cu porțile închise.

Ajunse la o a doua biserică, părănd luminată, după oclăvele ascuțite lașind rumurle de răsuri arse, ale unor liturgii alba sopite. Dar și această biserică își avea porțile închise. Și-atunci începu să bată cu disperare în ele dar nu l-a deschis. Mai apoi află că era plină de credincioși și că pentru el numai este niciun loc.

Fecioara Maria cu pruncul în brațe din portul de mar moră îl privi cu tristețe.

Nu era deci nici aici loc pentru el.

Îl veni în minte, biserica de lângă casa lui, cu retablul în care Iisus și Apostolii săi sunt reprezentați în lemn aurit. Se apucă să caute cu neîncredere dar n-o găsi nici pe ea. Își apucă să caute această biserică o fi existând într-un alt oraș și nu în acela unde s-a născut el acum.

Tărau, s-a adăpostit într-un parc pustiu, pașii lui însemnând drumul alior pe lângă arbuștii ascunși în zăpadă, ca niște lebăde albe.

Grădina publică părea că înălță un evantai enorm, alb, de pe crengi curgând trâne de ghiță.

Pelegriul se așeză pe o bancă, fugit ca de o halță de lupi de durere, că pentru el în această noapte de Crăciun nu este deschis niciun lăcaș sfânt.

Și-atunci, auzi soand de departe, crescând în privirile lui ca o minune, o biserică cu un turn și un pridvor de lemn, toată numai lumină, ca o mireasă pregătită pentru nuntă.

Și parca această biserică avea o lărmă cu pereții vechi arii de funul lănmărilor, și mai avea o catapeteasmă cu iconostas, în care aflinți bărbosi, cu figurile prelungi, erau adunați lângă un altar, cu sănălene și busuol ușcat, milul de oana unui cor de serafi și heruvi, nevăzuți, ei fiind doar cântece.

Pelegriul părea că recunoaște biserica de la Schitul peșterii Ialomicioara, văzută într-o vară, arăa mai apoi odată cu adolescența sa.

Dar acum înțelegând că această biserică își are porțile deschise pentru el chemându-l, se porni să alerge întinzând mâinile spre ea. Curând pricepu că biserică era tare departe și că nu va avea puterea câtă se cerea să ajungă până la porțile împrăștiate, ale luminii. Și atunci se hotărî să ingenuchieze în fața ei, acolo unde se găsea, departe de altarul a cărui mireasmă de sănălene și busuol ușcat îl umplu inima. O va face smerit, așa cum vânașe odinioară, un muntean, închinându-se înaintea unei trolei, așezată pe margine de drumuri, lăsându-și vitele să pască, mai la o parte. Acum știe că în acea acasă simplă, de țară, se săvârșise taina sacră a coborârii lui Dumnezeu pe pământ.

Pe altarul cu mireasmă de sănălene și busuol ușcat... Dor de veghile...

A doua și, trecătorii orașului au găsit un necunoscut, înghetă, în parc. Acoperit de zăpadă, trupul său și pierduse contururile, rămânând doar forma ființei ingenuchiește, cu mâinile la piept.

Peste noapte, omul care se plecă în fața altarului nevăzut, se transformase în statuia Rugăciunii, a lui Brâncuși...

Acuarela de N. Origoreescu.

tre cei susceptibili de a avea această soartă pentru faptul că și-au iubit patria și au luptat ca să nu cadă în mâinile și teroarea sovietică făcând uz de „logica“ Domnului Marius Ligi, au preferat să treacă sub tăcere această apartenență, convingși că mai târziu vor fi utili patriilor adoptive, și cred că acestea nu au motive să se plângă până acuma de comportamentul lor de cetățeni ai acestor State.

În cazul celui de al doilea, ne miră faptul că Domnul Marius Ligi a făcut economie de spațiu și nu a publicat textul scrisorilor primite, când a sacrificat 4 pagini pentru a publica propriile sale fantezii internaționaliste.

Domnul Marius Ligi o imprudent și se joacă cu focul când în articolul reproduș mai sus înșinuează: „Această acțiune pentru căutarea adevărului ar fi completă necesară și mai dreptă, dacă s-ar cerea și persoanele care au făcut parte din partidul comunist român și sunt bătute cu nu au declarat aceasta la obșnutele cercetări ale ofițierilor de imigrație înaintea de o obținut cetățenia americană. Este vorba de comunisti sau foști comunisti care, deci, au mințit inducând în eroare autoritățile americane“.

Spunem că o imprudent pentru că „naționalistul“, cum mărturisește Domnii Sa, sunt numai 100 de cazuri, și nu amenință cu nimic instituțiile democratice ale Statelor Unite, în schimb cei de stânga și comunisti, sunt cu zecile de mii și efectele acestia subminează bună starea și liniștea americană.

(Continuarea în numărul 23.)

PUNCTE DE REPER PENTRU O ISTORIE A INCONSTIENTEI

neri, dealtfel bine intenționați, educați în celebrul Paris putred de democrație, au clupit câteva idei generale și fără a cunoaște esențele adânci ale structurilor sociale românești — au purces la revoluție pentru că era anul acelei mode în alte părți ale lumii. O modă ca a ghetrelor, acului de cravată sau a blândului.

Grupul acesta traducea cuvântul democrație prin încluturarea unui grup de conducere a Țării și umplerea golului creat cu propriile lor personalități franțuzite. A fost o mișcare nelegată de tradițiile specifice naționale, o modă care a trecut repede cu ajutor rusesc și turcesc.

Celcare a fost legat de esența națională a fost anul 1859, anul Unirii celor două Principate, aspirație într-adevar națională. Păpăni a fost preînțeles în istorie dar secolul 19 este acela care-l aduce îndeplinirea.

Același noțiune de democrație, vag definită în mințile proaspetelor politicieni moderni, face ca actul dela 24 Ianuarie 1859, în loc să fie aprofundat pe linia intereselor naționale (bine servite de A. I. Cuza) în goana modern democrației după putere politică, este schimbat pe linia model democrațiilor apusene și ne autolagolovim cu dinastia Hohenzollern care a marcat cu sânge secolul 20 al istoriei noastre.

În țara, un cercetător, cu ceva ani în urmă — nu mai am fișe personale — a încercat genealogia lui A. I. Cuza și a găsit că pe linie feminină descinde din Mușatini, așa că avea legitim drept la tron!

Dar noua inventată democrație, puținel paranoică, prelindea cap înconcordant căli domnească, dar nu sa condusa, un factor "de echilibru".

Tot secolul 19 mai dă democrației o lecție, bineînțeles neluată în seama ca și toate celelalte lecții de mai târziu, ale secolului 20. E vorba de apariția așa zisului marxism, combinație electică și cofuză a unui refutal aliat după putere care a trăit stipendiat din banii unuia care "exploata clasa muncitoare". Dar și pentru obedatul de putere Marx banii nu aveau miros. Obsesia aceasta pentru forță politică, aruncarea sloganelor goale în masse, culminază cu prima formă de violență comunistă. "Comuna din Paris 1871", ce lăsa în urmă o pată de sânge și teoare, iar principala lecție este că suspect mirositoare democrația franceză este complet impotentă cu tot imparatul ei de operă și trupele germane vor restabili o precară ordine.

Pe un plan mai mic ceva similar se întâmplă și în România — dar fără agitații comuniste — înepititudine și găunoșenia politicienilor democrați români face ca starea țării române să devină de o gravitate de excepție. Situația trebuia premeditată din timp, cu ajutorul legilor. Dar nu. Lipsa de înțelegere a perspectivei istorice face ca, în 1907, să izbucnească cunoscuta revoltă care, oricât s-ar argumenta de către palatele istorice ale R. S. R., a avut un caracter național și economic, nici de cum social. Tărâni s-au răscolit pentru pământ și pâine — e drept — dar și contra arendașilor evrei în majoritatea lor în Moldova.

Ca dovadă că revolta nu s-a stinsit în Oltenia, Banat, Transilvania, unde arendașii dominați de "minorități naționale" nu prea aveau rădăcini.

Și cu această ocazie prosperă democrația Română filo franceză sau — mai nou — filoenlează a fost paralizată și, în loc de soluție economică a alea calea reprimirii armate și nu se poate contesta uxor existența acelor 11.000 țărani ucși ce l-au revoltat până și pe seftemistul Caragiale, care a scris despre aceasta serios și tragice — poate cel mai tragic.

Până acum se poate vedea că metodele de bază nu sunt noi la democrație ci numai sloganele sunt proaspăt și tipător vopsite.

Parlamentarismul democrației române s-a dovedit anemic și cu ocazia primei conflagrații mondiale. Totala asprețate politică a partidelor, gravată pe o aroganță luată fără discernământ dela "Marile puteri" democratice considerate matrice due la dezastrul ocupației Țării Numai spiritul profund național al populației și al soldatului simplu conduc la o vitejie fără seamăn și, cu sacrificii umane de necunoscut se transformă dezastrul într-o victorie și finalmente România iese din războiu reîntregită, așa zice-a România Mare spiritul național, patriotic, a triumfat în armată. Politicienii au cules roadele și lauri. Un cap de stat, se împodobește cu o coroană ce o meritau militarilor și conducătorii lor de pe frontul de luptă.

B) MOARA DE VORBE

După prima conflagrație mondială, când România a pătruns mai adânc în domeniul relațiilor internaționale, copierea unor modele străine se face tot mai vădită în mecanismul democrației Române. Politicienii români priveau mereu peste gard, au se împământenește noțiunea de politician român, filo-român, ci se circula adjective ca "filo-frances" sau "filo-anglez".

Apar partide ca ciupercile după ploaie. Dispare bătrânul partid conservator dar se întărește modernul partid liberal alcătuit pe model vestic și cu diferite fracțiuni.

Ceva nou se întâmpla: Din unificarea naționalistilor ardeleni cu țărăniștii regăteni apare P. N. T. — bineînțeles cu fracțiunile lui.

Apoi pomeinicul partidelor e imens cuprinzând zece de nume incluzând pe Iorga și Averescu și terminând cu liga chirișilor, a proprietarilor, care figurează prin anii 30 pe listele electorale.

Istoria cinstită de după această noapte ce nu se sfârșește încă — va dovedi că toate aceste grupulețe și grupuri politice nu aveau o ideologie clară și axată pe interesele fundamentale românești — era o continuă luptă pentru un scaun la moara de vorbe de pe dealul Mitropoliei sau în senat cu scopul patronajului politic, adică a asigurării unor avantaje economice sprijinitorilor grupării respective; este tot un model luat dela dopsita democrație apuseană.

Nici nu mă mir că un asemenea teren fertil — cominternul își trimite agenții și se formulează secția română comunistă cu membri peste 95 % cu nume germanice.

Cela ce mă miră însă este că moara de vorbe a reușit să treacă o lege prin care secția cominternului e considerată ilegală.

Însă iarăși nu mă mira că agenții moscoviți au putut activa, ba chiar și patrona publicații, sub ochii moțând al serviciului de spionaj secret tutelar de ambții politice mărunte.

După dezastrul din august 1944, spionii moscoviți ajunși la putere au comandat o serie de scrieri care au slăvit așa zis-a lor activitate ilegală. Reiese că aveau spionii lor direcți sau potențiali (intelcuali de stângă). În multe domenii culminând cu armata (vezi Bodnăraș), scoțau ziare direct comuniste cu bani rușești (a fost unul chiar și la Botosani) — "Clopotul", editat de români cu nume germanice sau plăteau infiltrări în cadrul publicațiilor "democratice".

Și toate astea sub nasul democrației.

Aștept din partea supraviețuitorilor o notificare istorică despre semnalul de alarmă tras de unul din partidele "istorice" interbelice din care să relaxă că măcar unul din ele să fi avut o cât de mică stipulare în platforma lor despre primejdia comunismului așezat nu "în" ci "sub" coasta patriei noastre cu cuțitul hoștește pregătit.

Recitesc cu ochii minții istoria acestor partide și te cuprinde plânzul, jalea: un pustiu ideologic deșăvârșit.

Nu am înțeles și nu înțeleg cu totul fața de anumite nume politice (nu le pomeneș, nu vreau să stărnesc pastuni puerile) cult nejustificate decât de un șir continuu de gafe politice și economice. Acești falimoși lideri (cei morți în închisoare al lerte Cel de Sus) ori au tăcut ca să pară înțelepți, ori au produs haos economic ca Iorga și alții, ori sau mănjit moral aducându-l pe Carol ultimul, ori au comsimțit direct sau tacit la asasinare sub pretextul apărării unei inexistente democrații.

Și cu toții au locat banii amărăților de români, făcându-se că fac politică la moara de vorbe când — istoricește dovedit — avea chemare pentru un nivel mai înalt decât al unei țarabe de obor.

C) NUMITORUL COMUN

Toate formațiunile politice române, istorice și democratice au totuși ceva comun:

În primul rând teama de a nu li se deranja comoditatea sistemului. Dacă în afaceri erau dialecticii, adaptându-se ușor, în filosofia politică erau fixații: sistemul importat și grefat artificial pe o structură națională de act specifice era considerat cel mai bun pentru că asigura același rotație la putere. (Cel mai păgubiți fiind Național Țărăniștii) care au sfîșiat cel mai mult la putere și au reținut-o cel mai puțin.

Din frica stricării sistemului a decurs în doua caracte-

ristici: strângerea rândurilor contra unor potențiali adversari, iar tot ce era adversar sistemului istoric, democratic, era fascism. Așa își explică înverșunarea cu care au căutat să distrugă — în sensul propriu al cuvântului — mișcarea națională a tinerilor. Acuzând de fascism — cu o altură demagogică demna de marxism, acuzând de distrugerea ordinii existente atunci când era vorba numai de exagerări particulare ce puteau fi remediate legal ușor, nu înțelegeau că pentru România, acei tineri erau singurii care trageau un grav, tragic semnal de alarmă asupra primejdiei comunismului și a agențiilor săi.

Și persecuțiile crâncene, mergând până la asasinare ordonate la lumina silei, sunt îndreptate împotriva celor ce luptau contra comunismului și nu contra agențiilor cominternului!

Este undeva, în presa vremii o fotografie memorabilă, culme a istoriei inconștiente: membrii marcanți ai vieții politice democratice interbelice defilând în costum de circ al lui, Carol ultimul, fericiți parcă de situația democrației, mulțumiți de fatala lor înțelepciune, în lupta de distrugere a fascismului.

Iar această fotografie nu ar fi fost posibilă dacă tocmai partidele democratice nu ar fi așezat, printr-o așa zisă revoluție de palat, pe Carol ultimul în țară, oferindu-i pe tavă celace nici el însuși nu îndrănea să vizeze. Pentru tinerii istorici de mâine chiar și memoriile lui Argetolanu — referitoare la acest subiect, pot fi perfect instructive asupra săraciei de duh a politicienilor democrați români.

Când interesele membrilor cocotați în scaunele morii de vorbe n-au mai fost bine servite, conducătorii partidelor istorice s-au retras pe moșile lor, în turnurile lor de fides îngalbenit, au aplicat politica sfîșului — spre a fi considerată înțelepți.

N-am citit (nu sunt contemporan cu evenimentele) niciunde ca vreun lider democratic român să fi luptat — pe se interesele de clan partinic — pentru interesele generale ale chinuitului popor român. Nu văd nici o deosebire, de esență — ca atitudine față de națiune — între diferitele grupări democratice istorice și minoritatea partinică de azi.

Paranolsmul puterilor — și atât. De altfel, făcând istorice comparată, maril nostri înțelepți ai democrației, au comun multe cu echivalenții lor vestici — același incultură politică și istorică, obtuzitate în penetrarea filosofiei istoriei contemporane, automulțumirea inconștientă pentru edulcoratele lor personalități — citiți vă rog tot ce sa scris mai recent despre Churchill, R. D. Roosevelt ori maarele de Gaulle și vă veți edifica.

D. PUTREZICIUNEA DEMOCRATIEI STRICT CONTEMPORANE

În anii mei lungi de închisori și lagăre am întâlnit foarte multe mil de oameni. Paradoxal dar marea majoritate ajunese acolo datorită speranței și datorită încrederii în cel ce le îngelaseră speranțele.

Nu putem stabili acum gradul de vină al fiecăruia în legătura cu actul de la 23 august 1944. Dar un lucru e cert: a fost înfăptuit în pofida intereselor naționale ale poporului din România Mare, a fost înfăptuit de către tradiționala democrație apuseană urmată servil, fără discernământ de limfatica democrație română.

Regele Mihai în "camaraderie" cu generalul sovietic Suslov.

Poseorul unui scaun de handicapat și al unei culturi ce se reducea exclusiv la fine și frumos imprimate cărți (de joc nenum) în concebnal cu un alt farseur al politicii preocupat doar de trabuc, ne-au oferit pe tava lui "uncle Joen" (Stalin care a umblat pe harta Patriei noastre cu cuțitul nu cu creionul).

Dar nefericiții oameni ai locului au continuat să creadă în democrațiile absente și să spera.

Au trecut 35 de ani, milioane de suflete au fost torturate, dar noi tot mai credem în ceea ce este evident fals: capacitatea puterilor vestice de a-și apăla păcatele capitale în legătura cu soarta noastră. Să privim în jur și să înțelegem, numai să vedem, la ce ne putem aștepta:

— Împărțirea lumii în zone de influență este dovedită. S-au răscolat nemții în Est, Ungurii, Polonezii, Cehii, Rușii i-au masacrat fără milă. Rezultatul: nici măcar un protest formal. Dar noi tot mai credem.

Rușii nu respectă nici o promisiune, dau cu rățul peste tot — Marile puteri se uită și fac scoteli gheșefare. S-a dovedit în Cuba, Angola, Etiopia, South Africa, Rodesia, Afganistan, Iran, Taiwan, Chile Nicaragua și în toată Indochina.

Evenimentele legate de țările de mai sus ilustrează parcă ceva mai mult decât incompetența și incultura politică. Nu e treaba românilor să judece ograda vecinului, dar vezi ca prin aceasta ograda s-a strecurat mereu sarpele trădării, iar nefericiții din Țară tot așteaptă și cred. Și mor în închisori așteptând cu speranțele înșelate.

Am spus la început că suntem acum în postura de a trăi în afara istoriei, deși cândva am făcut istorie. Și Roma și Elada s-au destinsat, dar roaze pe dinăuntru.

Noi însă, cu toate defectele noastre, am căutat să ne păstrăm puritatea, dar prea de multe ori am fost trădați. E timpul să ne trezim și să înțelegem că nu putem aștepta nimic de la conceptul de azi de democrație.

Ceea ce cred eu că avem nevoie este, nu discuții sterile despre partide și grupuri politice născute moarte, bătând pasul pe loc trăgând cu ochiul la sterila democrație vestică, dela care nu avem nimic de învățat.

Avem nevoie de a redeveni noi însine, avem nevoie de o renaștere națională.

Am scris aceste rânduri știind bine că mulți ma vor blama, lipindu-mi eticheta de fascist. N-are importanță. Am fost copil pe vremea legionarilor — incluzi în fascism —. În orice generație nu mă așlez nimănui.

Dar cei tineri ce vor veni, istoricii de mâine, vor arăta că cele de mai sus sunt adevărate și că democrația de azi a însemnat o pată de rușine și durere pentru poporul nefericit din care fac parte, indiferent de cetățenia pe care o am acum în bușunar.

Cândva această noapte a istoriei se va sfârși. Nu datorită marilor puteri, ci tot datorită popoarelor. Pentru atunci trebuie sa gândim acum ce vom face când ne vom elibera din acest coșmar.

Dar acesta e un capitol de teorie politică despre care sper să mai pot scrie cândva — poate chiar o carte.

ROMEO BRAN

Înaintarea infanteriei românești pe frontul rusesc.

CAT DE MULT TE-AM IUBIT

de OVIDIU VULI

ALB

AVI înainta pe-un drum scâldat în aburi de argint al unui soare de April desă-
șurându-și razele ca pe covorele stră-
vezii ale unui bazar de cristal De-aus-
pra gardurilor lăseu ramuri cu roze
albe și galbene cădele în florile, atin-
gându-i frunțele cu buze de rouă. Lilieci
înfloriți păreau o adunare de sânge albe.
Îmbrățișate Din grădini veneau mirese
de flori: margarete, begonii, bujori roșii
ca sângele

Lumina plină, vărsată din zărilor de-
părte, purtând trizăriea unui rai ascuns, era de-o
strălucire fără margini: în aer jucau îngeri albi. De vroia
să li atingi li fugeau de sub trup, chemându-le cu ei, tot
mai sus, corse ale Chimerei

O astfel de si alba de primăvară, li întorcea la una din
zilele copilăriei sale. Ca să poposească la ea trebuia să dea
la o parte perdelele de funigel, lăsate, fire de stalactite în
peștera vieții sale. Cobora trepti, ca o crută valea stâncoasă
a pădurii spre liveze

Într-o curte ardeau așezne: margarete, begonii, bujori
roșii ca sângele. Chipul celor două surori li apărea șters,
ca acoperit de fumuri liși amintea însă de rochia lor albă
de crepe-de-chine cu tivuri dantele, horbote de valur,
broderii de borangic. Sub un nuc bătrân era scrâncobul
evantai deschis, gheizâr de horbote, de dantele, de văluri,
brațe gracile împietrite ca lăgurele unor crini încă nedeschis-
te. Fluturi colorați se așezau pe umerii frazei, punând pe
ei o hlamidă de poien purpurie. De undeva venea un cântec
de violară

Tot tabloul se pierdea într-o mare întunecată cu cețuri
groase, năvălă Uitare Nu-și mai amintea ani decât de
danșul dantelelor și horbotelor de velur. Păpuși ale trecu-
tului transformate în forme ireale. Pentru a și le apropia
sufletul are alți ochi și alte simțuri: senzațiile lui în de
focșele și umbre

În acea si, cunoscându-o pe Hortensia, a coborât ei,
întreg, în viața

În jur în primăvară, grădinile au înălțimi și liniști de
catedrale

Tavi intrase în cimitir pe sub portalul rectu de ghia-
și o luă pe poteca îngustă, pe lângă drumul pietruit cu
bolovani mari și colțuroși, ca acele. li leșese în cale o
fântână și un hăvuz umplut cu apă curată ca oglinda. Pe
fața ei tremurau, mantii de smarald, mătăsurile broaștei.
De pe venitul sticlou, alunecau într-o calească de asur,
întal sub forma unei lebede apoi a unei ființe umane.
Hortensia adolescentă. Când a ajuns aproape de tot apa
a început să miste scuturată de un fulg de păpădie. Așa
încât silueta ei-a pierdut contururile, nedistingându-se
decât ca o învâltură de negură albă. Se vedea în ape mai
asemănătoare unui crâng de nenufari, albi

În nări simțea mirosul de tei și salcâmi înfloriți, și ace-
lei seri când s-au despărțit în poartă: ea stătea sus pe
trepti, într-o cadă împietrită cu ruji sălbateci, regină. Era
îmbrăcată tot în alb, fecioara mirosind ca un arbust de
lasomie. Ea dat un cântec cu versuri dedicat Hortensiei
între primele file, punând un translaț, ceea ce li trebuia
să reprezinte ceva din inima lui. Din dragostea lui de co-
pil. La plecare a sărutat-o pe obrazul rectu de de stătuie
Sufletul însă li se șbatea ca o psăre rănită de moarte

În jur pomii tălmăiau mirosurile tari de tei și salcâmi
înfloriți și de undeva venea același glas de violară ca odi-
noară. De data aceasta însă tângulilor presimțind o des-
părte pentru totdeauna

Apoi lovită s-a întunecat deodată în cercuri tulburi: a
dispărut oglinda, cu cerul senin și arătarea albă ca o le-
bădă și apoi ca un crâng de nenufari albi

Întinsând mâinile după ele, nu li rămase decât mătasea
broaștei lipită de palme, strângându-i ca într-o piasă cu
spini.

MASTI

Într-un colț umbros al întirimului, făcându-și loc între
lertirile dese, li găsește normântul cu o rețea de pînă
pe care abia li se mai putea citi numele. Pe movila gropel
crescuse ca un rând de lumânări albe plante cu fructe
tăpouse, pul de orici

Își apuse că de-acum înaintea lui avea grija ei de mor-
mânt și li va pune o altă cruce

Mai târziu se trânti în iarbă, privirile alunecându-i pe
bolta de sus: era ca un ocean neclințit, de un albastru în-
tunecat, plutind pe el insule mișcătoare de corali:

Trecut-au ani ca noui lungi pe șesuri
și niciodată n'or să vie iară

Se căsătorise cu sora ei mai mică așa că după multă
vreme ajunseră să trăiască în aceeași casă. Hortensia, era
fata bătrână, ținând rojul de mamă. Nu-și mai amintea
decât vag de chipul ei șters, prezența ei fiind redusă doar
la rochiile în negru, cernite.

Dealtfel ei uitase de mult de Hortensia cea în alb, de
calețul cu poeme și de tot, un via pierdut al tineretii.

Nu li apărea azi înaintea probabil fiindcă n'a primit-o
aproape niciodată în fața, ascotindu-o doar ca pe un obiect
necesar al casei, un Duh bun al ei, în real absentă fizic

Nu li-a trecut prin minte vreo dată că are și ea un suflet
și deci problemele ei personale. O ținea doar ca pe un or-
acol a cărei datorie era să li des sfatul și ajutorul ori de
câte ori avea nevoie de el. Așa ajunse să se sfătuiască cu
ea mai în fiecare gravitate ce li se ivea în calea vieții. Co-
pill, cei doi băieți, li lăsa în grija ei să li ducă iar ei li
citea fiecare lucrare ținând seama în mod deosebit de cea
mai mărunță remarcă a ei

Sar putea sustine că Hortensia devenise cu adevărate-
lea conducătoare caminului lor, Tavi și cu nevastă — sa
împlinind o legătură fizică, mărginită, fără alte pretenții.
Nu avuseseră niciun fel de conflict niciodată, ea având
grija să treacă prin casă, neobservată, mai mult ca o ata-
șe, neglijându-se pentru ceilalți, total. Impersonală, fără
chip și sentiment al ei.

Așa s'au scurs ani peste amiază vieții, iar copiii s'au
făcut mari și li-au găsit rosturile lor

Aproape nebăgată în seamă s'a dezvoltat boala ei, nime-
nea din jur observând paloarea veșnică și creștea ca o
ciupercă pe obraji, așa că atunci când au dus-o la spital
nu a mai avut de trăit decât câteva săptămâni

Întro zi, înainte de-a muri, li-a încredințat lui Tavi, în
secret mare, cheia apitelului cu amintiri, cu dorința de a
nu li deschide decât după moarte

S'a stins așa cum a trăit, anonim, într-o zi de Novembre,
trist, cu copacii desfrunziți și gol. Au petrecut-o familia și
cătiva prieteni al lor pe drumul cel de pe urmă, într-un
ceremonial ce trebuia plinit, fiecare având grije să scape
neatinx de umezeala brumată a acelei zile de toamnă târ-
zie iar pentru defunctă n'a plans niciunul. Și preotul a
ținut o predică scurtă, să nu li apuce noaptea între mor-
minte.

Intrase în camera sa a doua zi nu stăt cu gândul la
Hortensia ei împinsă mai mult de celiști, doritori să li aibe
locul li tabele miorol de mobilă veche și întunecată mov,
așa cum erau și fosiile robilor negre ale Hortensiei

Și deodată devenise cucernic, stăpânul de o taină, parcă
o simțea undeva într-un colț al camerei, privindu-i
Pentru întâia oară ea vorbea de un lucru vorbind numai
de ea, de viața ei, de destinul ei și cel cenușu li cuprinsse
o emoție caldă, și o ameteală dată parcă de un hidromel
vrăjit

La lumina a doua lumânări, deschise apitelul aurit cu
amintirile Hortensiei. Lângă o carte de rugăciuni, Vis al
Măceli Domnului, un leac de scrisori, două inele, o agrafă
și câteva poezii, găsește calețul său cu poezii de odinioară.
Din primele pagini căzuse, ca arse de vreme, foile tranda-
firului uscat. Porți de aramă trântite peste curți pustii,
înăbușind strigătele de jale ale unor Niobe nebune. Atâtea
mai rămăsesse din inima lui. Din dragostea lui de copil

Simți în nări parfumul tellor și salcâmiilor înfloriți, în
priviri lucându-i dantele, horbote și roba Hortensiei de
altădată, în alb.

Intr-un colț al calețului citea scria de o mână străină,
sub numele său: "Că te-am iubit stătea putea-vei tu să
ierți?"

În camera lângă ei, era învâltă fecioara cu trupul mi-
rosind a lasomie

(Urmează în numărul 23)

MAJADAHONDA

13 IANUARIE 1980

A 43 a COMEMORARE A JERTFEI LUI ION MOTA SI VASILE MARIN

B 32 de ani Români din Madrid și aso-
ciația "AMIGOS DE MAJADAHONDA"
comemorează, an de an, aniversarea
morții lui Ion Mota și Vasile Marin, pe
frontul Madridului în înțelegerea anti-
comunistă a Europei, încă creștină
atunci, în cadrul războiului civil spa-
niol — cruciada — cum o numeau ei

Sacrificiul lor voluntar a fost preamă-
rit în tot acest interval de timp, aminti-
rea lor fiind vie în sufletele generațiilor
de tineri spanioli cari s'au perindat la
crucea așezată pe locul unde eroii români și-au dat, ca
supremă ofendă pentru bruma arhagheului asupra dia-
volului, propria lor viață

Spre desolarea dușmanilor, Jertfa lor s'a transformat
astăzi într-un mit al antimarxismului european, Majadaha-
nda fiind un loc de pelerinaj și reînnoștare a
încrederea în biruința finală a binelui

Dumnezeu ne-a dat tot și pentru apărarea lui și noi
trebuie să știm să dăm tot, mai ales acum în această apo-
caliptică confruntare a oamenilor pentru a se regăsi din
nou pe drumul cel adevărat

Anul acesta, urmare a buclumului politic al democrati-
zării, Casa Domnului a fost închisă sutole de luptători
venii să se plece Martirilor Români la Majadahonda,
deoarece preotul a considerat prezența atâtor tineri în
uniforme naționaliste, ca un act politic, nu ca un pelerinaj
și o rugă creștină

În schimb Dumnezeu Atotputernicul le-a mângâiat
frunțile și sufletele lor curate, binecuvântându-i cu o si-
nă însoțită, plină parcă de toată căldura Lui de Părinte Cereze
multumit

A participat lume multă, venită din diverse regiuni ale
Spaniei și din Europa. Reproducem reportajul din revista
"FUERZA NUEVA" și cuvântarea în franțuzește a Domnu-
lui Faust Brădescu, rostită la cruce

Mesdames, Messieurs,

Un nouveau 13 Janvier vient rappeler, sur les tablet-
tes de l'histoire, les noms des deux Roumains, tom-
ber, à cet endroit même, pour la victoire du Christ et de
l'Espagne sur les forces des ténébre. Forces meur-
trières qui, aujourd'hui comme hier, s'infiltrèrent un peu
partout, dans l'intention de submerger, sous leur flot
grossier, les dernières citadelles d'une humanité encore
sensible, croyante et accessible à la pitié.

De toutes parts, on voit surgir ces cohortes odieuses,
portant leur haine et lançant leur défi à tous ceux qui
ne veulent pas rejoindre les rangs de la barbare che-
vauchée et s'y soumettre

La civilisation chrétienne, notre civilisation, se trouve
menacée comme jamais elle ne l'a été. L'Eglise même
supporte avec peine le mythe du matérialisme envahis-
sant, l'indifférence spirituelle et la rébellion qui ébran-
lent ses propres assises, tandis que l'homme, trompé
par tant de promesses fallacieuses, se laisse entraîner
vers le gouffre de sa perdition.

Sous les coups des idéologies marxistes, foi, éthique,
dignité... s'écroulent, laissant le champ libre au déclin
social et à la déchéance intérieure. C'est ainsi que l'in-
dividu se dégrade, perdant du coup vertus ancestrales
respect de soi-même, fidélité aux dogmes qui l'ont
guidé dans la vie.

C'est l'instant où la personne humaine s'éloigne défi-
nitivement de sa caractéristique majeure: la conscience

de son individualité. L'homme-esprit se meurt, remplacé
chaque jour davantage par le robot des foules incon-
scientes..

Eh bien, c'est contre cet état de choses dégradant, que
s'élève la Légion de l'Archange Michel

C'est contre cette crainte absurde d'un avenir incer-
tain et contre cette humiliation qui frappent des gens
honnêtes devant les forces déchaînées de la gauche, que
la Garde de Fer éduque ses troupes.

C'est à cause de cette capitulation honteuse, de cette
renonciation à la condition humaine, que le Mouvement
Légionnaire se trouve sur les barricades avancées du
combat anticommuniste

Depuis plus de 50 ans, les légionnaires roumains savent
qui est leur ennemi et celui du monde entier. Et, en
dépit des aléas politiques, ils n'ont jamais abandonné
la lutte. Dispersés aux quatre coins du monde, ils gar-
dent leur confiance dans les principes sains de leur doc-
trine, réfractaires aux menaces et aux effrois qui font
frémir et succomber tant d'autres hommes!

Ce qui nous amène chaque année ici, c'est donc la
fidélité. La fidélité à une manière de penser et d'agir.
La fidélité envers l'attitude et le sacrifice accompli jadis
par ceux qui sont tombés sur cette colline, il y a 43
ans

Chaque année nous venons en ces lieux pour nous
retremper dans l'atmosphère de fierté nationale et dans
la magie du sacrifice que représentent pour les deux
héros de la Garde de Fer.

En nous recueillant devant cette croix et devant ce
monument, en rappelant leur attitude devant la lâcheté
des hommes et leur grandeur devant la mort, nous sen-
tons renaitre en nous des forces nouvelles et la volonté
de les imiter.

Et chaque année nous amenons avec nous d'autres
Roumains rescapés de la grande prison qu'est devenue
notre patrie, pour qu'ils apprennent aussi la noblesse
du geste désintéressé et la nouvelle manière de voir et
d'interpréter la vie.

Cette vie qui se profile à l'horizon et qui ne fait
qu'écraser l'être humain, lui imposant la soumission
aveugle à la pire des tyrannies: celle du marxisme.

Ici, sur les lieux de la fraternité roumaine et espag-
nole dans la souffrance et dans la mort, chacun prend
connaissance de sa responsabilité envers soi-même et de
son devoir envers la patrie.

Car, devant la déchéance de notre monde et la lâcheté
des gouvernants, rien ne peut relayer les nations sinon
la force de caractère des combattants conscients de leur
responsabilité. Or, cette conscience signifie:

L'attachement farouche aux principes moraux et
éthiques de la vie:

— la dévouement sincère aux dogmes du christia-
nisme;

— la constance indomptable dans l'action contre les
forces malveillantes qui assaillent les nations.

En un mot, la FIDELITE ouvre les seuls éléments

essentielle du salut et de la renaissance des peuples dans la paix et dans la liberté.

C'est donc la grandeur de ce principe qui nous ramène chaque année aux pieds de ce monument qui représente pour nous le symbole le plus expressif de la fidélité légionnaire et même humaine. MOTA et MARIN restent pour le monde en danger l'exemple à suivre, car ce n'est qu'en acceptant le chemin de la résolution inflexible de la foi et du sacrifice, que l'homme sert sa nation et s'élève dans l'estime de ses semblables.

Le monde dans lequel nous vivons chancelle à un carrefour de son destin! Sa sauvegarde se trouve entre les mains de ceux qui auront mis à profit cette vertu capitale — tellement mésestimée — et déniée — qui s'appelle FIDELITE.

Nous, les légionnaires de la Garde de Fer, nous avons fait de cette vertu une constante de notre vie. C'est

pourquoi nous ne remercions jamais nos convictions, quel-
que soient les puissants du jour; nous ne remercions ja-
mais nos morts, quel que soit le sort qui nous attend.

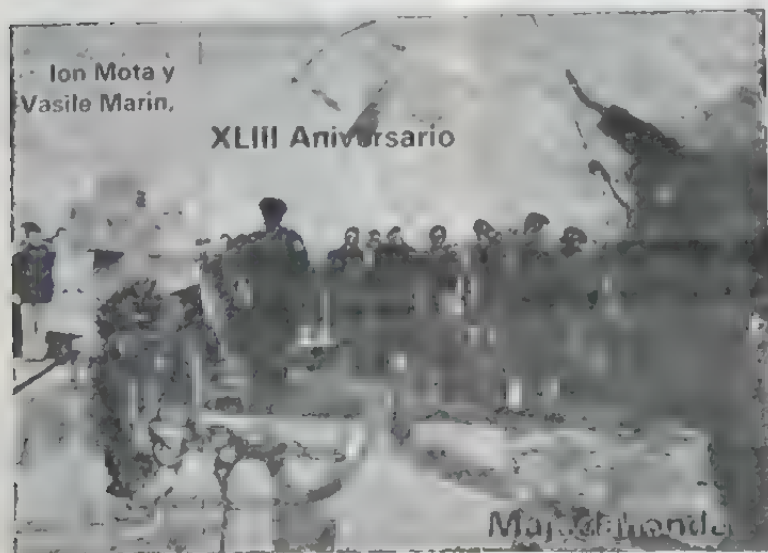
Ici et maintenant... ailleurs et toujours nous resterons fidèles aux principes que MOTA et MARIN ont défendus dans la vie et qu'ils nous ont légués par leur mort.

Fasse Dieu que cette droiture de comportement n'abandonne jamais le cœur de ceux qui — Roumains et Espagnols — ont juré fidélité à leur patrie et à leur nation.

Vive la Roumanie Légionnaire!

¡Viva España!

EL REPORTAJE DE "FUERZA NUEVA"

[illegible]

El párroco no quiso banderas

FUERZA Nuevos equipos también este año el empujaron de conmemoración de la muerte de Ion Moka y Vasile Martin Rucanu. Albe secretario general de la

[illegible]

En la representación ni
manera se encontraban María
Simsa, George Demetriou,
Faust Brizuela ni Rosce
José Vivas y Pedro Soria
entre un nutrido grupo de
políticos como a José Ma-
rquez, Pantoja y José
Madrera y otros. Los
cuatro organizadores que
trajeron a Santa Fe de
Puebla, Argentina, se en-
contraban igualmente entre
los asistentes a represen-
tación de los Falanges Ju-
veniles y otro de la Juventud
Nacional Republicana.

Terminada la misa los
congregados se dirigieron

Hysteresis at the transition from the
 as the temperature decreases (see
 figure). The transition is reversible
 from the low to the high temperature
 state, but not from the high to the low
 state. This is a characteristic of a
 first-order phase transition.

DIVERSE ASPECTE ALE CEREMONIEI LA CRUCE SI MONUMENT.

Vorbeste secretarul general
al Forței 401

Vorbeste doctor Faust
Bradescu

Spatiu Vital

de Faust BRADESCU

Nu poate fi negat, trăim o epocă admirabilă de bună înțelegere politică și excelență apreciere a nevoilor umane... Nu e și dela Dumnezeu în care să nu întâlnim o nouă faptă bună a democrațiilor occidentale față de copilul răsfățat al epocii cel cu nenumerate fețe suferință și neastăsură: marxismul sovietic!

Bineînțeles, nu e vorba numai de milioanele de Tone de grâu pe care i le trac, pe față sau pe ascuns, pentru a nu-și pierde burta de urăleț gurmând și neastăsură: marxismul sovietic!

Bineînțeles, nu e vorba nici de miliardele de dolari care constituie "datoria externă" a celui mai înalțat Stat din lume și pe care nu le va plăti nici "la Paștile cailor" (să-mi fi lăsată îndrăzneala).

Bineînțeles, nu e vorba nici de miliardele de dolari care constituie "datoria externă" a celui mai înalțat Stat din lume și pe care nu le va plăti nici "la Paștile cailor" (să-mi fi lăsată îndrăzneala).

Ceeace depășește totul în "bunditate" e arta consumată a Occidentalilor de a se lăsa călcați în picioare, de a înghiți gâgâșii și de a primi piciorul în spate, cu așurul pe buze și argumentele gata pregătite pentru a scuza, legitima sau întâi actele cele mai infame ale agresorului sovietic.

Pe linia acestei decendențe morale s'a născut toate actele de demeritate par și răutatea a Occidentalilor de câte ori se aud în preșii politicii internaționale normalități ce sunt de neînțeles. Căci comanda Cominternă a Statelor Unite prin intrinsecitatea lor "egală" când e vorba de China sau Africa de Sud mobilizează inteligența, înțelegerea și mai puțin cu puțină conștiință pentru a arăta ajutorul necesar împotriva al căror peste buze umi de defecți pînă la urmă se interzice umanitatea de a-l susține și mai puțin de a-l motiva exigențele.

De 35 de ani, acest imperiu al groazei, între granițele cărora se abat igrornate total de democrațiile occidentale peste 100 de milioane de oameni, nu face altceva decât să tipice ca "imperiul de forțele imperialiste". Deci, are nevoie de "putere", "putere", care să-i permită o apărare utilă a fronturilor. Și atunci, sub îndemnul legitim al propriului "proletariat" anexasă și satelizașă în toate asimilurile cu o frecvență înfrădăvăr, marxista. Oricum întâmplare, orice circumstanță, a devenit pretext pentru ca tan-curile și MIG-urile să-și facă apariția, urmate de pacifi-carea câmpurilor de concentrare și-a gropilor katinice URSS-ului.

Prima și pravă pacificatoare numită "cazul afgan" s'a desfășurat conform normelor clasice, care dăduseră și dau mereu rezultatele dorite de URSS: Rezoluția "lumi liberă", adică a lumii continuu amenințată de corupțiile spa-țului vital sovietic, a fost tot atât de clară și o revoltă subtilă, gălăgioasă (pentru a impresiona opinia), urmată de o campanie subtilă diplomatică și prin presă, pentru a "micșora" importanța evenimentului și a "mări" primele pentru pace, DACA BR ÎNSIȘTA PE FAMA CONDAN- NARI ACTULUI SOVIETIC.

De unde la începutul mișcării rusești, accentul cădea pe idela unui replici violente, considerându-se intrarea trupe- lor comuniste în Afganistan ca un "act de război" și-o în- călecare a angajamentelor luate, în clipa de față nu mai e vorba de așa ceva.

Replica va veni NUMAI DACA trupele sovietice ar vor apropia de Golful Persic, esența constituie deja o recunoș- țere a ocupației rusești în Nord a Afganistanului.

SAU Legitimitatea acțiunii sovietice nu poate fi pusă la îndoială. Afganistanul amenință granița URSS-ului! "Forțele imperialiste" însă nicio altă precizare și cu cum ar fi vorba de niște forțe abstracte? Infiltrate în rândurile afganizăne pregătite un atac împotriva Imperiului So- vietic.

SAU Trebuie salvată... "destinderea" Actul de "politi- cizării" forțele sovietice, nu poate zdruncina coeziunea structurală în ultimii zece ani între Statele occidentale și Rusia Sovietică. Afacerile comerte și merg bine deci e

face URSS în alte părți ale lumii e o problemă ce nu pri- veste... Occidentul...

SAU: Înainte de toate, PACE! Oricum admonestare sau condamnare a acțiunilor sovietice poate declanșa un răz- boi "atomic". Deci, liniște pe această temă! Lăsați! comu- nismul să-și facă de cap, numai SA NU AVEM RAZBOI! Ca importanță pot avea toate aceste poame asiatice, ex- centrice și incapabile să cumpere mărfurile occidentale, dacă sunt ocupate sau decimate de trupele sovietice... PACEA ÎNAINTE DE TOATE!

Și astfel, încet încet — DAR SIGUR — comunismul so- vietic rotondează după altul Statele limitrofe, ferindu-se firește de a ataca vreuna din fericițele și imbecilizate na- țuni care CRED ÎN PACEA LUMII, stăta timp cât va exis- ta o Uniune Sovietică. Pentru aceste națiuni de democra- ție înaintată și coexistențialism prostesc, valorează mai mult "vînderea" unei uzini Rusiei Sovietice (usimă ce nu va fi niciodată plătită în întregime și care va produce pen- tru a întări economia sovietică) decât "păstrarea" unui Stat anti-comunist în coasta URSS-ului (dar care nu are aceeași capacitate de cumpărare ca Molotov socialist). So- cietățile de glimbiși, iar nu de oameni politici preocupați de soarta lumii.

Dar cereul neamurilor ce pot fi sacrificate pe altarul bunei stări occidentale se micșorează pe al ce trece. Va veni vremea când "spațiul vital" sau "spațiul apărării moscovite" nu va mai întâlni niciun Stat sau popor, bun de jertfă, pentru satisfacerea cerințelor de "apărare" ale URSS-ului, tan curio și MIG-urile își vor face apariția, urmate de pacificarea câmpurilor de concentrare și-a gropilor katinice.

Atunci se vor găsi față în față imensul imperiu al In- tercontinental și SATULELE ȘI BOGATELE democrații iubito- re de pace!

Cred are aceste regimuri de descompunere morală și libertății politice că întâlnirea celor două tipuri de so- cietăți se va solda cu un banchet și noi comenzi elocvențe?

Nu-i furnică pe apinare gândul apropiării acestui ter- men? Sau, ca întotdeauna, maril vinovați ai marilor demo- crații vor și să-și aranjeze situația pentru ca ocupația sovietică să-l găsească FIE peste ocean, FIE în rândurile câștigătorilor.

Trădarea și infamia le sunt cunoscute! Au vîndut la Yalta — au cedat la Helsinki — au completat mișcarea la Belgrad! Au abandonat Coreea și Viet-Namul — au lăsat să cadă în mâna comunismului Africa — și în clipa de față, întorc spatele Afganistanului.

Și totul din lașitate și intera meschin, înșorzonat de cuvântul magic "PENTRU PACE", pentru a nu pierde "avantajele" câștigate prin "politica de destindere"!... Îți vine să urli de ciudă în fața unei asemenea doze de ipo- crie și lipsă de caracter!

Care DESTINDERE? Care PACE?

Unde vîd acești Domni PACE ÎN ACRASTA LUME? Lume în care sute de milioane de ființe umane se găsesc sub dominația comunistă și alte zeci de milioane cad zil- nic victime sclerelor amenințări?

Care PACE? R PACE numai când Domniile lor nu se găsesc amenințate direct, sau când ororile războiului ar poteca la mil de Km de frontierele respective? Vietnamul, Cambodgia, Afganistanul nu le iese din mină?

Când Rusia Sovietică atacă pe toate fronturile, direct sau prin trupe interpușe, când lăncurile sovietice intervin în țări libere pentru a impune regimul roșu, NAIV sau IMBECIL cel ce vorbește de "nepoia păcii" și "farmecul destinderei".

NU EXISTĂ PACE!

Nu căsim de la în război chiar dacă nu suntem amenin- țati direct și la asemenea acte brutale nu se poate ră- punde cu duhul blîndirii.

NUMAI FORȚA ȘI PERMITATEA POT IMPUNE POT OPRI JOCUL ÎNFERNAL AL RUSIEI SOVIETICE! Regimu- rii comuniste nu cunosc alte argumente, Dulcegară de limbaj ale regimurilor occidentale li fac să rădă și să mul- țimeze speranțele.

Urmăriți în țările de război, în țările de pace, în țările de război sau mai fărâșit, elocința pe care o tot scologesc cei ce "pacea" și "destinderea", va avea loc Dar dacă să lăsa îmbătăți de aceste cuvinte și le impun cu insistență în circuitul opiniei publice, se vor găsi de zărnaiți și neputincioși susținători în clipa răului.

Încheiem, aducând aminte anumite reguli ce se impun în mod categoric atunci când vrei să-ți faci învingător:

— Să atacă când vine vorba de apărare.

— Să atacă dacă opinia publică își este favorabilă.

— Să atacă când mai departe de granițele țării.

Or, toate trei norme sunt îndeplinite în cazul Afganis- tanului. Toată lumea o de acord afară de cei care răspund de soarta popoarelor, pe care le înșală cu existența unei păci și-a unei destindări, inexistente.

POPA MOISE TATAL de Tiberiu VUIA

D E zile îmi stăruie înaintea ochilor imagi- nea de altădată, dintr-o gară cu plopi, printr-o ușură clădire de țărîniș și, su- gur domoale spre aeri. Un copil abia răsarit din pământ, cu ochii vii, puțin speriat, alături de tatăl său care sta de vorbă cu un alt bărbat, înădă și ei de mână, un copil. E o dimineață lină de Septembrie, cu o ușoară înouare pe- te câmpuri și pe umeri. În jurul lor lume puțină: câțiva țărani cu coajuri cu pul, ouă, marfă pe care o duc la târg.

În tăcerea molcomă, somnolentă, din departe se des- prinde o ușoară rostogolire de lărhături, apoi, după o co- titură, rostogolul se face mai viol mai apropiat, ca dintr-o dată un șuer ascuțit să deslice vădudul, și într-un legănăt nebul de vîllele și apară monstruos, sperind porumbeli, un tren fantomă, care trece ca un cutremur de pământ, în vîrtej de frunze și prăfărie prin gară, fără oprire, fă- când mică inima și ochii mirail: e Orient expresul! ca, după el la vreun sfert de oră, să apară scărîdnit a fiore vechi, încărcat cu funingine și rugină, "personalul". La capătul călătoriei, în gara mare, trenul se va întregi cu încă vreo câțiva călători de aceiași miteli, cu părinții grați, îngădundu-și alături. Vin din toate direcțiile. Copii care vor începe de-acum un drum anevoios printre stră- ni, "în gardă" sau prin internate aproape nici că se vor cunoaște, și vor străbate, așa tăcuți, constințioși, stăruitori până la capăt clasei, și așa din nou și din nou până la ca- rieră. Din zecă, șapte se vor face advocați, ceilalți popi în satul lor.

Viața în internat? O instituție model, unde totul trebuie să fie pus la punct, fiindcă totul trebuia să așvagi, în această luptă pentru suflet, începută acum. De-acasă din urmă, cheamă dorul, zarea, de noi învîlă cartea, zi- goarea, spre mîine, spre corieră, spre noroc. Așa va ba- țana cumpănă în lupta începută pentru viața acestor copii înegali că în ce fel ar putea să se mîsoare cu ora- și și capetele lui luminoase, ulia cu romanții și urzile de pe emblemele Hodoșului sau ale Higiienului?

Duelul va fi nedrept: va învinge prezentul, voința, via- ța. În mil și mil de chipuri, acest proces, spre progres, spre nou, își desfășoară fazele pe întreg cuprinsul regiunii. De unde au pornit aceste vîlătare, ce petajă spiritală le plă- mîdită lăut creator, care-l țara, epoca lăsată de el în urmă? Problema educației copiilor — într-o vreme în care pașunile politice se maturizau într-o stare de fapt istori- că, pentru o soluție apropiată, ce ocupa și dicta conduita și în celelalte domenii — nu era ușoară. A îndruma aceas- ță educație, în direcție practică, spre a pune în mîna co- pililor un mijloc de existență, dar în același timp să le în- țure și un temel, pe care să se poată ridica cu cinste între ai săi, nu era puțin lucru: era un fel de echilibris- tică, prin care familiile căutau să străbătă printre acu- zările de "credentism" și "rănegat", precum își gratificau cele două tabere adversarii, și dacă este ușor celor ce au ajuns la o poziție, bine definită, de unde clamează un creș- și o disciplină pentru toți, în schimb celor mărșuri, expu- și tuturor vrăjășilor, le este cu mult mai greu să-și în- conducă destinele, ale lor și ale familiilor. S'a ajuns la un fel de criteriu "cinosur" și aliezu bătrîni: e bine copiii să știe căt mai multe limbi, să cunoască lume căt mai telurită.

De aceea se obișnuia că în primul an, copiii să fie dați în școli ungurești și germane, pentru ca mai la urmă, în clasele superioare să treacă la școlile din Brașov sau Blaj, pentru cei cu dare de mîin, și la Beroș ori Năsbud, pentru pușgile mai modeste.

Așa se sorotea și Moise Greguia, popă din Duxii din Vale, să urmeze cu cel doi copii ai săi: Laurian și Iancu. Pe unu-l a dat în o școală germană, pe cel mai mic la liceul ungurec. Așa se cumpănea în disputa cu vremea și cu oamenii, în timp ce se confunda între atupii înșirați în vreo 30 de lăsi, în grădini, printre flori malifere într-o glăduie construită special pentru acei loci. În stăruie își găsia refugiu de necazurile vieții, stupii erau una din pașunile lui. Îi îngrijea cu mîgăla și cu multă atenție de câte ori avea răgaz să se adăncească în contemplarea lor, privea ulmit viața micilor fișturi, așa de minunat organizate. În oceanul de acetate, lina de mîrșurie pe căte un copil, și Iancu era mai accesibil la astfel de reflexii demonstrând pe ce legi admirabile este arătată orînduirea acestor găsă, avînd fiecare dintre ele o misiune bine determinată de la care nu există nicio abatere. Cum unele fac curățenie — operă de ecarsis — altele stă planton

la intrare, cele mai multe construseșe făguri așa de pre- cisi și geometrice în forma lor, cum vin unele transpor- tînd polenule, altele miera, și toate în jurul "reginei" lor, pe care o îngrijesc, o cinsteș și o servesc, și cum la timpul potrivit îngoneșc trantorii, și li omoră. "Cine nu lucrează, nu mîncă", model de organizare socială, de care sa nu te poți minuna îndoașuns unde ar fi oamenii, își încheia popa Moise divertația, care să poată întocmi o societate la fa- de perfectă. De unde au această înze- trare? Cine le a dăruit acest rost așa de minunat? Cine? Întrebarea părintelui Greguia nu mai aștepta răspuns în- tratat pare că de firesc.

Către toamnă, înainte de plecarea copiilor la școală avea loc și recoltarea mierii, operațiune plăcută, corănd și ea o griji osebă. Locul "stoarcerii" — stoarcerea se făcea cu o mașină cilindrică, pe marginile căreia se așe- zau în cerc, câte opt făguri — cerea un colț ferit, o înch- pere izolată și cu toate crăpăturile infundate, ca nu cum- va să patrundă o singură albină în acest câmp de operație, ceace ar fi putut atrenea și restul: năvala în masă, ar fi îngreunat, dacă nu chiar zădărnicit operația. Începînd dela gara stupului, lucrarea trebuia făcută cu multă griji, fiecare fagure "copi" trebuia eliberat de albinele ce în mod normal li acaparează: ele trebuiau scuturate încet- și, împinse fără să bage de seamă, îndărăt în stup. Făgu- rii astfel eliberați, erau cîrați în lăși special construite la locul recoltării, unde erau supuși operațiunii de "descăpă- cire": aceasta era de-acum o treabă mai ușoară și mai plăcută, putînd fi îndeplinită și de copii: cu un cuțit apeli- — lat și nu prea tăios — se deslăpea polghia de cerea- așternută peste suprafața fagurelui, ca un vîl protector al dulceții îmaginate pentru anotimpul de nevoi. Astfel descăpăciți, făgurile erau introdusi în mașina cilindrică pusă în mișcare, cu o vîleșă de rotație crescădă, unde își începeau puterile tot copiii, pentru care această operație era... Jucă. Răspăta o primeau în toalele descăpăciți și în alte bucăți de făguri răzeli, încercate cu mîere din care se îndulceaau toată ziua. Bidoanele se umpluau și ele, cu in- cetul, din nectarul ce picura lin din mamelonul aparatu- lui și până în seară, câteva zeci de kilograme de mîere, bucurau pe stăpînul harnic și răbdăriu, ca răspăta pen- tru griji și munca asuștină de-a-lungul lunilor de peste an.

O altă pasiune a popii Moise, erau orătanile din curte, păsări și porumbel, câteva zeci de perechi gălînduri și existența pe sub streșină.

Căinii aveau și ei un prieten statornic în părintele Gre- guia: avea câteva exemplare de diferite rase, le studia na- tura și felul de a se comporta, căi posedă o serie de ma- nuale și de lucrări de specialitate asupra vieții canine. Mîndria lui — o avere — era în deosebi acestă prepric- onțioasă: Mîșu. Un cap rotund, urechile pleoștite și botul umed privea mereu față stăpînului, cu ochii mari, griji- li. Întreg animalul era numai frează și nervi: cu pîrui roșcat, labele albe, curate, părea toțuși statula ordincio- șiei și a devotamentului animal. Îi avea de ani și păreanu, stăpîn și animal de nedespărțit așa de mult statornicia pătrupedului și atașamentul lui, cereau din partea stăpîn- ului o prețuire și griji osebă.

Mai era în curte și acel mîrșur "dăcu" englezesc. Pic roșcovan lung, cu labele din țărî în formă de lopci ex- cavatoare, bătrîn de un prieten în deosebi al copii- r pe care li aștepta de vacanță cu același interes și neliniște familială, participativă, plină de înțelegere și pădruire a rostului uman.

Și înafărî această ecocitură pe nedrept deconsiderată, și înafărî popular, de mahala, mîrșur, alb, cu părul luciu, viu, umblînd curtea cu salturile și alergările lui gratuite spre a-și da expresia bucurii la vederea stăpînului, răs- pîndînd în jurul lui un haz și o veselie duioasă, descre- țînd frumusețe înouate de grăji zări.

Dacă în aceste preocupări ale părintelui Moise mai adă- găm și reputația de grădinar dușă până prin împrejurimi, ca unul la care, în primele zile ale primăverii găsă cele mai proaspete trîntădăne iar din răsadnile lui se apro- viziona lumea din apropiere se pune întrebarea căt îl mai rămănea preutului din timp, spre a-și îndeplini che- marea duhovnicească? Răspunsul era liniștit. Părintele nostru era un duhovnic călăt. Nu așa pe chești de su- perștici nici pentru slujba de tîrșurări. Găse și în schimb în dănu-l e ori din plante, alții perța rîni și îndurări pentru moște nevoi ale vieții. Nu avea îndăclii în privin- ța existenței lui Dumnezeu povăta cu predicile istoria întor- erii li credință a lui Voltaire, ca pe un triumf al știu personal așa de mult creden în autenticitatea citătu- lui. Credea în nemurirea sufletului. Dar dincolo de aceste

două mari părgăli ale credinței: orice deviere în era stral pe se simțea apăsător de misterul transsubstanțializării, pe care îl accepta ca fiind esența credinței; căuta să pătrundă în viața de interior și maritală, a Domnului. După creștinism susținea că toate, în practică, o ducă până la urmă: cel însuși bolnavicioș, nu putea ține pastoral, considerând că adevărul creștinism este un ideal ce nu a fost încă atins. Credea în necesitatea religiei ca o temelie a vieții sociale și a bineului obșteșc.

Îi plăcea să înțeleasă ceea ce mult și repede. Pe vremea când nu am întâlnit încă sub impresia romanului lui H. Sienkiewicz, Quo Vadis, care de mare riscuri cu elcru lat și larg în vrea epocă. El va reține tipuri de caracter realizate cu atăta măiestrie de marile romancier polonez, Ligia, Vicinția, Petronius, Uraus și Chilon Chthonides. Aceste prototipuri lingvistice și altele încă așteptate obiectul de discuție, când rămănea cineva să-l asculte. Suferințele creștinilor, nebunia nerăzămătoare și episodul întâi al lui Petru, Apostolul, cu lina învătătorului său, în noaptea pe Via Apia Antica, formau cadrul povestirii.

În casa lui, simțim mai era loc și pentru un anecdot de ultimă creație, o luncă și un ciot de "sempre viva", pe care îl muta cu multă grijă de la o parte la alta, comentă pe unii din acele fenomene ale naturii, dovădind încă odată legile ei misterioase, inexplicabile. Era acest ciot de rădăcină mărunt și uscat, o plantă adusă din tinuturi tropicale. Alți fii de o sută de ori înclinat să o dă la gură, părea atât de fără viață. Era însă suficient să o așezi pe o farfurie în puțină apă caldă și "sempre viva" își luase din nou viața. Bucata se desfolia cu încredință în fața brațelor ca un popoi și în câteva minute își răstăra în frunze o plantă de un verde gras bogat răsfolită, răspândind în jur și o ușurată aromă.

Evident că prin astfel de preocupări și principii de viață, popo Greșu nu putea constitui un tip reprezentativ al clerului din acei timpuri.

Văle ce nu au sîr paduri, nesfârșite și acestea, cu marea erau popo de și de altele de oameni și de simțuri în alta rului. Toată regiunea se vădea tributată unei existențe climatice pe lîngă de păduri, înclinate și ele în micșina mul care înflorau odată cu primăvara, în floarea de care, până în toamnă și mai tîrziu în zăpeză cu lumini reverberate, o ploaie și trăsnet.

În reprezentări autentice, necorupte de civilizație de rețorile ei, în contrast cu părințele Greșu, era chiar popo din natal și în un cătin, care ca să-l așeze, nu se găsește pe hără. Hără, țărut, cu o familie numeroasă, avea în adunătură și pe păstori, vreo cîțiva din satelii fără nicio asigurare pentru păduri și în căvane de mînt. Era habotnie popo, meru cu patrală, curtea și creșea în subșuara, în drum de la un cătin la altul. Pe seara în vîr de deal, în goană, cu barba și reverenda în vînt, așa apărea imaginea profetărie pe orizont, ca o arătare lumen în hoteze "Popa Puga"; când îl căuta, îl găseai venind în mizerie în drum erudit.

Între aceste tipuri extreme, înăbrău credință și furtori al altărilor, căți îi țera în marea cordile vîlădile, popo și deșchi de biserică, ca și un alt simțuș Gutbu, cu pînă în o bisla de suflet și de inimă, acestul neam cu țărutul puțin, țara țărutului înțeles, și de buze materiole, unii mai subțiri mai cu toți, alții mai deasă înțeleg și brău la țărutul pălăgii sfîșioși, amatori de anecdot triviale.

Biserica lor? Pe câte un plai înverzit, o înțormire grîndă nă, ca o palmipedă enormă cu pînțele întinse, pară ar fi gata să pornească în not pe valurile mîcșitoare ale țărinei, ale vîrului. Pe dinăuntru, adevărate embarcațiuni de ocean, rotunde, cu gemurile răsimate în giurgiuve, pînă să fugă în lătură și ele, pereții din pămînt băuți, apoi cu țăr, rezemînd pe deasupra în doi stîlpi de lemn lucioși, rotunzi, bolta înclănată din lemn și ea, vopăită în sîmbur, în cel-oală stropită cu alba; cerimea cu stelele ei, universul cu mîdărele lui Măia, intimă, cuprînzînd viața toată din sat, ca mîdărele între oameni, o apropiere unde te chema comunitatea de credință, sugestiv cu cîndonre, naly, simplu. Mai cu seamă când îi vedeai în coforșele lor înfiorate cu ginoare rotunde de piele, împietite în roșu calhen și albastru, cu "găstănele" alărnând în aer a cochetărie și nobetă, cum se înclinau în mistăni înainte de a întinde fruntea pentru mir, cum se așezau pe urechi și se întorcea apoi cu înclănată spre bătrîni, care sed în jilfurile lor răsăpărate pe viață ca niște patriarhi.

Mică și intimă comunitate în care se trăia în sărăcie decență și simplitate ingenuă.

Că sărăcie și lipsuri...

Iată și pe Moș Dincă — clopotar, vizitiu, și pe sănti-măne zler. Era doi căuți mărunti, albi, slăvi, căruța și ea pară o miniatură, ce să mai vorbim de hamuri Hamur? Căteva capete de soară, adăgite, înmodate de zece de noduri, asemănî de când îți așia satul, n'a putut omul la mai mult stăre. În zădărlă mîștrulă popa Moise, că nu are să plece macar odată la drum să nu îl se înfunde, când te era lumea mai dragă. Ba se desnodau "hamurile", sau se

mai pierduse câte-o rotiță, sau vreun șurub tocit, și dai pe urma îndurată și căută pe parcurs că nu era să plădă și roata sau chiar rula. Și era Moș Dincă un suflet și o inimă că nu l'ar fi schimbat pînțele cu un altul pentru nimic în lume. La ocazii glăie și de ei cu o leacă de temel, tăcea sau răspundea cu un oftat adănc: "De, sărăcia". Și tragea mai pe umeri, șua verde, subțire, ușoară și ea, prin să cu câteva șinoare negre pe de margine de mănecă și la gât. Nu era chip să-l scoți din ale lui, și nici nu căuta să-l facă alte șule: înoda pe cele vechi și tobul era cum nu se poate mai bine. Și ea el, Păreuc, de sărac că așa la rămas numele-poreclă, și ca acesta, alții și alții, tot și furi din "fabrice" neam de mizeri și damnați!

Cu atelajul lui Moș Dincă, se deplasa prin împrejurimi, când și când, sau la gară, mai des, familia Greșu: în S, în vizită la dascălul care plecase din sat deum vreo cîțiva ani și a rămas prieten cu popa, grădinar și el, cu straturile luminoase de flori, de roză, de varză timpurie. Sau la Bărnova, sat ascuns între păduri, locul de naștere a lui Popa Moise, n'a mai fost chip să răbăta până la el, de ploile ce desflințaseră drumurile. La grea încercare era supus Moș Dincă al căruia lui, de câte ori trecea să se deplaseze spre gară, în drum avînd să treacă pînă cu o înclinație severă a dealului de la Ciscărași.

Era acesta o coastă de pe care puteai să cuprinzi cu ochii, înainte de a coborî spre livestile de la Casa-Verde, cu o singură privire în față, până dincolo de lina ferată, spre apa Timișului, ascuns sub mestecăni, undeva departe în zare; în dreapta padurea alternând cu vîlle umbroase ale Nadășului, iar în stînga, acuită larg, valea Chizăului pînă spre Lugoș, iar mai în sus, pînă spre Făget, în urmă dacă îți mai aruncaai privirea, ai lăsat Agăriciul, pîit sub dui, în vale, ca într-un gîvan. Că de așa îl se mai stătea locurilor acelea Dui din Vale Dincolo de valea Izvoare, alte păduri, tînd zărea ca niște perii aspre și dese, peste care privirea nu mai putea trece, ca peste niște adevărate opreliști ale vremurilor, ale destimului.

Au pînă la această panoramă, a trece peste platou, era o grea încercare pentru țătarul și căluții noștri, dar trebuia trecut și acest hop, unsoi, ca în această Duminecă de sfîrșit de August, în care și, toată familia Greșu, "dom Părințele" doamna preteasă cu cei doi copii, se îndreptau, ca invitați, spre curtea din marginea platoului la Magnificenta Sa, "domnu" Ioșif Gall, al cărui oaspeți aveau să fie câteva ore.

În cronică neamului, fasciole și putine consemnări ale timpului rețin despre domnul "doctor jurist" Ioșif Gall, de a fi fost om politic român și juriscoutul, care dacă s'a născut în familia protopopului cu același nume, în Clujul anului 1839, așa cum găsim în aceleași însemnări contemporane, acum trebuie să fie către optzeci de ani. Mai împărtășese aniele despre dănuși că a fost un jurist eminent, străbătînd ieraria țarșel, pînă la cea mai înaltă treaptă, cu gradul de "septemvir", membru al Curții Supreme de Justiție a Statului. În această calitate, unde desigur s'a regăsit și cu alții cărturari din nația sa, ca Rmanoli Gojdu, Athanasie Marienescu, Vichentie Babes, a fost și autor de lucrări de specialitate, în limba română, printre ele și o traducere pentru al nă, a Procedurii civile, maghiare, apărută la Pesta prin 1880. Ca om politic istoria ne relatează a fi fost și deputat, un partizan al prieteniei româno-maghiare, pe a căror lealitate și cavalerism se bîzua ca și Rm Gojdu și numeroși alții din generația sa. Remunțând din programul oficial al Românilor ardeleni, la punctele privitoare la autonomia Ardealului și la votul universal a căutat să pună în aplicare principiile sale, înființînd un partid politic, al unuia cu direcții de moderație, pentru popularizarea căruia a înființat și un alor, "Victorul", cum se apărut prin 1884, în Buda-Pesta. Se pare însă că timpul și în deosebi cererile guvernamentale ca nu mai vorbim de tîndărele celor de acasă, dăndreptul ostilă, nu se onorat punctul de vedere al acestei "înțelepciuni" politice, astfel că în numat doi ani de la înființarea lor atît Partidul Național Moderat cît și organeli său s'au desființat. Doctorul Gall, avînd și o înțînă proprietate în valea Ciscărașilor, spre sud, la șea, către calea ferată, artera principală spre București, cu timpul s'a măgănit la profesune și exploatarea moșiei.

Cam așa te judeca țarșea Orguța, în timp ce căruța zurlînd a țare vechi și gîrșitînd pe oali, intra în curtea largă, spre porticul înalt, în fața intrării cu două uși cu geamuri și cu bare de aramă masivă. Casa, de parter, asurză sub un șarmuș greu de dui, se sprijinea în contraforturi, al privea pe geamurile mari, curtea, ca din vîrșină, spre platou. Era o clădire în genul în care s'a dezvoltat viața în aceste regiuni, în cel două vîrșuri de la eliberarea de sub Turci. Împrejurările istorice ca desigur și cele economice nu au admis pe aceste locuri, constrîngîndu-le de propoziții, așteptările și palatetele nu începeau în scria perioadă parcursă.

"Maria Sa" se afla în salonul vast, cît o sală de spectacole. Părințele Moise îmbrăcat în negru sub un hăit

alb de călătorie, cu melon și ghete de elastic, trecu numar în revistă mica lui echipă placidă — prea puțin interesată în această escapadă —, doamna preteasă, în brocat verde cu o broșă de aur în piept, iar copiii, lăncu și Laurian, îmbrăcați "în nou" ghete, halne, de lăter cel mare, în "thegheloff" cel mic, că așa obînuia Popa Moise să-l înnoiească de două ori de an, complet din crețet pînă în țîlpi.

Acum se descurca cam stăneniți, prin așa ce se învartea greu, popa Moise în halatul alb, plutind în vînt, înainta lăcut alături de familie: avea fața puțin întunecată de omiole desigur și de grija. Tot drumul se gîndi și nu reuși să rezolve problema de "protocol": ce titlu să-l dea gazdei? Cel de "Maria Sa" se potrivea fostului deputat și moșierului, "Ilustrissime" se cuvenea înaltului dregător și judecătorului suprem, dar avea dreptul și la "Magnificenta Sa" ca membru în "Casa Magnaților", ceace îl conferea un fel de calitate de senator de drept, pe viață, consilier intim al Mălestatii Sale Imperiale. Ar vrea să lădă bine din această înțînă, să pară ușor, mic, umil, doar Maria Sa a fost acela care a exonerat pentru Greșu cel mic, și încă la vîrșă când reglementul fundației lui-i era favorabil, un "stipendiu" din fundația Gojdu. Suma de câteva sute de coroane ce acoperea o parte mică din cheltuielile de întreținere a copilului, era bine venită. Și astfel Gall Ioșif era o noțiune în jur și vroia să lădă mulțumindu-și binefăcătorul.

Alb la păr, dar încă violu, cu o față trandafirie, ochi albaștri, senini, leali, buzele cărnioase, mîinile albe, moi, Maria Sa, de o statură nu prea înaltă, adus din umeri și cu pas mărunt odată apărut, a risipit atmosfera de panică gata să pună stăpînire pe clanul Greșu.

Dar nici nu avea să stea prea mult de față cu gazda ocupată cu ceilalți oaspeți, avînd și dănuși grija de a vedea desfășurîndu-se programul după prevedere. Că era să fie și un program.

Retras în "Tusculanul" său, unde i ajunsesse vîrșă, când deplasările se fac tot mai rar și mai anevoase, spre a-și risipi pieticișele și a se regăsi în zilele bune de altădată și-a organizat pe alina de azi, o reprezentare artistică, unde ținea să alba și cățiva invitați din împrejurimi: popo, dascăli, țărani mai rășăriți.

Programul avea să-l dea "Corul țăranilor din Chizău" sub conducerea lui Lucian Șepeleanu, preotul. Un recital cu care această formație și-a cîștigat faima pînă departe, și la eforturile creșea a contribuit cu ajutor material și sprijin moral și bătrînul juriscoutul, prezent de altfel la toate manifestările culturale ale neamului său.

Astfel și ansamblul coral, avea toate motivele să răspundă așteptărilor Mecenatului.

În partea întâi cîteva din cîntecule epocii: "Merg fetele la padure / Bă cutăgii flori și mure, / Tră la la și pic, pic, pic / În țărșierii după ele / Prin buze și prin nule / Tralo la și pic, pic, pic /

Apoi prelung și de inimă, Auzi caia cu rasună / Eu cu mandra n'o duc bun / Auzi cum rasună valea / Și mandru-mi ține calea /

Apoi al un refren major: Sus la munte oștile s'adun / Optzeci de oi la frigare pop, / Încule mare, încule tare, / Cu noi să fi / Tu însoțește și însuflețește / pe al tăi fii /

Un repertoriu mereu cîntat, mereu cu proșpețimea lui, în melodia lui, în grațiu lui și în semnificațiile lui de afirmare, de aspirație.

O scenetă de teatru — partea a doua a programului — îl prezintă pe "Vîlăduțul mării", care vrea să se însoare: un copilandru, puțin și tonitru, al cărui sport și distracție este să prîndă muște, cere mamei sale să-l însoare că el e vîrșă de așa ceva, ascultîndu-l satirele viza o stare generalizată în lumea atelor din acele vremuri, și din pînă și a vremurilor ce au urmat, de a căsătorii copiii la o vîrșă foarte fragedă, fetele la 13-14 ani, băieții de mic 18. Alinațe de felul acesta se făceau de cele mai multe ori de către familiile avute, care așa căutau să-și asigure o bază economică de viitor și dacă se putea, o supremație materială asupra altor familii rivale însoțitea proa de timpuriu dău nătere din punct de vedere biologic, cu timpul duc nu la degenerare a raselor de aceea erau combinate de factorii să răspundere, fără însă a prea mure, s'acese, tînd din milioanele cu care se căuta să se influențeze asupra acestor țărșii, îi constituia și satira-monolog, prezentată în cadrul sărbătorii de azi, ea făcînd parte din repertoriul permanent al manifestărilor de acest fel, și din acei al an sambiului din Chizău.

În a treia parte a festivalului, a urmat o prezentare coreografică cu dansul Calusorul și nu Calusorul, cum îl va înțelegi greșit și împăsurat ori grațiat, interpretat de nouă fîclăi toți cu "clăbăi" în chioare și cu "zurgălăi" la opnei. Dansul alături de Miorța face parte din fondul popular zăstă fclărică și neamului Răspîndit în partea de sud-vest de Români năi îl duc pe firul vremii pînă la vechea epocă română, dar și în deosebi prin elementul lui vesimlar clăbăci cîoarec, opnei poate îl coborît cu mai mult temel pînă în lumea dăciă pe aria geografică

a căreia s'a și păstrat pînă în zilele noastre. În orice caz ritmul, dinamica și vigoarea, subliniată în același timp de un lirism și o tonalitate vie, fac din această capodoperă coreografică, azi, una din cele mai tulburătoare și emoționante apariții. Atunci el legăna pe aripile vîntului îndrăzneț, orice inimă în care mocnea aspirații și nădejdi, căte numai ei călășarii puteau înfrunghia.

Familia Greșu a plecat spre casă cu o bogată recoltă de emoții, cînd pe înserate, cu umbrele în drum, cu veselie în ochi și vorbe.

Doar bătrînul Greșu avea o mică rezervă: oare a știut să ție cumpăna pînă la capăt, cum pe cerea? nu a fost prea umil? a fost destul de umil? că așa era ținut între cele două atitudini; să nu se coboare, dar nici să supere Problema fundației Gojdu, a stipendiilor, îl preocupă mult. Și încă nu era sigur, dacă acest fenomen social era un bine așa cum se desfășura pe o scară întinsă și după o practică generală.

Vescul în felul acesta a fost dominat de fondatiionisti, ca expresie maximă a generozității, a umanitarismului, a altruismului. Era un fel de a-și înclina viața, în modul cel mai onorabil, o reabilitare pentru pîcătorele trecutului și garanție sigură a unei practici de viitor, dacă cineva își "testa" averea adunăla așa cum a putut, în scopuri obștești și mai cu seamă aproape ca o regulă generală. În acela al ajutorării copilor săraci, pentru a urma studiul mai înalt, "Abia după moarte va ști lumea cine am fost" era o vorba des repetată, în chip enigmatic, de către președintele mecenate, de câte ori lumea în jurul lui bătea, îl critica, și îl găsea avar, egoist, sau puțin scrupulos în afaceri. "Puteți să mă băriți?" avea aerul să spună, "dar veți vedea că nu am fost chiar așa de păcătos, iar dacă v'am părut hrăpăreț, egoist, și uneori cu puțin menajamente în agonisirea bunurilor, apoi aceasta am făcut-o numai și numai spre a rotunji cît mai mult fondul ce am lăsat în scop de binefacere". În felul acesta, căte era încă în viață, viitorul "fondatiionist" se simțea în drept să facă anumite derogări de la morala comună, scopul îl va scusa, posteritatea îl va binecuvînta.

Îată omul generos, de inimă al acelor vremuri, "Bunul Român". Desigur că pînă dea de fundatii, care se înregistrau și se administrau, de obicei la episcopie, fie la Arad, Sibiu sau Blaj, și cu oarebire de marea fundașie a lui Gojdu Emanoș, au promovat în chip simților, creșterea a unei pătri de intelectuali și a înlesnit multor generații de tineri, să urmeze studiul superioare, în chip curios însă, și ca o fatalitate, încurajau implicit și trecerea tineretului prin școlile de maghiarizare, chiar a celor mai buni dintre ei, căora desigur îi se cereau rezultatele cele mai bune, la capătul unor eforturi îndelungate. În felul acesta, ca un paradox, stipendiile recompensau totodată și atașamentul cît mai strîns la cultura străină, înlesneau procesul de desnaționalizare și favorizau acel fenomen de asimilare, ce luse printre intelectuali proporții îngrijorătoare. Pătura cîuță se ținea cu fire din ce în ce mai subțiri de gîie, de poporul de acasă, se căcea o adevărată prăpăstie, între cele două clase sociale: "domnii", clasa cîuță se grupa în jurul bănelor, al tribunalelor, al poliției și "nății" care rămănea economică, în agricultură, temă de exploatare. Mulți intelectuali s'au ridicat datorită acestor stipendii, dar și căți au ajuns în rîndul acelor, care fără să strălucască au tras în partea ce apăsă și exploata nația, oportunități, unguri de cinzeci de creșteri, care erau numiți în derdere cei de țărșă schimbau numele, costai timbrului aplicat pe petițele de schimbare a numelui. Atât îi se cerea.

Este semnificativ faptul cum aproape în chip unanim, această aspirație a fundatiionistilor s'a concretizat numai într-o singură direcție: aceea a stipendiilor, a burșelor. Este de subliniat că printre ei, nu s'a găsit niciunul să creeze o fundație și pentru alte scopuri obștești. Nu s'a năit un fond cît de mic pentru stimularea unor activități de calitate, cu încurajarea bunăoară a creșterii literare și artistice prin acordarea de primii și posibilitate de editare a lucrărilor promovate. S'a făcut atîta caz de Umba și cultura ce trebuiau apărute fiind în mare primădie nămbană însă nu la trecut prin mînte necesitatea de a sprijini această luptă pe ideile pozitive cu promovarea creatorilor a acestor factori spirituali și se revine doar ca un refren împătărit în G. Gălnai și a lui Vasile Aron la adresa opiniei publice românești care nu știa să aprecieze operele "fetele din mîntea a lor săi" și nu prînduau autorii, care, în felul acesta trebuiau să-și caute refugiu printre străini și în alte țînături românești. Rămănea astfel în piciorare, întreg, ca un reprezentant tipic, autorizat și oficial al respectivului fel de comportare față de fenomenul literar și artistic, un G. Bărlîșu figură proeminentă, oracoul oficial al românimii din Ardeal din vînceu al XIX-lea, pentru ei un Werther, era o opera minoră, nedemna de preocupările unui intelectual serios, iar opera lui Balzac "o spurcăciune, de-al cărei contact, tinerimea trebuie ferită ca de un prilej de corupție".

În această dispută, Ioșif Gall nu a mai apucat să se la parte prea îndelungată, și nu a mai înființat și el o

generale când pacea de la Bufta își întindea liniștii peste idealuri și suferințele de neam înghețaseră arpiile aspirațiilor care păreau să nu mai aștepte cerul niciodată.

Drept Epilog: Inscripție pe amintirea unui mormânt. Moartea l-a fost ca și viața, tristă, cenușie. Un destin anonim despre tragedia pură a cărului timpului refuză să vorbească grăbindu-se să-l închidă cât mai repede sub lespezele uitării.

De altfel îngurătatea l-a fost scrisă Popil Moise Gregula și după moarte familia cu cei doi copii stabilindu-și rosturile la oraș drumurile lor fiind tot mai rare spre satul pierdut în păduri până azi fără drum de fier și șosele.

În tăcerea cimitirului, popa Gregula a rămas cu livada de pruni. Primăvara, se bucura văpându-o înflorind, plină cu lumânări albe, ca porțile împărătești ale altarului în noaptea Iivierii. Vara o urmărea păgându-și fructele, înale și peceti verzi, însoțite de roșii de albine sălbatice și cântece de priveghetori, peste sat lăsându-se fumurile

funișelor scuturate, ca o promoroacă a luminii, de pe coastele însoțite sub cumpăna albastră a zărilor fără de sfârșit. Toamna îl îmbaiou aromele coapte ale rodurilor învelite în catifele vântate, aducându-l înapoi la cirezele serii coborâte din stănele crepusculului lângă fantăna de bronz din grădina sa. În miezul unui Septembrie, întârziat, farna sub hlamida unei săpeli roșietice prunii din cimitir păreau castele din basme.

Curând mâini rele au tăiat prunii zicând că-s uscați, alungând albinele și priveghetoriile. Numai bălăritul au putut crește mai departe, dese ca niște peri, încât au acoperit ochii mortului, întunecându-l cerul deasupra cu totul. Cu anii peste pietrele mormintelor din deal au crescut odăjdile tainelor pregătind masa unor liturgiilor profane.

Strănuil care va căuta un mormânt ca să ardă lumină și rugă la creștetul său, va rămânea numai cu dorul în inimă.

De mult aici numai există niciun mormânt.

PRINCIPELE MIHAIL STURDZA

lica a celor două popoare, roman și ungar, preconizând contopirea ambelor într-un singur Regat, după prabusirea Imperiului Austro-Ungar.

A urcat toate treptele carierei diplomatice din acea vreme în România, fiind între anii 1927-1929, consilier al Legăției din Washington, între anii 1929-1934, Ministru Plenipotențiar la Riga, Director în Ministerul de Externe, la cerere proprie, dat fiind deosebirile de păreri existente între el și ministrul titular la Externe atunci Nicolae Titulescu, Textul telegramelor trimise în acest sens spunea:

"Mulțumesc Excelenței Voastre pentru noua dovadă de încredere arătată. Raporturile noastre cu Rusia Sovietică fiind însă la ordinea zilei, prefer să pun experiența și informațiile mele în această chestiune la dispoziția Excelenței Voastre. Cer deci transferarea mea la București, în administrația centrală."

În acest timp a cunoscut pe Corneliu Zelea Codreanu, șeful Legiunii Arhanghelului Mihail, colinzând în opiniiile lor asupra problemelor României Mari, atât în politica externă cât și desideratele interne de reducere în alt sens al Ținutului Tarii.

S'a înrolat ca soldat al Legiunii și nu a mai părăsit-o de atunci până ce s'a dat ultimul sfârșit, în 1930, ajungând la gradul de Comandant al Bunei Vestiri.

În 1939-1940, este Ministru Plenipotențiar în Danemarca, de unde se întoarce pentru a ocupa funcția de Ministru de Externe al Statului Național Român Legionar, pe care o părăsește după "Putschul" Generalului Antonescu împotriva Mișcării Legionare și a Statului Național Legionar din 21 Ianuarie 1941, pentru a o felia după 33 August 1944 în guvernul român de exil din Viena.

În toată această perioadă a desfășurat o intensă activitate publicistică ca scriitor, ziarist și istoric, lăsând în urma lui o serie întreagă de lucrări necesare consultării pentru a cunoaște adevăratele aspecte ale politicii Europei între anii 1920-1978 și adevărul care a provocat drama pe care continentul nostru a trăit-o după 1948, și care nu se știe cum se va lichida în viitor.

Nu a pierdut nici o ocazie pentru a fi apărătorul Țării și Neamului nostru și avocatul marelui dreptăți ce se cuvine României trădată de polițiștii ei și de ultimii doi regi pe care lipsea de prevedere a primilor, i-au împus.

Cărțile scrise în ultimii ani, ROMANIA ȘI SPARSITUL EUROPEI, BETRAYAL BY ROLLERS TEDDY BARE, ȘI MAINE VA VENI RANDUL DUMNEAVOASTRA, stau mărturie.

Pentru noi camarazi de luptă, Principele Mihail Sturdza, Moș Lucă, cum îi spuneam în intimitate, rămâne exemplul statorniciei în lupta legionară pentru fuziunea acelei Românilor vintate, strălucitoare ca un soare și temătoare de Dumnezeu, pentru care el a jertfit totul și viața lui.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

PRINCIPE MIHAIL STURDZA!
Prezent!

RUGACIUNE

Motto (și izvor...)
 «Peste toate satele
 E senin ca laptele,
 Numai peste satul meu
 Este un nou tate greu...»

Peste toate zările

Ard, puzderii, stelele,
 Numai peste vatra mea

Rătăcește noapte gres,

Te-ntreb, Doamne, când ai zis

Mie chiar să-mi fie scris?

Și-ntreb, Doamne, pentru ce

Mi-ai dat spre petrecere?

Că de când m-ai plămădit

La crucea din Răsărit

Și de când m-au tot lăut

Dunăre, Mureș și Prut,

De la Tisa la Hotin

Numa-n glasuri de suspin

Rugatu-s-au Bunii Ție

Să nu știe de roble.

Și-a fost, Doamne-n vrerea Ta

Rânduită vatra mea:

Nendurând-o-n veac sub jug,

Plinindu-i mana prin puș,

Nălându-Ți, spre mulțămire,

An de an o mănăstire...

Numai veacul de pe urmă

Salba vegniciei curmă!

Cui prodest? Doamne, mă ferți

Că Te-ntreb de ce mă cerți?

(Poezie populară, din
 Valea Almașului, Banat.)

ION PIN

RUGACIUNE

Maică Preacurată — pururea fecioară...
 Iartă îndrăsnirea mea de păcătos!
 Știu că mântiat-am veșnica iubire,
 Cam lucrat păcatul fără potrivire...
 N-am văzut că plânge-bunul meu Cristos!

Sub icoană Maică, ca prin ani departe —

În adâncul firii, sunt ingenușiat.

Plâng — căci plâng acuma dorurile în mine —

Unde este cerul? Te-am pierdut pe tine —

O! Lumină vie, chip în vecl curat...!

— Vino de alină-mi gândurile multe —

Vino, dă-mi seninul care l-am avut...!

Ușă de scăpare — drum spre fericire,

Maică — Tu izvorul dulce de iubire —

Vin! te strigă astăzi — copilul pierdut!

Orb sunt... vino Mamă — adu-mi o lumină —

Căci — mi-închide besna ochi mei de gheață,

Intru care nu e focul celor sfinte...

Intru care nu e focul celor sfinte

Și mă du de mână — Mamă, la vință!

Iartă-mi neputința și necurățirea!

Mă cutremur Maică, de îndrăsnirea mea.

Dar pe cine — astăzi-am ajutorare —

Cine să-mi alinte sufletul ce doare ?

Și mă doare tare — neputința grea.

Nu-îndrăsnesc nici ochii să-i ridic în sus...

Și mă rog... Dar astăzi ruga mea e mută,

Limba mea de tină e nepricepută...

Du-mă iar de mână — Maică — la ISUS...!

ION PIN

POEME

ARTA CLASICA

Inchinată memoriei lui G. M. Cantacuzino

Motto:

Singurătatea,
Iac, în apele căruiă mă pot privi
ca'ntr'o oglindă,
m'a ajutat
să mă găsec pe mine însumi.

Gândurile
Statui albe de Canova
Sboruri pierdute odată
pe apele Eternității,
se-adună iar în jurul meu.

Visele
paradisuri terestre
și-au aprins lumânările
pe ramurile unui policastru enorm:
Liră de sineală și eben.

În simetria formelor
tăiate în munți de Carrara
Euritmile marmorei
înaltă
din armonia orgilor celeste
pocaiul de lumină
al Desăvârșirii.

Pietă de lut
sufletul mi se închină
nvând obrazul lipit de inima pământului.

5 Iulie 1979.

OVIDIU VUIA

CANTAR DE OGLINZI

Nu aștepta. Nu spune. Nimic să nu mă'nirebi;
În somn, pe Ghetismani, trecut-am printre ierbi
s'am plâns de unduirea cocoșilor cântând.
Nu am nici dor. Nici vise. Nici încercări de gând.
Nu am decât tăcerea.
Și foaia albă, albă...

Spre stele — o fereastră. Și stele cad, în salbă.
Și stele cad. Și cad. Și cad.
Și cad, mereu...
Îngăduie o rugă la Bunul Dumnezeu,
Îngăduie o șoaptă spre o licoană vie
ce mă purta spre ingeri — adânc, copilărie —
dar nu mai am silabe, nu am consoane, sunet
(adânc ecouri poartă cocoșilor răsunet —
ecouri...
și ecouri...
și stelele,
câzând...

SCULPTOR ÎN CANTECE

Motto:

Ași vrea să-mi duc la întâlnire
numai sufletul, fără trup.

E sufletul

Fântână ori umbră
izvor sau mireasmă
cer de Septembrie, lujer de floare?
E sufletul, cânt de violă
sub cumpăna Orionului de aur
în noaptea cu stele?

Nimic din toate acestea
cuvântul — metaforă, pasăre de onix —,
fiind temniță
înveliș de-aerul
în jurul unui miez de fum.
Suntem robi ai lutului.

Îi simți în tine ca pe-un țarm
bătut de orhideele violete ale Mării
hotar între Viață și Moarte;
Ochii neputând să-l vadă
urechile să-l audă
degetele să-l pipăie.
Abise fără fund. Tenebre.

Și totuși n'ai putea să-l prinzi adierile
dacă nu s'ar răsfărge în materie
ca'n pietre, stafia, Euridicea moarte:

Fântână ori umbră
izvor sau mireasmă
Cer de Septembrie, lujer de floare.
Și cântec de violă
Sub cumpăna Orionului de aur
în noaptea cu stele.

30 Iulie 1979.

OVIDIU VUIA

și gândul mort în sine...
și noi tăcând... tăcând...)

Nu pot. Nu știu nimica. Nu aștepta... Mă lartă
și du-te dar, Străine, încearcă altă poartă,
aici a fost pârjolul...
te du... te du... mă lartă...

Te-am așteptat atâtea...
(... și lartă cânt'...)
cocoșii, trec în sunet ca'ntr'o cântare sfântă
s'as vrea să plâng... dar lăcrimi,
de unde lăcrimă, Doamne,
când stelele din ceruri sunt lăcrimi căzătoare
lăsate pentru lartă s'o'nalte, lartăși sus...
— și lartă

poartă ghimpil coroanei lui Iisus.
Florica Bașu

PE MARGINEA CARTILOR

ALEXANDER VON RANDA: *Lebende Kreuze* — *Cruci vii*.
Colecția "Europa", München, 1979. Editor: Ion Măril.
D. 8047. Grünlandstrasse 7, 272 pagini, preț 24 D. M.,
Cartonată 18 D. M.

Printre manuscrisele nepublicate lăuate moștenire de
Alexander von Randa mort în anul 1975 s'a găsit și un
manuscris pe care decedatul profesor l-a intitulat el însăși
"Lebende Kreuze-Cruci vii". Sub îngrădirea profesorului
Günther Kahle, care a scris o introducere și o încheiere,
manuscrisul a văzut de curând lumina tiparului. Atât soția
defunctului Martha von Randa cât și profesorul Kahle au
avut oarecare ezitări la publicarea manuscrisului, gândin-
du-se că publicarea lui s'ar face într' vreme "neconformă
cu timpul prezent", că unii dintre contemporani le-ar so-
coti "gânduri utopice", iar alții le-ar putea chiar "con-
damna". Plecând însă de la constatarea că "ideile" expri-
mate în manuscris au fost în parte "realizate", cu alte
cuvinte "întrând în istorie", le-au dat publicității.

În celeace mă privește sunt de părere că momentul publi-
cării a fost oportun și chiar necesar, fiindcă la ora actuală
mitul materialist care cuprinsese lumea după cel de-al
dolea război mondial a început să pălească. Mulți dintre
adeptii materialismului și-au dat seama de greșeală, au
trecut pe baricada opusă și caută o altă lume, lume pe
care materialismul nu-l putea satisface.

În lucrarea "Lebende Kreuze" nu este vorba de gândurile
istoricului von Randa, ci el face cunoscut publicului de
limbă germană opera gânditorului, organizatorului și edu-
catorului Corneliu Codreanu, figura cea mai reprezentativă
a poporului român dintre cele două războaie mondiale. Din
toată lucrarea de 272 de pagini îi aparține numai un
singur subcapitol de 10 pagini. Alexander von Randa nu
face altceva decât să citeze pasajii originare din lucrările
lui Corneliu Codreanu, și anume din: "Pentru legionari,
Cărțilea sefului de club, circuli și Manifeste și Însen-
nări de la Jilava", citate cu care face cunoscut publicului
personalitatea lui Corneliu Codreanu și a operei sale, un
singur tot, adică o lucrare de mare valoare științifică, care
se citește fără întrerupere și în care sunt făcute cunoscut
cittorului gândurile lui Corneliu Codreanu și metodele
întrebunțate, care au contribuit ca dintr'un student ne-
cunoscut să devină în curând educatorul unei generații pe
care a organizat-o și entuziasmat-o, iar pe adversarii să-i
însălmăntat.

Alexander von Randa nu pomeneste numele lui Corneliu
Codreanu, în schimb vorbește de organizațiile întemelte
de el și anume Garda de Fier și Totul pentru Tară, însă
întitulat se știe că este vorba numai decât de Corneliu Co-
dreanu. Alexander von Randa iloculește numele lui Cor-
neliu Codreanu cu Der Vergessene-Uitatul. Nu știm ce l-a
făcut pe Alexander von Randa să-l numească pe Corneliu
Codreanu "Uitatul"? Probabil să fie numai o motivare
tactica. La data când a terminat lucrarea (1968) era într'o
funcție unde nu — și putea exprima liber nici gândurile
și nici lua atitudine pe față. Celace este sigur, și de asta
nu se poate îndoi nimeni, este faptul că Alexander von
Randa nu l-a uitat pe Corneliu Codreanu. Dacă l-ar fi
uitat nu s'ar fi apucat să scrie o lucrare atât de valoroasă
din care să reiasă un alt Codreanu decât acela prezentat
de dușmani. Și fiindcă nu l-a uitat, și-a luat o obligație de
onoare, pe care și-a îndeplinit-o cu măiestrie prezentând
pe Capitan într'o lumină care îl face cinste. Acesta este
marele merit al lui Alexander von Randa și de aici se poate
trage concluzia: Alexander von Randa a fost și a murit
legionar.

Subcapitolul "Der Wald der wilden Bestien-Pădurea cu
fiare sălbatice" este singurul capitol originar scris de von
Randa. El este dedicat țărilor legionare și se încadrează
în stil, formând un întreg. El începe cu tragedia de la
30 Noiembrie 1938 când Corneliu Codreanu împreună cu
alți 13 fruntași legionari sunt strângulați din ordinul unui
rege dement și al unui guvern format din politicieni fără
scrupule. După acela încep ororile contra legionarilor. O
brigadă mobilă de uclagii ucid mai întâi pe acela care ar
fi fost capabil să-l succedea lui Corneliu Codreanu,
apoi se reped la masa legionară și ucid în închisori și în
lagăre, cadavrele expunându-le în piețe publice spre înti-
midare și înfricoșare. După doi ani de ucidere este alungat
de la tronul țării regele uclag. După biruință, legionarii
s'au deplănat nu numai camarazi uciși, ci și țara sfărțecată.
De sub o iaspă de piatră în greutate de 40 de tone sunt
acose rămașițele pământestii ale lui Corneliu Codreanu
și celorlalți martiri. Abia începuse refacerea țării, când cu
ajutorul trupelor străine Ion Antonescu se face dictatorul
țării. Încep iarăși uciderea, iar cei care scăpaseră încă
cu viață sunt livrați după 25 August unui alte dictaturi.

ALEXANDER VON RANDA: *Lebende Kreuze* (Croix vivan-
tes). Coll. "Europa", München, 1979. Editeur: Ion Măril
(Gründlandstrasse 7, 8047 - KARLSFELD - Allemagne).
272 pp., 24 DM.

Parmi les manuscrits inédits laissés par Alexander von
Randa, décédé en 1975, on en a trouvé un que le disparu
avait intitulé lui-même *Lebende Kreuze* (Croix vivantes).
Par les soins du prof. Günther Kahle, qui a d'ailleurs
écrit l'introduction et une conclusion, le manuscrit vient
de voir le jour. Tant l'épouse du défunt, Martha von
Randa, que le professeur Kahle ont eu certaines hésitations
quant à la publication du travail, en pensant que sa sortie
aurait lieu à un moment "non conforme à l'atmosphère
du temps", que certains parmi les contemporains pour-
raient considérer le sujet comme "des idées utopiques",
tandis que d'autres pourraient même le condamner.

En partant cependant de la constatation que les "idées"
exprimées dans le manuscrit se sont en partie déjà "réali-
sées" — autrement dit, sont déjà "entrées dans l'histoire" —
ils ont décidé de le faire publier.

En ce qui me concerne, je suis d'avis que le moment
de sa parution a été opportun et même nécessaire parce
que, à l'heure actuelle, le mythe matérialiste, qui avait
envahi le monde après la deuxième guerre mondiale, a
commencé à pâlir. Beaucoup des adeptes du matérialisme
se sont rendu compte de leur erreur, sont passés sur les
baricades opposées et cherchent un monde nouveau, un
monde que le matérialisme ne pouvait guère satisfaire.

Dans l'ouvrage *Lebende Kreuze*, il ne s'agit pas des pen-
sées de l'historien von Randa, mais il fait connaître au
public de langue allemande l'œuvre du penseur, de l'orga-
nisateur et de l'éducateur Corneliu Codreanu, la figure la
plus représentative du peuple roumain entre les deux
guerres mondiales.

Dans tout l'ouvrage de 272 pages, il n'appartient à l'au-
teur qu'un seul chapitre de 10 pages. Alexander von Randa
ne fait autre chose que de citer des pages choisies des
œuvres de Corneliu Codreanu, extraites de "Pour les Lé-
gionnaires", "Le Héros du Chef de Club", "Manifestes et
Circulaires" et "Notes de Jilava", citations avec lesquelles
il fait connaître au public la personnalité de Corneliu Co-
dreanu et son œuvre. Un ensemble de grande valeur scien-
tifique, qui se lit évidemment sans interruption et par le-
quel le lecteur prend connaissance des pensées de Corne-
liu Codreanu et de ses méthodes, qui ont fait qu'un jeune
étudiant, Corneliu Codreanu, ait devenu l'éducateur d'une
génération qu'il a organisée et remplie d'enthousiasme, et
a provoqué l'angoisse au sein de ses adversaires.

Alexander von Randa ne rappelle jamais le nom de
Corneliu Codreanu; en échange, il parle des organisations
créées par lui, en évoquant la "Garde de Fer", le parti "To-
tul pentru Tară" (Tout pour la Patrie). L'initié sait im-
médiatement qu'il s'agit de Corneliu Codreanu. L'auteur re-
place le nom du grand penseur politique par le mot alle-
mand "der Vergessene" (l'Oublié). Je ne sais pas ce qui a
poussé von Randa à appeler Corneliu Codreanu "l'Oublié".
Il s'agit, probablement, d'une motivation tactique. A la
date à laquelle il a terminé le travail (1968), il se trouvait
dans un poste qui ne lui permettait pas d'exprimer libre-
ment ses pensées ou de prendre des attitudes nettes.

Ce qui est sûr, et de cela personne ne peut douter, c'est
le fait que von Randa, ancien légionnaire, n'a pas oublié
Corneliu Codreanu. C'est justement parce qu'il ne l'a pas
oublié qu'on peut avoir aujourd'hui cette œuvre de son en-
serré un autre Codreanu que celui présenté par ses adver-
saires. Le professeur von Randa avait pris un engagement
d'honneur, qu'il a rempli avec maîtrise en présentant le
Capitaine dans une lumière qui lui fait honneur. Tel est
le grand mérite d'Alexander von Randa qui a vécu et est
mort en légionnaire.

Le chapitre "Der Wald der wilden Bestien" (La forêt aux
bêtes sauvages) est le seul chapitre original, écrit par l'au-
teur. Il est dédié aux sacrifices légionnaires et il s'encadre
par le style, à l'ensemble du livre.

Il commence par la tragédie du 30 Novembre 1938, lors-
que Corneliu Codreanu avec 13 autres légionnaires d'élite,
ont été étranglés, par ordre d'un roi dement et d'un gou-
vernement formé par des politiciens sans scrupules. En-
suite commencent les horreurs commises contre les légion-
naires. Une brigade mobile d'assassins tue d'abord ceux
qui auraient été à même à leur avis, de prendre la suc-
cession de Codreanu; puis, ils se précipitent sur la masse des
légionnaires, en les abattant sans discernement dans les
campagnes, les villes, les prisons et les camps de concen-
tration. Les cadavres étaient exposés sur les places publi-
ques, comme mesure d'intimidation et de frayeur. Après

mult mai săngeroasă decât cele trecute. De aici înainte se întinde peste Europa "Padurea cu țări sălbatice" și instalarea regimurilor "BATAJICE" și de atunci se ucid nu numai legionarii, ci toți aceia care intru în mîd sau sînt de opun, sau s'au opus regimului satanic.

Nu toți legionarii ucisi fuseseră educați de Corneliu Codreanu, unii dintre ei deveniseră legionari pentru că nu puteau înțelege nici sensul crimelor și nici nu voiau să fie acuzați de complicitate cu ucigașii, în caz de tăcere. Măsură unor astfel de țărîni este cea de înțeles. Corneliu Codreanu l-a implantat credința în Dumnezeu, întărindu-le în același timp puterea de sacrificiu. I-a pregătit pentru "prezentarea în fața lui Dumnezeu" așa cum se exprima Căpităniul în scrierile sale.

În încheierea capitoului citat mai sus, Alexander von Randa își pune trei întrebări, la care nu răspunde. Istă de ce este vorba: A fost URTATUL un singur act vizionar ori aparținând unui singur popor care vrea să salveze creștinismul multinațional? Aparține credința sa, că poartă se vor prezenta în fața tronului lui Dumnezeu ca un gând anacronic al unui popor subdezvoltat rămas în urmă, sau a gândului din Vechiul Testament care prevede o Europă angelică? Voi intra CRUCILE VII în istoria acestui secol ca ultimii sau ca primii CRUCIATI ai Arhanghelului Michael?

În încheierea profesorului Götter Kahle face un mic istoric al României dintre cele două războaie mondiale. Printre altele ajunge la concluzia că Hitler ar fi avut o simțitoare ostilă Legiunii fiindcă aceasta era de nuanță creștină, iar antisemitismul și "religios" și național, nu de nuanță rasistă, cum era vădit de "național-socialiști".

Pe această cale aducem mulțumiri editorului Ion Măril pentru publicarea manuscrisului, care știm că a fost făcut cu multe jertfe materiale, și că pentru munca depusă prin adăugarea adnotărilor, face cu lucrarea să fie înțelesă mai ușor de cititori.

DR. ALEXANDRU SUGA

ECOURI

POEZIE ISTORICĂ ÎN PROZĂ
Din cronica milenară a Scorniceștilor —

O unică "străveche vatră românească", buricul pământului, dacă nu al întregului glob, atunci cel puțin al pământului României, decemdată, sunt... Scorniceștii. Și cum să nu fie, când într-o "bună" și a puerii de secolul M. Ceaușescu "personalitate de ample dimensiuni istorice, expresie a milenarei spiritualități românești" — și când, în consecință "nepieritoare sunt faptele lor", adică acelea ale oamenilor din Scornicești.

Istoria lor începe încă din epoca neolitică, trece prin cea a bronzului, ajunge la o necropolă daco-romană descoperită pe loc și merge-merge până la data de 29 septembrie 1877, adică până acum 400 de ani! — de primă mențiune documentară a localității scornicești, iar de la acea dată începe "faptele nepieritoare" — în "lanț". Cauți în documentele numele Scornicești, însă nu-i găsești. Citești în schimb sub data sus menționată de acum 400 de ani numele satului Tătărlă. Îți aduci atunci aminte de vechi zicală că (vreun siorit) "a plecat în pieiorul tătărilor". Plecând în acest pieior, devoră stăngul, prin Tătărlă s'a ajuns la... Scornicești. Aici e, acum, ghercetă! Că Scornicești, n' "impototosea" lor dezvoltare din ultimii ani în conformitate cu legile obiective ale dezvoltării economice și mai ales politice, au ajuns o comună mare... ce înglobează 14 sate din jur, printre acestea și Tătărlă. Așa încât peisajul se consimțenează pentru Tătărlă (cum și pentru Băilești, Negreni, Bihani, Șolca, etc.) se trece de acum pe seama Scorniceștilor; că doar de acum există scornicești. Nu e tot una? Bine, devreme ce și Moș-Mihai zicea, privind la grangure, că acesta e... privilegiul! Pentru că "tot poartă-l!" Dar-măte să nu judeci tot astfel în chestia Scorniceștilor, care și odinioară, lucru dovedit, au stăpînit toate satele în baziul Plăsești! Or fi apărând ei, Scorniceștii, în "impetuosa" lor dezvoltare din ultimii ani, în cea de o aniversare. Dar, frate, ce mi-ai ale (numai) una aută de ani? Lasă-mi te acolo o cifră 4 în loc de 1, adică 400, cifră mai demnă de o comună care a dat oameni și la ein'zei'sept'zeci și șapte și la una mie opt sute douăzeci unu, apoi și la paștopi, la cîin'și nouă și la-șepți s'opt. Numai la 1844 (toarnă) într-un articol nu se vede dată la treabă nici o faptă de afirmare. Un alt articol repară însă repede omisiunea documentară pentru acest an, găsind atunci un singur "falt" și pentru această (ceea mai me credibilă) dată.

Apres la victoire de 1940, les légionnaires déplorent

qu'ils ont leurs camarades massacrés que le pays bouleversé. De dessous la plaque du bétail, lourde de plusieurs tonnes, sont retirées les dépouilles de Corneliu Codreanu et des autres martyrs.

A peine avait commencé le redressement du pays que, le général Ion Antonesco, avec l'aide des troupes étrangères, devient le dictateur de la Roumanie. Les souffrances légionnaires recommencent, et ceux qui avaient échappé sont livrés, après le 23 Août 1944, à une autre dictature, infiniment plus sanglante que celle du passé. A partir de cet instant s'étend sur l'Europe "la forêt aux bêtes sauvages" et s'établissent les régimes "sataniques". Depuis, on exécute, non seulement des légionnaires, mais tous ceux qui d'une manière quelconque s'opposent ou se sont opposés au régime satanique.

La totalité des légionnaires assassinés n'avaient pas été éduqués par Corneliu Codreanu; certains étaient devenus légionnaires parce qu'ils ne pouvaient pas comprendre le sens de tant de crimes contre la Garde de Fer et ne voulaient pas être un jour accusés de complicité avec les assassins. Le mystère de ces sacrifices était difficile à comprendre. Corneliu Codreanu leur avait inculqué la croyance en Dieu, en fortifiant parallèlement leur force de sacrifice. Il les avait préparés pour "se présenter devant Dieu", comme l'exprime le Capitaine dans ses écrits.

A la fin de ce chapitre personnel, Alexander von Randa se pose trois questions, auxquelles il ne répond pas. Les voici.

— A-t-il été — l'Oublié — un visionnaire solitaire aveugle, appartenant à un seul peuple, qui veut cependant sauver le christianisme multi-national?

— Sa croyance que les peuples se présenteront un jour devant le trône de Dieu, appartient-elle — comme une pensée anachronique — à un peuple sous-développé, ou suit-elle la pensée du Vieux Testament qui prévoit un Monde angélique?

— Les CROIX VIVANTES entreront-elles dans l'histoire de ce siècle comme les derniers ou comme les premiers croisés de l'Archange Michel?

L'histoire en donnera la réponse...

Dans sa conclusion, le prof Götter Kahle fait un bref historique de la Roumanie entre les deux guerres mondiales. Parmi d'autres, il arrive à la conclusion que Hitler aurait eu une attitude hostile envers la Garde de Fer parce que celle-ci était de nuance chrétienne et parce que son antisémitisme était "religieux et national" et non pas raciste comme le voyait le National-socialisme.

Nous apportons nos remerciements à l'éditeur Ion Măril, pour la publication de cet ouvrage, car il a demandé de lourdes sacrifices financiers, ainsi que pour l'effort fourni par l'addition d'annotations qui facilitent pour les étrangers la compréhension de l'ouvrage.

DR. ALEXANDRU SUGA

Toate acestea le scornicește, le spală și le dichisește un anume... dr. Spălăteu.

Spălăteu (la) curățelu-aste mai știe că și în "procesul revoluționar" al cooperativizării agriculturii, consătenii lui Ceaușescu s'ar fi aflat, datorită că-i-a "tras cu pieiorul" marelui lor ilu — "printre cei dinții din județ și din țară porniți pe drumul vieții noi".

Contrar documentației însă acum spală la lui Spălăteu, noi știam până și în București, la data respectivă, că pe Niculiță, intradevăr trimis de partid în (întru) său natal ca să-l "fericească" pe țărani, recte să-l lipească de pământurile la care acești oameni de odinioară au ținut cu dăruire totdauna, șa însă acum le goasă din bălătură cu furca înșuși tatăl său, Andrei. Și idila "spălăteu" de mai sus este desmințită de înșuși Ceaușescu, când reaminteste în 1974: "Îmi aduc aminte că acum 28 de ani, când am trecut la colectivizarea agriculturii, erau mulți neîncredători chiar la Scornicești!" Cuvinte blânde, firește, după un afert de vrac, pentru furca în fața căreia viteazul agit-prop al colectivizării a trebuit să-l ia la săvîșoasă pe poartă. Fuga rușinoasă, dar sănătoasă a contat, firește, drept un merit în fața partidului.

Iar dr. Spălăteu, în consens cu metoda "spălăteului creierilor" se opinteste să furnizeze o podoaibă demnă de istoriografia reseriată contemporană.

B. GĂRJEANU

EPIGRAME

Lui George Bălașu, cumătrul lui Nicolae Novac

Cumătrul Bălașu, s'a apucat de cap.
Cumătra, cuminte, a făcut șase copii.
Iar cumătrul — zănatcă —, a înșurat,
Cuvinte rimate, ce zice, că-ș poezii.

Lui Nicolae Novac, care l-a făcut o epigramă... soției

Novac a început să se bătozeze.
— Niciodată nu știi ce în om, se ascunde —.
I-a făcut o epigramă... soției,
Că-l sigur că ea nu-l răspunde.

Tot «bătătosului» Novac

Când Bănățenii, peste apă, vin,
Vor bani să aibă și să-și facă, case.
Novac se puse pe făcut copii,
Nu unul, nu doi, nici cinci, ci... șase.

Lui Novac cel blând

Blândul Novac o singură dată a scos cuțitul.
— Era într-zi de vară, senină —.
Dar nu pentru a ucide-un dușman,
Ci pentru a tăia un «dărăb» de slănină.

Lui Ovidiu Vuia, medic și poet

Chemat prin telefon, cu grabă,
Amicul meu, ce-l medic și poet,
Bolnavului care trăgea să moară,
Pe dată îi compuse un sonet.

Mie însumi

Muri Govora și la groapă,
Mii de eprietenii l-au venit.
Voiau cu toții să fie siguri,
Dar — sută'n sută —, c'a murit.

NOTA:

Printre participanții s'au remarcat dnl dr. Vălmădeanu și Demostene Enăscu, reprezentând pe dl Penescu. Di teruncă s'a scuzat, fiind ultraocupat cu cazul Goma, iar dna teruncă a promis că va face "o masă rotundă", la Radio Târgul Cocului.

N. ST. GOVORA

Unor frați refugiați.

«Eroi au fost, eroi sunt încăși;
Și sunt atăția printre noi.
Unii's mai tari decât o stăncă,
Iar alții... sug la două oi.

Unui soț și soției lui care au tipărit câte un volum de poezii fiecare.

I-am citit pe ambii, pe nerăsufiat
Și lată fraților ce-am constatat:
Ei, e poet dintr'o bucată;
Ea... o bucată de... «polată».

Soției mele care m'a dăruit șase copii, dar mă ceartă că pierd prea mult timp scriind.

Dragă, înțelegerea noastră fu clară
Când stăteam sub «piroștii»:
Eu să scriu poezie;
Tu... să faci copii...

PICATURI DINTR'O ULCEA
PENTRU N. S. GOVORA

Lui N. S. Govora, care a scos o carte de Epigrame ce se termină cu un «Epitaf».

Fiindcă nu ești încă'n «urnă»,
Bagi tuturor cuțitul între coaste.
Sincer, hărta cărții tale-i bună,
Dar epigramele sunt... poaste.

Tot lui, și pe același temă.

Nu știu cum se face...
(Comparația-i poate neroadă);
Vad că ție-ți place,
Să tragi mâța de coadă.

Și tot lui, și tot pe același temă.

Îi făcuși «harcea-parcea» pe toți,
Și pe cei buni, și pe netoți;
Dar cea mai bună epigramă a ta,
E propria-ți semnătură: N. S. Govora.

În cartea lui: «81 EPIGRAME».

N. S. Govora, își încheie planșeta:
«81 EPIGRAME», cu următorul
EPITAF:

Aici zace, N. Govora.
Soarta lui nu fuge bună.
Căci pe cruce l'a așezat,
Teruncile și se răzbind.

Nu, nu-l soarta prea bună,
Lui N. Govora, ce dă cu barda în laun:
Căci pe crucea lui s'au așezat,
Teruncile și... l'au spurcat.

NICOLAE NOVAC

REDACȚIONALE

● Atât redacția, cât și Doamna Stefănescu Govora Beldie, mulțumesc din toată inima cititorilor și prietenilor care au răspuns la apelul revistei «CARPATII», trimițând sprijinul lor moral și material fratelui nostru Nicolae Stefănescu Govora, victima unui accident de automobil, care pentru moment îi îndepărtează de la orice activitate ziaristică.

Procesul de recuperare este destul de lent, dar atât specialiștii care îl îngrijesc, cât și moralul accidentatului, ne dau speranța că va putea fi salvat.

Tuturor celor vizați o frățească îmbrățișare, însoțită de bune urări.

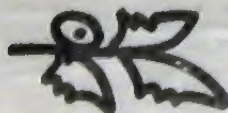
● Rugăm pe toți colaboratorii să revizuiască textele lucrărilor sau articolelor ce trimit spre publicare, rectificând eventualele greșeli sau lipsa accentelor românești.

Deasemenea îi rugăm ca textele să fie scrise la mașină, nu cu mâna și trimise numai pe adresa redacției indicată pe ultima pagină a revistei.

● Încă odată, rugăm cititorii și sprijinitorii să intensifice acțiunea de propagare a revistei în cercurile românești ce frecventează. Noi ne vom strădui să compensăm acest efort, dându-le o revistă din ce în ce mai bogată ca material și mai bine prezentată.

● Situația economică a Spaniei și a pesetei pe piața internațională, precum și exorbitantele majorări ale taxelor traficului poștal internațional, ne vor obliga poate curând să majorăm costul abonamentului la revistă. Ajutați — ne ca să întârziem cât mai mult aceasta dată.

REDACȚIA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

- + ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANĂ, de A. D. Xenopol, vol. I, II ... 10 \$ USA
- + ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, epuizat ... 10 \$ USA
- + NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu ... 10 \$ USA
- POVEȘTI, de Ion Creangă, în fascicule ... 5 \$ USA
- DACIA, de Vasile Pârvan ... 3 \$ USA
- PRECURSORI, de Octavian Goga ... 12 \$ USA
- ISTORIA PARTIDELOR, NAȚIONAL ȚĂRĂNESC ȘI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC, de Pamfil Șelăru, vol. I, II ... 10 \$ USA
- + ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ... 10 \$ USA
- KARL MARX: ÎNSEMNAȚII DESPRE ROMÂNII. Texte inedite cu comentarii de Pamfil Șelăru ... 10 \$ USA
- ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur ... 10 \$ USA
- ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMÂNĂ, de General Platon Chirnoaga ... 10 \$ USA
- LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LÉONNAIRE, de Faust Brădescu ... 5 \$ USA
- POVEȘTI FĂRĂ ȚĂRĂ, nuvele, de Faust Brădescu, N. Novac și N. S. Govora ... 5 \$ USA
- UNIREA NAȚIONALĂ ÎN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Șelăru ... 5 \$ USA
- + DICȚIONAR ROMÂN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, ruslică, Legat până ... 5 \$ USA
- CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARȚE, de Gr. Manolescu, T. Popescu, etc ... 5 \$ USA
- NOTA ȘI MARIN, DOUAZECI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prut și Boutso, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manolescu ... 5 \$ USA
- + DUMNEZEU S'A NĂSCUT ÎN EXIL, de Vintilă Horia ... 12 \$ USA
- RELATIIILE ROMANO-RUSE, de N. S. Govora, vol. I ... 10 \$ USA
- OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vukša ... 5 \$ USA
- LA GARDE DE FER ET LE TERRORISME, por Faust Brădescu ... 10 \$ USA

CARPATII

REVISTA CULTURALĂ ȘI DE
ACȚIUNE ROMÂNESCĂ ÎN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB ÎNGRIJIREA UNUI COMITET

DE REDACȚIE

★

Redacția și Administrația:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4.

Teléf. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondența:

Apartado 9283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ... 20 \$ USA

De susținere ... 40 \$ USA

Expedierea Avion plus. 5 \$ USA